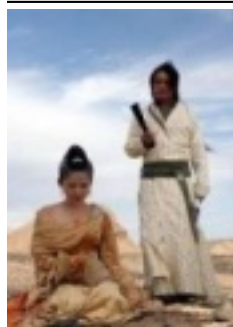

Sở Lưu Hương 7 - Đào Hoa Truyền Kỳ

Contents

Sở Lưu Hương 7 - Đào Hoa Truyền Kỳ	1
1. Mở Đầu	1
2. Vạn Phúc Vạn Thọ Viên	3
3. Bối Hồn Ngọc Thủ	34
4. Bình Minh	51
5. Mộng Đẹp Khó Thành	69
6. Hoa Không Phải Hoa, Sương Không Phải Sương	105
7. Đêm Đoạn Hồn, Người Đoạn Trường	116
8. Trên Cửu Khúc Kiều	125
9. Trăng Trong Nước, Nước Dưới Trăng	138
10. Người Ngọc Ở Đâu	158
11. Thần Bí Lão Ẩu	161
12. Núi Hư Vô, Mây Phiêu Diêu	172
13. Kỳ Tích	185
14. Hữu Tình Nhân Chung Thành Quyển Thuộc	192
15. Đã Đến, Đã Sống, Đã Yêu	208

Sở Lưu Hương 7 - Đào Hoa Truyền Kỳ

Giới thiệu

Trên đời này, có ai không biết Sở Lưu Hương đặc biệt thích nữ nhân? Lại có nữ nhân nào không yêu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/so-luu-huong-7-dao-hoa-truyen-ky>

1. Mở Đầu

“Giang sơn đại hữu tài nhân xuất, nhất đại tân nhân hoán cựu nhân”.

Đó là câu tục ngữ, cũng là câu nói cổ xưa, những câu nói vừa là tục ngữ, vừa cổ xưa, thông thường đều là câu nói rất có đạo lý. Nếu không, đời sống cũng không lưu truyền những câu nói xưa, những câu tục ngữ như vậy.

Đặc biệt là trong giang hồ chưa từng có qua một ngày tĩnh lặng thanh bình, càng có nhiều anh hùng xuất thế. Thời thế động loạn là thời thế dễ dàng nhất để tạo anh hùng.

Các thức các dạng anh hùng, có anh hùng tốt, có anh hùng ác, có anh hùng thành danh, cũng có anh hùng vô danh, có anh hùng thành công, cũng có anh hùng thất bại.

Trong nhiều dạng nhiều hình nhiều sắc nhiều thái anh hùng đó, gây ra nhiều tranh luận nhất, có lẽ được người ta đàm luận nhiều nhất, là Sở Lưu Hương.

Thời chàng sống, đã trở thành một nhân vật đầy truyền kỳ tính.

Người người trong giang hồ đều biết có một con người Sở Lưu Hương, nhưng lại không có ai biết chàng ở đâu ? Bao nhiêu tuổi ? Thậm chí không ai biết chàng sẽ xuất hiện dưới bộ dạng nào ?

Mọi người chỉ biết một chuyện, hơn nữa còn rất tin tưởng:

“Sở Lưu Hương nếu muốn tới nay đến lấy trộm cái quần của người, sáng sớm ngày mai người chỉ còn nước quần mền đi mua quần mới”.

Có rất nhiều người thậm chí tin tưởng rằng:

“Chàng có thể lấy trộm đầu người mà người vẫn không phát giác”.

Sở Lưu Hương quả thật có thể trộm, nhưng lại tuyệt không có ai nói chàng là tên trộm vặt.

Có người chửi chàng là lưu manh, có người chửi chàng là cường đạo, nhưng lại chưa từng có ai chửi chàng là tên trộm vặt.

Bởi vì chàng cho dù có ăn trộm, cũng trộm rất hấp dẫn, trộm rất quang minh lỗi lạc.

Người tôn kính chàng xưng chàng là “Sở Hương Soái”, người không tôn kính chàng, đến khi đối diện chàng, cũng không thể không xưng một tiếng “Sở Hương Soái”.

Cả đám người chửi chàng cũng không thể không thừa nhận, chàng cho dù có là lưu manh, cũng là quân tử trong đám lưu manh, cho dù có là cường đạo, cũng là đại nguyên soái trong đám cường đạo.

Vô luận chàng là gì đi nữa, chàng đều là độc nhất vô nhị, thậm chí có thể nói không tiền tuyệt hậu.

Thật ra chàng là gì ?

Chàng đương nhiên là người, một mặt có nhân tính trung thiện, một mặt cũng có tà ác, chỉ bất quá chàng luôn có thể khống chế mặt tà ác rất tốt, có lúc chàng cũng làm chuyện rất khờ dại, khờ dại đến mức kỳ diệu, nhưng đại đa số lúc đều rất lạnh tĩnh.

Lạnh tĩnh tịnh không phải là lạnh khốc, tâm trường của chàng tịnh không cứng rắn, cho nên chàng ngẫu nhiên có một hai lần bị lừa gạt, chỉ bất quá chàng có thể phát giác rất mau chóng, cho dù đã bị lừa gạt, cũng vẫn có thể cười một tiếng cho qua.

Bởi vì chàng rất coi mở.

Trong tâm chàng, trên thế gian xem chừng tịnh không có khổ nạn nào chân chính không thể giải quyết. Cho nên không có chuyện gì chân chính có thể làm cho chàng khổ não.

Mũi của chàng từ nhỏ đã có căn bệnh, cho nên thông thường đều nhịn không được phải vuốt vuốt mũi.

Nhưng căn bệnh đó cũng chưa từng làm cho chàng khổ não qua, con đường nào không thông, chàng hoá chuyển đi đường khác, mũi không thông, chàng tự huấn luyện mình dùng phương pháp hô hấp khác, phương pháp đó có một lần không ngờ lại cứu được mạng chàng.

Trong nhân sinh thường có rất nhiều xảo hợp kỳ diệu thú vị, phàm đôi mắt của họa sĩ vĩ đại thường không quá rõ, đôi tai của nhạc sư vĩ đại thường không quá linh mẫn.

Mũi của Sở Lưu Hương không thông, lại thích hương khí nhất.

Mỗi lần chàng làm chuyện gì rất đặc ý, lại lưu lại một chút hương khí thoang thoảng.

Đó có lẽ là nguồn gốc của cái tên Sở Lưu Hương.

Kỳ thực trên thế gian căn bản không ai biết nguồn gốc của tên chàng. Giả như còn có một người biết, người đó là Hồ Thiết Hoa.

Hồ Thiết Hoa cũng là diêu nhân, hẳn thích tìm Sở Lưu Hương để cùng uống rượu, thích bắt chước Sở Lưu Hương vuốt vuốt mũi, có lúc còn thích chọc ghẹo Sở Lưu Hương, tìm Sở Lưu Hương để gây khó dễ.

Nhưng Sở Lưu Hương nếu thật sự gặp rắc rối, hẳn có thể lập tức liều mạng.

Hắn đương nhiên cũng như Sở Lưu Hương, thích uống rượu, thích đàn bà, thích hiệp nghĩa, ghét bắt công, chỉ bất quá hẳn có những phiền não mà Sở Lưu Hương không có.

Nữ nhân thích hẳn, hẳn đều không thích. Nữ nhân hẳn thích, đều không thích hẳn.

Sở Lưu Hương quả thật thích nữ nhân.

Chàng thường nói:

“Vô luận là nữ nhân nào, đều nhất định có chỗ khả ái của nàng, người chỉ cần kiên nhẫn mà tìm, nhất định có thể tìm ra”.

Trước mặt thực nữ, chàng là quân tử. Trước mặt đàn bà phóng đảng, chàng là lưu manh.

Có nữ nhân chỉ cần vừa bị chàng nhìn thấy là đã dừng mong trốn thoát, nhưng cũng có những nữ nhân đã sống cùng chàng nhiều năm, chàng đối với bọn họ lại thủy chung đều coi bọn họ như muối muối của mình, coi như bằng hữu của mình.

Có người nói:

“Giữa nam nữ không có tình bằng hữu”. Trên thế gian có lẽ không có nhiều nam nhân có thể chân chính xem nữ nhân như một bằng hữu, Sở Lưu Hương lại là một trong những người có thể làm vậy. Sở Lưu Hương luôn thích có bằng hữu.

Trong số bằng hữu của hẳn, có phương trượng đại sư Thiếu Lâm Tự, cũng có hòa thượng khát thực hóa duyên, có thích khách lãnh khốc vô tình, cũng có hán tử trừng mắt sát nhân, có tài tử tài cao nổi bật, cũng có thôn phu một chữ cũng không nhận ra, có đại phú gia tài vạn quán, lại có tiểu khát cái đầu đầy ghê chóc ...

Những người đó ít nhiều đều đã chịu một chút ân huệ của chàng, được lợi nhờ chàng.

Chàng đã làm không ít chuyện tốt, chuyện khờ dại cũng không ít. Chàng cơ hồ chuyện gì cũng làm. Chỉ trừ một chuyện.

Chàng không bao giờ làm chuyện mình không nguyện ý, trên thế gian này tuyệt không có ai có thể miễn cưỡng chàng !

Trước đây không có, sau này cũng không.

Đó là Sở Lưu Hương, Sở Lưu Hương độc nhất vô nhị.

2. Vạn Phúc Vạn Thọ Viên

Sở Lưu Hương thích nữ nhân.

Nữ nhân đều thích Sở Lưu Hương.

Cho nên nơi có Sở Lưu Hương, là không thể không có nữ nhân.

Người khác hỏi chàng có bí quyết gì đối với nữ nhân, chàng luôn luôn cười.

– Chàng chỉ có thể cười cười, bởi vì, cả chàng cũng thật sự có chút bối rối.

Thường thường dưới những tình huống làm cho chàng bối rối, lại gặp những nữ nhân rất kỳ diệu.

Lúc chàng gặp Trầm San Cô, Trầm San Cô mới từ trên phòng nhảy xuống, trong tay dữ dứ khoai đao, muốn giết chàng.

Lúc gặp Thu Linh Tố, Thu Linh Tố cũng đang chuẩn bị tự sát.

Lúc chàng ở sa mạc khô cháy, gặp Thạch Quan Âm, lại gặp Thủy Mẫu Âm Cơ dưới nước.

Lúc chàng gặp Cung Nam Yến, Cung Nam Yến đang ngồi trên ghế, uống rượu của chàng, lúc gặp Thạch Tố Vân, Thạch Tố Vân đang nằm trong lòng người khác.

Nơi xòe tay ra cũng không thấy năm ngón tay gặp được Đông Tam Nương, lúc gần chết gặp Hoa Chân Chân.

Lúc chàng gặp Tỳ Bà công chúa, Tỳ Bà công chúa đang tắm, gặp Kim Linh Chi lại là lúc mình đang tắm.

Có khi chàng nghĩ tới mấy chuyện đó, chàng không khỏi cảm thấy buồn cười.

Nhưng vô luận là sao, lần kỳ diệu nhất, buồn cười nhất, vẫn phải coi là lần gặp Ngải Thanh.

Chàng có thể gặp Ngải Thanh, chỉ vì Ngải Thanh đánh rắm.

Có rất nhiều người nghĩ rằng chỉ có nam nhân mới đánh rắm, đó có lẽ bởi vì bọn họ còn chưa thấy qua nữ nhân đánh rắm.

Kỳ thực nữ nhân đương nhiên cũng đánh rắm.

Cấu tạo sinh lý của nữ nhân và nam nhân tịnh không khác nhau, lúc muốn đánh rắm, tịnh không nhất định có thể nén nhịn, bởi vì có những cái rắm đến giống như khoai kiếm của Huyết Y Nhân, lúc đến vô ảnh vô tung, làm cho người ta gần như không thể đề phòng.

Nhưng trên thế gian có rất nhiều chuyện đều không công bình, nam nhân tùy tiện bất cứ chỗ nào, tùy tiện đánh rắm bao nhiêu lần, đều không có quan hệ gì trọng đại.

Nữ nhân nếu giữa đám đông mà đánh rắm, đó lại là một đại sự. Truyền thuyết ngày trước đã từng có nữ nhân chỉ vì đánh rắm giữa công chúng, lúc trở về tự mình kiếm dây treo cổ tự tử.

Chuyện đó tuy bất thường, nhưng không thể không tin.

Ngày xuân.

Vạn Phúc Vạn Thọ Viên.

Ngày xuân trong Vạn Phúc Vạn Thọ Viên có lẽ đẹp hơn nhiều so với ngày xuân ở bất cứ chỗ nào khác trên thế gian, bởi vì chỗ khác cho dù cũng có đình viên lớn như vậy, cũng không có vô số hoa lá năm màu hàng hàng lớp lớp như vậy. Cho dù có nhiều hoa, cũng không có nhiều người như vậy. Cho dù có nhiều người, cũng tuyệt không có nhiều dạng nhiều hình như vậy.

Đặc biệt là ngày mừng bẩy tháng ba đó.

Đó là ngày đại thọ bát tuần của Kim thái phu nhân.

Kim thái phu nhân có lẽ có thể nói là một vị lão thái thái có phúc khí nhất trên thế gian.

Người ta cho dù có thể sống đến tuổi đó, cũng không có vinh hoa phú quý như vậy.

Cho dù có vinh hoa phú quý, cũng không có nhiều con lắm cháu như vậy. Cho dù có nhiều con lắm cháu, cũng không thể giống như bà ta hôm nay, tất cả con cháu đều tài giỏi hơn người.

Quan trọng nhất là, không những Kim thái phu nhân có phúc khí, hơn nữa còn thông hiểu cách hưởng phúc. Kim thái phu nhân có tổng cộng mười con trai, chín con gái, tám chàng rể, ba mươi chín đứa cháu nội, còn có hai mươi tám đứa cháu ngoại.

Con trai và con rể của bà ta có người là tổng tiêu đầu, có người là tổng bộ đầu, có người là bang chủ, có người là trưởng môn nhân, có thể nói không có ai không là cao thủ tuyệt đỉnh trong giang hồ.

Kỳ trung chỉ có một người bỏ võ học văn là Kim Mã Ngọc Đường, chức vị cực phẩm. Còn có một người xuất thân quân ngũ, chính là tướng quân uy vũ mạnh nhất trong triều đình.

Bà ta có chín cô con gái, lại chỉ có tám chàng rể, chỉ vì có một cô con gái đã cắt tóc đầu nhập làm môn hạ phái Nga Mi, thừa kế y bát của Nga Mi Khổ Ấn đại sư.

Các cô cháu gái nội ngoại của bà ta đại đa số cũng đều đã thành danh lập thân.

Cô cháu gái nhỏ nhất của bà ta, là Kim Linh Chi.

Kim Linh Chi đã từng gặp Sở Lưu Hương và Hồ Thiết Hoa cùng một lúc – cả hai đang tắm trong nhà tắm quất, nòng đột nhiên xông vào.

Vô luận là ai đều không thể không thừa nhận chuyện đó rất lạ thường, rất kích thích, nhưng những chuyện ba người bọn họ đã gặp sau đó lại càng kích thích lạ thường.

Bọn họ từng trải qua cuộc phiêu lưu trên biển rộng trong quan tài, cũng từng chờ chết trong địa ngục tăm tối không ánh mặt trời, bọn họ đã gặp mỹ nhân ngư mắc lưới giữa biển cả, cũng đã gặp biên bức nhân cả đời không thấy ánh quang minh.

Tóm lại bọn họ đã là những kẻ đồng sinh cộng tử, chia sẻ hoạn nạn, cho nên bọn họ đã thành hảo bằng hữu.

Mối giao tình giữa Hồ Thiết Hoa và Kim Linh Chi lại càng đặc biệt bất đồng.

Đại thọ bát tuần của Kim lão phu nhân, bọn họ đương nhiên không thể không đến, hà huống gì cái mũi của Hồ Thiết Hoa đã ngửi thấy mùi hảo tửu chôn cất đã hai chục năm của Vạn Phúc Vạn Thọ Viên.

Kim Linh Chi kiên quyết không muốn hấn đem quà, chỉ muốn bọn họ đáp ứng một chuyện:

“Không say không về”.

Sở Lưu Hương cũng muốn nàng đáp ứng một chuyện:

“Không thể nói ra tên bọn ta trước mặt người khác”.

Hồ Thiết Hoa rất tủ tít.

Hắn đã say quá ba lần, vẫn chưa đi.

Bọn họ mừng ba đã đến, hiện tại là mừng bảy, khách nhân càng đến nhiều, người nhận ra chân diện của Sở Lưu Hương lại cơ hồ không có đến một người.

Kim Linh Chi cũng rất tủ tít.

Nàng tịnh không tiết lộ thân phận của Sở Lưu Hương trước mặt một ai.

Cho nên Sở Lưu Hương vẫn có thể thoải mái mái tản bộ khắp nơi, hấn đơn giản đã đi đến chóng mặt, nơi đây quả thật quá lớn, người quả thật quá nhiều.

Chính Ngọ ngày mừng bảy, tất cả mọi người đều phải đến đại đình bái thọ Kim lão phu nhân, sau đó ngồi xuống nhập tiệc mừng thọ.

Vạn Phúc Vạn Thọ Viên đình cho dù rất rộng rãi, cũng không đủ để chứa bao nhiêu người như vậy, cho nên khách nhân chỉ còn cách chia làm ba đợt, mỗi đợt vẫn có rất nhiều người.

Sở Lưu Hương thuộc vào đợt ba.

Chàng vốn từ hậu viên đi ra chung với Hồ Thiết Hoa, đi đến nửa đường, Hồ Thiết Hoa đột nhiên biến mất.

Người ở đó quá nhiều, muốn kiếm cũng không có cách kiếm được.

Sở Lưu Hương chỉ có một mình đi vào, lúc chàng đi đến đại đình, người xem chừng cũng đã giảm đi nhiều, có người đã bắt đầu ngồi ăn, có những cô gái len lén liếc nhìn chàng từ giữa đôi đũa.

Sở Lưu Hương cho dù không để lộ mặt thật, cũng là nam nhân rất có hấp dẫn lực.

Chàng chỉ cúi đầu, mắt nhìn xuống mũi, mũi nhìn xuống ngực, lễ phép đi đến trước mặt báỉ thọ.

Chàng tịnh không phải là người lễ phép như vậy, nhưng Kim thái phu nhân đang cười tươi nhìn chàng chăm chăm – luôn luôn không ai dám vô lễ trước mặt tổ mẫu của Kim Linh Chi.

Kim thái phu nhân đã biết chàng là ai, trước mặt một lão thái thái như vậy, Sở Lưu Hương cũng chỉ còn nước tận lực làm ra vẻ lễ phép lịch sự.

Chàng quả thật bị vị lão thái thái này nhìn muốn xói da đầu. Kim thái phu nhân nhìn chàng như đang nhìn cháu rể tương lai của mình.

Sở Lưu Hương chỉ hy vọng bà ta nhìn lộn người. Chàng trụ mình bước qua, phảng phất có cảm giác có người bước gần sát chàng, hơn nữa còn là một nữ nhân, một hương thơm thoang thoảng ngang mũi chàng.

Chàng thật sự muốn quay đầu lại nhìn. Vào lúc đó, chàng đột nhiên nghe “tự” một tiếng.

Ngoại trừ Sở Lưu Hương ra, ít nhất còn có bảy tám chục người cũng nghe một tiếng “tự” đó.

Thứ nhất, bởi vì trước mặt Kim thái phu nhân, mọi người đều không dám làm huyền não, cho nên trong thọ đường tuy có nhiều người, lại tịnh không quá huyền não.

Thứ hai, bởi vì thanh âm đó đặc biệt vang vọng.

Một khi là người đã từng đánh rắm, liền nghe được tiếng đó là tiếng đánh rắm.

Ai ai cũng đều đã từng đánh rắm.

Cái đánh rắm đó ngoại trừ một điểm đặc biệt, cũng không còn chỗ nào đặc biệt khác.

Chỉ bất quá lúc đó thật sự không nên đánh rắm, chỗ đó thật sự không nên đánh rắm, càng không nên đánh rắm gần sát người Sở Lưu Hương.

Sở Lưu Hương nhin không được liếc nhìn một cái, người đứng kế chàng quả nhiên là nữ nhân.

Nữ nhân đó không những rất thơm tho, hơn nữa còn cực đẹp, rất trẻ.

Sở Lưu Hương âm thầm thở dài một hơi, bởi vì lúc đó đã có bảy tám chục cặp mắt đang nhìn chăm chăm phía bên cạnh hắn, trong ánh mắt mang theo vẻ kinh dị, mang theo vẻ hiếu kỳ, cũng mang theo vẻ chế giễu.

Sở Lưu Hương đương nhiên biết cái rắm đó không phải là của mình, nhưng nếu không phải là chàng đánh rắm, thì là cô gái vừa trẻ, vừa đẹp, vừa thơm tho kia.

Một quân tử làm sao có thể để một thiếu nữ mỹ lệ như vậy chịu nhận tội danh đánh rắm ?

Đặc biệt là cô gái đang nhìn chàng một cách tuyệt vọng, như muốn cầu xin khẩn khoản chàng trợ giúp, cho dù không phải là quân tử, cũng có thể dừng cảm bước tới.

Sở Lưu Hương tuy không nói lên “cái rắm đó là tôi phóng”, nhưng biểu tình trên mặt chàng thật sự bày tỏ mình là người đánh rắm, hơn nữa còn để mỗi một người đều có thể nhìn rõ.

Lúc cô gái đó nhìn chàng, lại chừng như đang nhìn một anh hùng cứu nàng khỏi cử tử nhất sinh, trong đao sơn hỏa hải, giữa thiên quân vạn mã.

Chỉ cần có thể được cô gái nhìn bằng ánh mắt như vậy, một chút hy sinh đó có đáng là bao ?

Vì một thiếu nữ mỹ lệ như vậy, Sở Lưu Hương trước đây cũng không biết đã bao nhiêu lần làm bao nhiêu chuyện còn hy sinh nặng nề hơn xa.

Vì để cứu một thiếu nữ mỹ lệ như vậy, cho dù muốn Sở Lưu Hương một mình đối phó ba con cọp, hai con sư tử, chàng cũng có dũng khí mà đi.

Người chàng đã từng đối phó thậm chí còn đáng sợ hơn gấp bội so với sư tử và cọp dữ.

Nhưng chàng lại thật sự không có dũng khí dám ngồi xuống ăn tiệc mừng thọ, hiện tại ít nhất còn có bốn năm chục cặp mắt đang nhìn chàng, kỳ trung có ít nhất hai chục cặp mắt của nữ nhân.

Sau khi đã váy lạy mừng thọ, chàng dùng tốc độ nhanh nhất vội lén ra ngoài.

Trong vườn cũng có rất nhiều người, tụ đôi tụ ba khắp nơi, cười nói huyên thuyên.

Đám người đó đại đa số là nhân sĩ vang danh trong võ lâm, kỳ trung cũng có nhiều người đã từng gặp Sở Lưu Hương.

Bọn họ đều không nhận ra Sở Lưu Hương, đương nhiên cũng không biết chuyện hồi nãy, nhưng Sở Lưu Hương lại có cảm giác mắc cỡ, đánh rắm giữa đám đông tất càng không phải là chuyện rất quang vinh.

Cho nên chỉ cần người ta nhìn chàng một cái, chàng đã nghĩ tới lén đi.

Chàng từ mặt tiền của khu vườn đi đến hoa viên, lại từ hoa viên đi đến hậu hoa viên.

Chàng bỗng phát giác đằng sau luôn luôn có người theo dõi chàng chăm chăm.

Chàng đi đến đâu, người đi theo đến đó, chàng dừng, người đó cũng dừng.

Chàng tuy không nhìn thấy người đó, lại đã có cảm giác.

Trên thế gian tuyệt không có ai có thể ngầm theo dõi Sở Lưu Hương, hơn nữa không ai có thể làm cho chàng không phát giác ra.

Sở Lưu Hương cố ý làm như mình chưa phát giác chút nào, lững thững bước qua cây cầu nhỏ.

Cây cầu nhỏ bắc ngang qua hồ sen, bên hồ sen có hòn giả sơn.

Chàng đi đến phía sau hòn giả sơn, phía sau giả sơn hoàn toàn không có người, nhưng người đó không ngờ vẫn dám tiến qua.

Cước bộ rất nhẹ, người không luyện khinh công tiếng bước chân không nhẹ nhàng được như vậy.

Sở Lưu Hương đột nhiên quay đầu nhìn lại.

Nàng vận áo xanh lơ không viền, tay áo hẹp túm, kiểu mới, trên áo có thêu hoa màu lam, hợp với cái váy màu lam dài chấm đất.

Sở Lưu Hương vừa nhìn nàng một cái là đã có ấn tượng:

”Nữ nhân này rất biết cách mặc quần áo, rất biết cách phối hợp màu sắc.

Nàng yêu kiều dịu dàng chân đứng gần hòn giả sơn, cúi đầu, cắn môi, giơ đôi tay ngọc thon thả vuốt mái tóc dài chấm vai đang bị gió xuân thổi phất phơ.

Ấn tượng thứ hai của Sở Lưu Hương đối với nàng là:

“Răng và tay của nữ nhân này rất hấp dẫn dễ nhìn”.

Trên mặt nàng đang ứng hồng, sắc mặt như vàng mây buổi bình minh, đôi tròng mắt đen nhánh tinh anh đang len lén liếc nhìn Sở Lưu Hương.

Ấn tượng thứ ba của Sở Lưu Hương đối với nàng là:

“Nữ nhân này toàn thân trên dưới đều rất hấp dẫn dễ nhìn”.

Kỳ thực chàng tịnh không phải là lần đầu tiên gặp nàng.

Nàng là nữ nhân hồi nãy đứng cạnh chàng ở thọ đường. Chỉ bất quá hồi nãy Sở Lưu Hương tịnh không nhìn kỹ nàng.

Trước mặt nhiều người như vậy, chàng thật sự ngượng ngịu không dám nhìn kỹ.

Hiện tại chàng đã có thể nhìn.

Có thể kỹ càng tử tế đánh giá một cô gái mỹ lệ như vậy, thật sự là một đón nhận rất lớn.

Bờ má cô gái đó càng ứng hồng, bỗng cười một tiếng, ngọt ngào thốt:

- Tôi tên là Ngải Thanh.

Câu đầu tiên nàng nói đã xưng tên của mình.

Sở Lưu Hương cũng chưa nghĩ ngợi gì, nhưng chàng lại hiểu rõ, con gái nếu chịu nói ra tên mình trước mặt một nam nhân xa lạ, ít nhất cũng biểu thị nàng đối với nam nhân đó tịnh không có chút ghét bỏ.

Ngải Thanh cúi đầu:

- Hồi nãy nếu không có chàng, tôi ... tôi rõ ràng không thể không chết.

Sở Lưu Hương cười cười.

Chỉ bất quá vì một cái rắm mà phải chết, sự thật đó thật sự không thể lý giải được.

Chàng chỉ còn nước cười cười.

Ngải Thanh lại nói:

- Cái ơn ứu mạng, tôi tuy không dám chỉ nói cảm ơn, nhưng lại không biết làm sao để báo đáp chàng mới trọn.

Nàng càng nói càng nghiêm trọng.

Sở Lưu Hương chỉ cười cười, đáp:

- Đó chỉ bất quá là chuyện nhỏ, làm sao có thể gọi là ơn cứu mạng được.

Ngải Thanh thốt:

- Tuy đối với chàng mà nói là chuyện nhỏ, đối với tôi lại là chuyện đại sự, chàng nếu không cho tôi báo đáp, tôi ... tôi ...

Nàng đột nhiên ngắt đầu, trên mặt lộ xuất biểu tình rất kiên quyết:

- Tôi chỉ còn nước chết trước mặt chàng.

Sở Lưu Hương ngắt người. Chàng có nằm mộng cũng nghĩ không ra nàng lại coi chuyện này nghiêm trọng như vậy.

Ngải Thanh xem chừng vẫn còn sợ chàng không tin, lại bổ sung:

- Tôi tuy là nữ nhân, nhưng cũng biết một người nếu muốn có chỗ đứng trong giang hồ, làm chuyện gì đều phải ân oán phân minh, tôi không thích người ta nợ tôi, cũng không muốn nợ người ta. Chàng nếu không cho phép tôi báo đáp, nghĩa là coi khinh tôi, tôi sống còn có ý nghĩa gì chứ ?

Nàng vốn xem chừng không thể nào nói ra những câu như vậy được, rất ôn nhu, rất mắc cỡ, nhưng lời nói lần này lại nói rõ ràng quả quyết từng tiếng.

Sở Lưu Hương cười khở:

- Nàng muốn báo đáp ta bằng cách nào ?

Ngải Thanh trịnh trọng đáp:

- Tùy chàng muốn tôi báo đáp làm sao, tôi đều đáp ứng.

Trên má nàng lại ửng hồng, nhưng ánh mắt lại nhìn thẳng Sở Lưu Hương, trong thanh âm càng mang theo một thứ dụ hoặc tả không được.

Đại đa số nam nhân nghe lời nói đó, nhìn thấy biểu tình đó, đều nhất định nhận ra được cô gái đó đang câu dẫn hẳn, bởi vì nam nhân ít nhiều gì đều tránh không được một chút đa tình.

Nam nhân không minh bạch ý tứ của nàng, nếu không phải là thông minh đáng sợ, thì là ngu ngốc đáng chết.

Sở Lưu Hương cũng không biết là thật sự không hiểu, hay là giả bộ không hiểu, gơ tay vuốt vuốt chót mũi, đột nhiên thốt:

- Nàng nếu nhất định muốn báo đáp ta, hãy đưa cho ta năm trăm lượng bạc.

Ngải Thanh xem chừng giật mình một cái:

- Chàng muốn cái gì ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Năm trăm lượng bạc, không có năm trăm lượng, giảm một nửa cũng được.

Ngải Thanh tròn xoe mắt:

- Chàng không muốn cái khác ?

Sở Lưu Hương thở dài:

- Ta là người cùng khổ, cái gì cũng đều không thiếu, chỉ thiếu bạc, hà huống, một người nếu muốn báo đáp người ta, ngoại trừ cho bạc ra, còn có cái gì khác là biện pháp tốt hơn chứ !

Ngải Thanh trừng mắt nhìn chàng, vốn rất kinh ngạc, dần dần lại biến thành rất thất vọng, bờ má hồng hồng cũng dần dần biến thành xanh xanh, bỗng thở dài một hơi:

- Nghĩ không ra con người chàng không ngờ lại là một ngốc tử.

Sở Lưu Hương nháy mắt:

- Ta có phải đòi quá ít không ? Có phải còn có thể đòi nhiều hơn ?

Ngải Thanh cắn môi:

- Một nữ nhân nếu muốn báo đáp nam nhân, kỳ thực còn có biện pháp tốt hơn, chàng không hiểu sao ?

Sở Lưu Hương lắc đầu:

- Ta không hiểu.

Ngải Thanh dậm chân:

- Được, tôi cho chàng năm trăm lượng.

Sở Lưu Hương cười tươi:

- Đa tạ đa tạ.

Ngải Thanh thốt:

- Tôi hiện tại không có mang tiền trên mình, canh ba tối nay, tôi đem đến đây giao cho chàng.

Vừa nói dứt lời, nàng quay đầu bỏ đi, đi được vài bước, lại quay đầu trừng mắt liếc Sở Lưu Hương một cái cay đắng:

- Quả thật là ngốc tử.

Sở Lưu Hương nhìn theo nàng đi vòng qua hòn giả sơn, chung quy nhịn không được phải mỉm cười, coi bộ còn muốn cười lớn ra tiếng.

Ngoại trừ chàng ra, không ngờ còn có người khác cười, tiếng cười như chuông bạc, xem chừng là từ trong giả sơn truyền ra.

Sở Lưu Hương thật sự giật mình, chàng quả thật không nghĩ ra hòn giả sơn đó lại trống bên trong, hơn nữa bên trong còn có người ẩn trốn.

Một người đã từ bên trong giả sơn lộ đầu ra, vẫn còn cười không ngớt.

Sở Lưu Hương cũng giống như những nam nhân khác, thích đem nữ nhân phân hạng chia loại, chỉ bất quá phương pháp phân loại của chàng so với của người khác ít nhiều có chỗ bất đồng, chàng đem nữ nhân phân thành hai loại. Một loại thích khóc, một loại thích cười.

Nữ nhân thích cười thông thường đều rất đẹp, cười rất dễ nhìn, nếu không nàng có lẽ phải chọn khóc.

Sở Lưu Hương đã nhìn qua rất nhiều nụ cười của nữ nhân, nhưng chàng không thể không thừa nhận, nữ nhân hiện tại từ trong giả sơn lộ đầu ra, nụ cười hấp dẫn hơn xa so với đại đa số nữ nhân khác. Không những dễ nhìn, hơn nữa còn dễ nghe. Mắt của nàng không to, lúc cười híp lại, giống như trăng lưỡi liềm cong cong. Sở Lưu Hương vốn thích nữ nhân mắt to, nhưng hiện tại lại không thể không thừa nhận con gái mắt nhỏ cũng có chỗ mê người, trên sự thật, chàng từ đó tới giờ chưa từng nhìn quá một ánh mắt mê người như vậy, chàng xem ra đã có chút si ngậy.

Nữ nhân đó cười ngất:

- Xem ra lời nói của ả cũng không sai chút nào, nguyên lai người thật sự là một gốc tử.

Sở Lưu Hương nháy mắt:

- Gốc tử cũng không có gì không tốt, gốc tử ít ra không lén nghe người khác nói chuyện.

Cô gái đó trừng mắt nhìn chàng:

- Ai nghe lén các người nói chuyện, ta đã ở trong đó rồi, ai kêu bọn người lại đến chỗ này.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Người trốn trong giả sơn làm gì ?

Cô gái đó đáp:

- Ta cao hứng.

Đạo lý bao la nào cũng không qua được hai chữ “cao hứng”. Sở Lưu Hương biết mình lại đụng phải nữ nhân không nói lý lẽ.

Chàng thường tự đề tỉnh mình, tuyệt không nên quấy rầy bất cứ nữ nhân nào, càng không nên tranh biện cùng nữ nhân.

Thậm chí có thể đánh ả, nhưng tuyệt không nên tranh biện với ả.

Sở Lưu Hương sờ sờ chót mũi, cười cười, chuẩn bị bước đi, ta không làm phiền người, chỉ còn nước tránh người.

Ai biết được cô gái đó lại đột nhiên nhảy dựng:

- Ủa, tiểu cô nương hồi nãy có vẻ muốn câu dẫn người, người không biết sao ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Không biết.

Cô gái đó hỏi:

- Những lời nói của ả, người nghe không phải là nói thật sao ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Giả.

Cô gái đó lại cười:

- Nguyên lai người tịnh không phải là gốc tử.

Sở Lưu Hương thốt:

- Ta chỉ bất quá không thích nữ nhân câu dẫn ta – ta thích câu dẫn nữ nhân.

Cô gái đó liếc chàng một cái:

- Vậy tại sao người không câu dẫn ta ?

Sở Lưu Hương chung quy cũng không nhin được cười:

- Người làm sao biết ta không muốn câu dẫn người ?

Cô gái đỏ lại thốt:

- Vậy thì người ít ra trước hết nên hỏi phương danh của ta.

Sở Lưu Hương thốt:

- Xin hỏi phương danh.

Cô gái đỏ mỉm cười:

- Ta tên là Trương Khiết Khiết, “Trương” như trương cung, “Khiết” như “thanh khiết”.

Sở Lưu Hương lẩm nhẩm:

- Trương Khiết Khiết ...

Trương Khiết Khiết thốt:

- Oái, không dám nhận, sao vừa mới gặp ta đã gọi ta là Trương thư thư vậy !

Quả là đứa trẻ láu lỉnh. Nàng nói xong câu đó, đã cười oặt hông.

Sở Lưu Hương đơn giản không cười một chút. Chàng tuy tịnh không thường ăn đậu hủ, nhưng bị nữ nhân ăn đậu hủ, thật sự là lần đầu tiên trong đời.

Trương Khiết Khiết không đợi Sở Lưu Hương đáp lời, vừa cười vừa hỏi:

- Tiểu đệ đệ, người gọi thư thư là gì ?

Sở Lưu Hương ngậm bồ hòn:

- Nguyên lai người còn là con nít, chỉ có con nít mới thích chiêm tiện nghi trên người ta như vậy.

Sóng mắt của Trương Khiết Khiết lưu động:

- Người coi ta giống như con nít ?

Nàng không giống. Chỗ trên thân thể nàng làm cho mê người nhất tịnh không phải là ánh mắt.

Sở Lưu Hương dặng háng hai tiếng, phải dùng hết khí lực mới có thể chuyển mục quang tránh khỏi chỗ mê hồn nhất trên người nàng.

Trương Khiết Khiết cười ngất:

- Người tại sao lại không nói gì ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Lúc ta không nói gì, người tốt hơn hết là nên coi chừng ta.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Tại sao ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Bởi vì lúc ta không động khẩu, biểu thị là muốn động thủ.

Ánh mắt của chàng lại trừng trừng nhìn vào chỗ mê người nhất trên thân thể nàng, xem chừng quả thật có bộ dạng muốn động thủ.

Trương Khiết Khiết không khỏi hoành tay che đậy:

- Người dám ?

Sở Lưu Hương liếm môi:

- Ta không dám sao ?

Tay của chàng đã bắt đầu di động.

Trương Khiết Khiết la lên một tiếng, quay đầu bỏ chạy, hét lớn:

- Nguyên lai người không phải là ngọc tử, là một tên háo sắc.

Sở Lưu Hương nhìn nàng chạy vòng qua hòn giả sơn, mới thở phào một hơi, ai biết được nàng lại dừng chân, trừng mắt nhìn chàng:

- Tên háo sắc kia, người nghe cho kỹ, người đã câu dẫn ta, nếu còn dám lén phéng với ả họ Ngải kia, coi chừng ta đánh u đầu đó.

Thật sự động thủ không phải là Sở Lưu Hương. Mà là nàng ! Nàng bỗng giơ tay làm như đâm mạnh trên đầu Sở Lưu Hương, lại phóng đi như một làn khói.

Sở Lưu Hương giơ tay xoa xoa đầu, tay kia vuốt vuốt chót mũi, vừa tức giận, vừa tức cười. Nhưng cũng không biết vì sao, trong tâm lại có chút ngọt lịm. Chàng tịnh không phải là một tên thộn khờ, nhưng dạng con gái như vậy, quả thật chưa từng gặp qua.

Gặp được một cô gái như vậy, sợ không có nhiều người.

Chợt nghe có người cười nói:

- Ta nghe có người chửi tên háo sắc, biết ngay là người, người quả nhiên ở đây.

Sở Lưu Hương không thèm nhìn cũng biết là Hồ Thiết Hoa đã đến. Cho nên chàng căn bản không nhìn, hít một hơi dài, lẩm bẩm:

- Đáng tiếc, đáng tiếc ! Ta quả thật tiếc cho người.

Hồ Thiết Hoa ngẩn người:

- Tiếc cái gì ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Tiếc là người đã mất một cơ hội tốt.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Mất cơ hội tốt ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Hồi nãy thư thư muội muội một đôi, ai biểu người lạc mất.

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Nói như vậy, xem chừng ta vừa đi khỏi, người đã gặp vận đào hoa ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Xem chừng là vậy.

Hồ Thiết Hoa nuốt nước miếng:

- Ta cái gì không bội phục người, chỉ bội phục người nói láo ... Hồi nãy, người còn lo chuyện ... chuyện đánh rắm.

Hắn cười lớn, lại nói tiếp:

- Nghe nói cái rắm hồi nãy vang to nhất thế giới.

Sở Lưu Hương thản nhiên thốt:

- Ai ai cũng có thể đánh rắm to, chỉ bất quá có chỗ xảo diệu bất đồng.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Xảo diệu cái gì ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Người nếu biết ta đánh rắm làm sao, người mỗi ngày chắc ít nhất phải muốn đánh rắm mười cái.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Ngoại trừ xú khí, người còn có thể phóng ra cái gì chứ ?

Sở Lưu Hương điềm đạm đáp:

- Ta biết người không tin, nhưng đợi đến sáng sớm ngày mai, người có thể sẽ tin.

Hồ Thiết Hoa bỗng nghiêm mặt:

- Không thể đợi.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Tại sao ?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Vì bọn ta phải đi, hơn nữa không thể không đi.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Ai không thể không đi ?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Bọn ta – ý tứ của “bọn ta” là người và ta.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Ta tại sao lại không thể không đi ?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Bởi vì nếu không đi sẽ rước phiền lên mình ngay lập tức.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Người nói như vậy, có người muốn làm phiền bọn ta ?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Không có nhiều. Chỉ có một người.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Ai ?

Hồ Thiết Hoa thở dài:

- Kim Linh Chi.

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Nàng muốn bắt thì cũng bắt người để làm phiền, tuyệt không nắm đầu ta.

Hồ Thiết Hoa trừng mắt:

- Người có còn là bằng hữu của ta không ?

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Nàng muốn tìm người làm phiền chuyện gì ? Có phải muốn thành hôn ?

Hồ Thiết Hoa lập tức xụ mặt, thở dài một hơi:

- Không sai chút nào.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Vậy không phải là chuyện vui thú sao, người không phải vốn rất thích nàng lắm sao ?

Hồ Thiết Hoa nhú mày:

- Vốn quả thật là vậy, nhưng hiện tại ...

Sở Lưu Hương hỏi:

- Hiện tại nàng đã thích người, cho nên người không còn thích nàng, có phải không ?

Hồ Thiết Hoa bồng vổ tay một cái:

- Ta vốn luôn luôn nghĩ không ra tại sao, nhờ người nói một câu, đã thật sự đề tỉnh ta.

Sở Lưu Hương thở dài:

- Đó vốn là căn bệnh của người, không biết chừng nào căn bệnh của người mới cải đổi ?

Hồ Thiết Hoa ngậy người cả nửa canh giờ, cười khổ:

- Cho dù ta còn thích nàng, nhưng người nghĩ coi, ta làm sao chịu nổi đám cô cô thẩm thẩm thúc thúc bá bá của nàng ? Đừng nói gì khác, nói về cúi lạy cũng đủ rồi.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Cúi lạy ?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Ta nếu cưới Kim Linh Chi, tất biến thành vãn bối của bọn họ, gặp mấy ngày lễ, tất phải cúi lạy bọn họ, cho dù chỉ cúi lạy mỗi người một cái, ta cũng phải biến thành con trùng cúi lạy.

Hắn gãi đầu:

- Cái khác đều có thể làm, con trùng cúi lạy vạn vạn lần không thể làm.

Sở Lưu Hương nhin không được cười:

- Người luôn luôn tìm lý do để biện hộ cho mình.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Ta không đi có được không ?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Không được.

Quán rượu nhỏ, quán rượu rất nhỏ.

Sở Lưu Hương không phải là người keo kiệt, cũng không thích thú quán rượu nhỏ như vậy, chàng đến quán rượu nhỏ này hoàn toàn là vì Hồ Thiết Hoa kiên quyết muốn đến. Hồ Thiết Hoa nghĩ nơi đây an toàn hơn, Kim Linh Chi cho dù có muốn bức bách hắn, muốn tìm hắn, cũng không đến quán rượu nhỏ như vậy, nàng nghĩ không ra bọn họ lại đến chỗ này uống rượu. Nhưng quán rượu nhỏ này cũng không hoàn toàn là một nơi không thuận lợi, nơi đây ít ra rất yên tĩnh, đặc biệt đến lúc đêm khuya lại không có khách nhân nào khác, cả đầu bếp lẫn tiểu nhị cũng ngủ gục.

Sở Lưu Hương không thích người ta nghe bọn họ nói chuyện, càng không thích người ta thấy Hồ Thiết Hoa say.

Hồ Thiết Hoa hiện tại cho dù còn chưa say, tới lúc say mềm cũng không còn lâu lắm.

Hắn nằm phục trên bàn, một tay ôm hồ rượu, một tay nắm Sở Lưu Hương, lẩm nhẩm:

- Người tuy là bằng hữu của ta, nhưng người tịnh không hiểu ta, nỗi thống khổ của ta người căn bản không biết chút nào.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Người thống khổ ?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Không những chỉ thống khổ, mà còn thống khổ muốn chết.

Sở Lưu Hương cười cười:

- Ta đâu có thấy người có thống khổ gì ?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Kim Linh Chi tuy có chút rắc rối, nhưng ai cũng không thể không thừa nhận nàng là một cô gái rất tốt. Người lại cao ráo đẹp đẽ ... người có thừa nhận không ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta thừa nhận.

Hồ Thiết Hoa ôm hồ rượu đặt xuống bàn, thốt:

- Ta gặp cô gái tốt như vậy lại không muốn, rượu ngon như vậy lại không uống, lại phải đến chỗ quỷ quái như vậy mà uống nước đái ngựa, ta không thống khổ thì còn ai thống khổ chứ ?

Sở Lưu Hương chọc:

- Ai biểu người tới ?

Hồ Thiết Hoa vuốt vuốt chót mũi, ngẩn người, lẩm bẩm:

- Ai kêu ta tới ? ... Xem chừng là ta tự tới ...

Sở Lưu Hương hỏi:

- Người tự mình chịu nhận tội, còn trách gì ai ? Nhưng còn ta ...

Chàng thở dài:

- Người đâu có biết ta đi như vậy là tổn thất thảm thiết tới cỡ nào.

Hồ Thiết Hoa bỗng cười lớn, vỗ vai chàng:

- Chuyện này chỉ có thể trách mình người, ai biểu người kết bằng hữu với ta.

Sở Lưu Hương thốt:

- Tự mình ta.

Hồ Thiết Hoa vỗ tay cười nói:

- Đúng vậy, không phải người tự mình chịu nhận tội đó sao ? Còn trách gì ai ?

Sở Lưu Hương cũng nhin không được, phải cười, vỗ vai hấn cười hỏi:

- Có lý, lời nói của người tại sao lại luôn luôn có lý như vậy chứ ?

Chàng vỗ vai một cái, Hồ Thiết Hoa bỗng từ trên ghế té xuống, ngồi trên sàn ngẩn người cả nửa ngày, lẩm bẩm:

- Con mẹ nó, cái ghế này chỉ còn ba chân, cố ý muốn giết người cướp tiền mà.

Sở Lưu Hương nhin không được phải phì cười:

- Có lẽ đây là hắc điểm, hơn nữa thấy người cố ý làm như giàu có.

Hồ Thiết Hoa ngẫm nghĩ, gật gật đầu:

- Ủm, có lý, chỉ bất quá bọn chúng lần này nhìn lầm người rồi, trên người ta cái gì khác không có, ngân phiếu lại có rất nhiều.

Hắn bỗng phát hiện mình rất khôi hài, rất bội phục chính mình, cười lớn một tràng, mới loạng choạng đứng dậy, mắt trừng trừng nhìn thẳng Sở Lưu Hương, nhú mày:

- Người sao lại biến thành hai người rồi ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Bởi vì ta có thuật phân thân.

Hồ Thiết Hoa lại ngấm ngấm, lắc lắc đầu:

- Có lẽ bởi vì người không phải là người, mà là quỷ, quỷ háo sắc.

Hắn lại tự cười lớn một tràng:

- Nghe nói chỉ cần ta vừa đi khỏi, người lại gặp vận đào hoa, có phải không ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Xem chừng là vậy.

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Được, ta cho người cơ hội.

Hắn thò tay muốn vỗ vai Sở Lưu Hương, cũng may Sở Lưu Hương lần này đã phòng bị nên tránh khỏi, hắn nhìn tay mình, lẩm bẩm:

- Ta sao lại có nhiều tay như vậy, sao lại biến thành ba bàn tay – sao ta lại nhiễm bệnh của người.

Câu nói đó thật sự quá khôi hài, hắn càng bội phục mình, nghĩ không cười không được.

Cười khẹt khẹt trong cổ họng, hắn chợt nhú mày, cúi đầu nhìn xuống đất, như đang muốn kiếm vật gì, nhìn cả nửa ngày, chợt ngã người nằm xuống.

Sở Lưu Hương bây giờ mới vội vàng la lớn:

- Người nằm đó ngủ được sao ?

Hồ Thiết Hoa càng cười tươi:

- Ai nói không được, cái giường này tuy rất cứng, nhưng lại rất rộng.

Hắn lăn người, lăn tới dưới bàn, tiếng ngáy đã từ lỗ mũi truyền ra.

Gã tiểu nhị đang gục đầu ngủ giật mình tỉnh dậy, còn chưa mở miệng, Sở Lưu Hương đã quăng lượng bạc qua. Gã tiểu nhị nhìn bạc, lại ngồi xuống bắt đầu ngủ gục.

Sở Lưu Hương thật sự không muốn công tên túy quỷ này đi, đã chuẩn bị nghỉ ở đó một đêm, chàng không lo Hồ Thiết Hoa bị cảm gió, Hồ Thiết Hoa ngủ dưới đất thường như ăn cơm.

Chàng cũng không giải thích gì với gã tiểu nhị, ý tứ của đỉnh bạc đã đủ giải thích rất rõ ràng, hơn nữa lại rất hữu hiệu.

Từ xa xa vọng lại tiếng trống canh.

Canh ba.

Sở Lưu Hương thở dài, giờ này chàng căn bản vốn nên gặp mặt giai nhân.

Chàng bỗng thấy một giai nhân bước vào.

Bảy cái then cài trong số tám cái trên cửa đã khép, cho dù là ai cũng đều nên thấy chỗ này đã đóng cửa, vốn không nên có khách nhân tiến vào.

Cho dù còn có tửu quỷ nửa đêm xô cửa, cũng không nên là tiểu cô nương mười sáu mười bảy tuổi.

Nhưng hiện tại lại khơi khơi có người tiến vào, người tiến vào khơi khơi là một tiểu cô nương.

Quán rượu đó tuy nhỏ, lại cũng có bảy tám bàn, toàn là bàn trống, tiểu cô nương đó cho dù có đến uống rượu, cũng không nên ngồi chung bàn với Sở Lưu Hương.

Nhưng nàng khơi khơi chỗ nào khác không ngồi, lại ngồi đối diện với Sở Lưu Hương, xem chừng có hẹn gặp Sở Lưu Hương.

Nàng tuy cũng rất trẻ, rất đẹp, nhưng lại tuyệt không phải là Ngải Thanh, không phải là Trương Khiết Khiết, không phải là Kim Linh Chi. Cũng tuyệt không phải là bất cứ cô gái nào Sở Lưu Hương có thể nhận ra.

Sở Lưu Hương này giờ quay lưng không nhìn nàng. Hiện tại lại không thể không nhìn nàng.

Nàng tròn xoe mắt, sắc mặt đã có phát xanh một chút, xem chừng đang giận ai, bỗng giơ tay túm lấy hồ rượu.

Hồ rượu đương nhiên đã cạn.

Hồ rượu đặt trước mặt Hồ Thiết Hoa làm sao mà không cạn hết.

Tiểu cô nương đó nhú mày, bỗng nói lớn:

- Điếm gia, mang mấy cân rượu ra đây ... mang mười cân rượu ra.

Tiểu nhị đang len lén nhìn nàng, mắt nhìn thẳng, nhưng tay lại sờ soạng đỉnh bạch của Sở Lưu Hương.

Cho nên gã đem ra mười cân rượu.

Trên bàn có cái chén lớn, Hồ Thiết Hoa uống rượu luôn dùng chén.

Tiểu cô nương đó không ngờ cũng dùng cái chén lớn đó để uống rượu, giữa cổ uống ực một cái, uống cạn cả chén.

Sở Lưu Hương một mực ngồi yên nhìn, không mở miệng.

Chàng luôn luôn rất nhẫn nại.

Nhưng đến khi tiểu cô nương đó bắt đầu uống chén thứ hai, chàng không thể không mở miệng.

Trước khi khai khẩu, chàng luôn luôn cười trước.

Chàng vừa cười vừa nói:

- Uống rượu như vậy rất mau say đó.

Tiểu cô nương đó trừng mắt:

- Say thì say, ai mà chưa từng say chứ ? Chàng chưa từng say sao ?

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng không nhìn thấy người ở dưới bàn sao ?

Tiểu cô nương đáp:

- Tôi không phải mù.

Sở Lưu Hương nói:

- Nàng không sợ biến thành như vậy sao, giống như vậy có lẽ không dễ nhìn đâu.

Tiểu cô nương đáp:

- Tôi không sợ, tôi vốn muốn uống say, càng say càng tốt.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng không sợ ta ăn hiếp nàng sao ?

Tiểu cô nương đáp:

- Tôi vốn muốn chàng ăn hiếp tôi, chàng tùy tiện ăn hiếp tôi ra sao cũng được.

Sở Lưu Hương ngẩn người, không tự chủ được phải thò tay sờ sờ chót mũi, chầm chậm hỏi:

- Nàng nhận ra ta ?

Tiểu cô nương đáp:

- Không nhận ra.

Sở Lưu Hương thốt:

- Ta xem chừng cũng chưa từng gặp nàng.

Tiểu cô nương đáp:

- Chàng vốn chưa từng gặp tôi.

Sở Lưu Hương dịu dàng hỏi:

- Vậy thì một người đẹp như nàng, tại sao lại muốn bị ta ăn hiếp ?

Tiểu cô nương đáp:

- Bởi vì tôi không phải là người.

Sở Lưu Hương nhin không được cười, hỏi:

- Không phải là người thì là gì ?

Tiểu cô nương đáp:

- Tôi là năm trăm lượng bạc.

Sở Lưu Hương cuối cùng cũng đã minh bạch, thở dài một hơi:

- Là Ngải Thanh kêu nàng tới.

Tiểu cô nương thốt:

- Chị ta là thư thư của tôi, tôi tên là Ngải Hồng.

Sở Lưu Hương hỏi lại:

- Thư thư của nàng ?

Ngải Hồng không nói gì, lại uống cạn chén, chợt mỉm cười nhìn Sở Lưu Hương:

- Tôi nhìn có đẹp hơn không ?

Nụ cười của nàng chừng như còn ngọt ngào hơn so với thư thư nàng.

Sở Lưu Hương chỉ còn nước gật gật đầu:

- Rất dễ nhìn.

Làn thu ba của Ngải Hồng chớp chớp:

- Tôi năm nay mới mười sáu, có phải còn chưa thể coi là già ?

Giai nhân đôi tám như một đóa hoa, nàng chính là đóa hoa chớm nở.

Sở Lưu Hương chỉ còn nước lắc đầu:

- Không già.

Ngải Hồng ưỡn ngực:

- Chàng đương nhiên cũng thấy là tôi không còn là con nít nữa.

Sở Lưu Hương không muốn nhìn, lại nhin không được phải nhìn một lần, cười đáp:

- Ta cũng không mù.

Ngải Hồng cắn môi, bỗng lại uống cạn thêm một chén.

Chén rượu đó vừa đặt xuống, trên mặt nàng đã ửng hồng:

- Tôi còn là xử nữ, chàng có tin không ?

Sở Lưu Hương vốn không muốn uống rượu, nhưng hiện tại lại lập tức uống cạn một chén.

Rượu cơ hồ phún ra khỏi lỗ mũi.

Ngải Hồng trừng mắt:

- Chàng nếu không tin, có thể kiểm tra.

Sở Lưu Hương đáp vội:

- Ta tin, rất tin.

Ngải Hồng hỏi:

- Dạng người như tôi, có đáng năm trăm lượng bạc không ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Đáng, rất đáng.

Ngải Hồng hỏi:

- Vậy chàng còn tìm thư thư tôi làm chi ? Chị ta có phải đã đem năm trăm lượng bạc hoàn trả cho chàng không ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Nàng ta tịnh không thiếu ta.

Ngải Hồng thốt:

- Chị ta đã chịu đáp ứng chàng, phải giao tôi. Chị ta không có năm trăm ngàn lượng, cho nên muốn tôi đi trả số nợ đó, thư muội bọn tôi tuy nghèo, lại không bao giờ chịu để nợ một ai.

Trông mặt nàng lại đã ngấn đỏ, cũng không biết bởi vì thương tâm, hay bởi vì chén rượu thứ năm. Nàng đã uống cạn năm chén rượu.

Sở Lưu Hương thở dài:

- Ta xin nàng một chuyện có được không ?

Sở Lưu Hương nói tiếp:

- Nàng quay về đi, trở về nói với thư thư của nàng ...

Ngải Hồng ngắt lời chàng:

- Chàng muốn tôi trở về ?

Sở Lưu Hương gật gật đầu.

Sắc mặt Ngải Hồng xanh dờn:

- Chàng không muốn tôi ?

Sở Lưu Hương cười khỏ:

- Nàng không phải là năm trăm ngàn lượng.

Ngải Hồng thốt:

- Được.

Nàng đột nhiên đứng dậy, cũng không biết rút đao từ đâu ra, phản thủ một đao, nhắm ngay giữa lồng ngực mình mà đâm vào. Nàng thật sự đâm.

Sở Lưu Hương nếu là người khác, nàng hiện tại đã chết. Cũng may Sở Lưu Hương không phải là người khác. Tay nàng vừa động, Sở Lưu Hương đã phóng tới cạnh nàng, đao của nàng mới đâm, Sở Lưu Hương đã nắm chặt tay nàng.

Cả thân người nàng bỗng mềm nhũn ra, mềm mại ngã vào lòng Sở Lưu Hương, một tay kéo cổ Sở Lưu Hương, thì thào:

- Tôi có chỗ nào không tốt chứ ? Chàng sao lại không muốn tôi ?

Tâm Sở Lưu Hương cũng đã có chút mềm yếu:

- Có lẽ chỉ vì nàng tịnh không phải tự nguyện tới đây.

Ngải Hồng hỏi:

- Ai nói tôi không tự nguyện đến ? Nếu không phải tôi đã sớm gặp chàng, đã sớm thích chàng, tôi sao lại chịu đến !

Thân thể nàng vừa thơm tho, vừa mềm mại, hô hấp của nàng vừa ấm cúng, vừa nồng nàn.

Trong lòng một nam nhân ôm một nữ nhân như vậy mà còn chưa động tâm, hẳn nhất định không phải là nam nhân chân chính.

Sở Lưu Hương là nam nhân, không có một chút gì giả tạo.

Ngải Hồng thở hổn hển:

- Ấm tôi đi, tôi biết phụ cận có một chỗ. Chỗ đó không có người ...

Thân thể nàng uốn quỵ trong lòng Sở Lưu Hương, chân cũng cong cớn. Bàn chân cong cớn của nàng bỗng đá nhẹ về phía trước. Đá vào chân Sở Lưu Hương.

Cái đá của nàng rất nhẹ, có rất nhiều cô gái khi làm ra vẻ hư hỏng, không những có thể ngắt véo, cũng có thể đá người ta.

Nam nhân bị đá không những không có cảm giác đau đớn, còn có cảm giác rất vui sướng. Nhưng lần này Sở Lưu Hương lại tuyệt đối không có cảm giác vui sướng.

Lúc chân của nàng đá ra, mũi hài đột nhiên bắn ra một mũi đao.

Nàng mang đôi hài đỏ hồng, mũi đao bắn ra lại xanh đậm, giống như màu sắc răng nanh rắn lục lục.

Mũi đao rất nhỏ, đâm trên thân người, tối đa chỉ bất quá như kim châm một cái, cũng không đau đớn gì mấy.

Rắn lục lục nếu cắn một phát, cũng không có cảm giác đau đớn gì mấy, thậm chí vĩnh viễn không có cảm giác đau đớn, vĩnh viễn không còn cảm giác gì nữa, bởi vì rất mau chóng chết ngay.

Sở Lưu Hương không chết.

Lúc chân của nàng vừa đá ra, bỗng có một bàn tay từ dưới bàn thò tới, nắm chặt chân nàng.

Thân thể vừa thơm tho vừa mềm mại của nàng lập tức biến thành cứng đơ.

Sở Lưu Hương xem chừng không có chút cảm giác gì, trên chân chàng càng không có mắt.

Nhưng chàng lại đột nhiên mỉm cười, vừa cười vừa nhìn mặt Ngải Hồng:

- Bọn ta hà tất phải đi đâu khác, nơi đây có giường mà.

Sắc mặt Ngải Hồng đã xanh dờn, lại vẫn còn miễn cưỡng cười hỏi:

- Giường ở đâu ? Tôi đâu có thấy ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Nàng hiện tại đang đứng trên giường đó.

Chàng lại cười cười nói tiếp:

- Cho nên lúc nàng muốn đá người ta thì trước hết nên nhìn rõ coi có phải đang đứng trên giường của người ta không.

Ngải Hồng cũng thở dài một hơi:

- Nếu sớm biết ở đây có giường, tôi có lẽ đã ngã lưng nằm.

Bỗng có một người trên giường cười lớn:

- Nàng hiện tại nằm xuống vẫn còn kịp mà.

Ngải Hồng chớp chớp mắt:

- Bằng hữu của chàng không lịch sự gì hết, không những ve vãn tôi, còn liều mạng sờ soạng chân tôi.

Sở Lưu Hương cười đáp:

- Không quan hệ gì, ta đã đem chân của nàng nhượng cho hắn. Ta chỉ lo tay của nàng, chân thì để cho hắn.

Ngải Hồng cười ngất:

- Con người chàng quả thật khoái chiếm tiện nghi, cái gì thơm thì giành cho mình, đem cái thúi cho người khác ...

Thân người nàng bỗng phóng ngược ra sau, xoay chân vượt bay, lẳng không phi thân một cái, đã bay ra khỏi cửa, Sở Lưu Hương cuối cùng chỉ nhìn thấy một bàn chân trần của nàng.

Chỉ nghe tiếng cười của nàng từ ngoài cửa truyền vào:

- Người thích chiếc hài của ta như vậy, để lại cho người làm kỷ niệm đó.

Hồ Thiết Hoa chậm chậm từ dưới bàn chui ra, trong tay còn nắm chiếc giày màu hồng đỏ.

Sở Lưu Hương nhìn hắn:

- Có thúi không ?

Hồ Thiết Hoa đưa chiếc giày qua:

- Sao người không tự ngửi đi.

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Đó là vật nàng tặng người, nên giữ cho một mình người hưởng thụ, người hà tất phải khách khí.

Hồ Thiết Hoa nhìn chàng căm ghét:

- Sao ta hồi nãy không để cho nàng đá người, giống người như người đáng bị đá chết vài lần.

Hắn nhú mày, lại nói:

- Có lúc ta quả thật không hiểu nổi, người tại sao lại không chết được, có phải vì vận khí của người quá tốt ?

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Có lẽ chỉ vì ta rất hiểu người, biết người thích mò chân nữ nhân.

Hồ Thiết Hoa trừng mắt nhìn chàng:

- Người quả thật đã sớm biết ta còn tỉnh ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Có lẽ vận khí của ta quả thật tốt hơn so với người khác.

Hồ Thiết Hoa trừng mắt nhìn chàng, trừng trừng một hồi rất lâu, mới thở dài một hơi:

- Xem ra người quả nhiên có số đào hoa, hơn nữa vận đào hoa lại là loại rất đặc biệt.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Loại nào ?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Loại phải chết, một người nếu gặp vận đào hoa như vậy, không đầy nửa tháng, phải mất mạng.

Sở Lưu Hương cười khổ:

- Quả thật có vận đào hoa phải mất mạng sao ?

Hồ Thiết Hoa nghiêm sắc mặt:

- Đương nhiên là có, hơn nữa loại đào hoa đó chỉ cần vừa đến, người có muốn trốn cũng trốn không thoát.

Sở Lưu Hương có nguyên tắc. Chàng nếu biết một chuyện không tránh thoát, chàng không tránh.

Đợi đến lúc người ta đi tìm chàng, chàng thông thường đã đi tìm người ta trước.

Trong hoa viên rất tĩnh lặng.

Vô luận là yến tiệc có nhiệt náo tới cỡ nào, đều có lúc tản mát.

Khách đến bái thọ đều đã phân tán, bọn họ trên đường về nhất định vẫn còn ngưỡng mộ phúc khí của Kim thái phu nhân, có lẽ thậm chí còn ghen tị.

Nhưng Kim thái phu nhân thì sao ?

Đã tám mươi tuổi, sinh mệnh đã đến màn cuối, vinh hoa phú quý bất tận chớp mắt một cái đều phải thành hư không, cho dù còn có thể sống thêm ba mươi năm, nhưng giai đoạn tươi đẹp nhất trong sinh mệnh đã thành quá khứ, ngoại trừ hồi ức xa xưa, bà ta còn có thể chân chính hưởng thụ được cái gì ?

Sở Lưu Hương đối diện với đình viên tịch mịch, nổi cao hứng bỗng tan biến.

Sớm muộn gì ảo mộng cũng tan thành hư không, hà tất phải khổ cực tranh giành phần đấu ? Nhưng Sở Lưu Hương tịnh không phải là người bi quan tiêu cực, chàng càng hiểu rõ ý nghĩa của sinh mệnh vốn là phần đấu.

Chàng tịnh không nhất định muốn đợi hưởng thụ thành quả của phần đấu, phần đấu bản thân đã là khoái lạc, là hưởng thụ, đó đã đủ để đền bù cho tất cả.

Cho nên lúc canh tác làm nông cũng không cần chờ tới lúc thu hoạch, chỉ cần thấy đất đai được mình cày cấy, sản trừ hết cỏ dại đá sạn, là đã có cảm giác giọt mồ hôi của mình tịnh không phải là vô nghĩa.

Đã có thể có cảm giác thỏa mãn tả không được.

Chỉ cần có thể chứng minh mình không phải là người vô dụng, vô luận là chảy bao nhiêu mồ hôi, đều đã đáng giá.

Đó là ý nghĩa của sinh mệnh, chỉ cần có người hiểu được ý nghĩa, mới có thể chân chính hưởng thụ sinh mệnh, mới có thể sống khoái lạc.

Sở Lưu Hương luôn luôn sống rất khoái lạc.

Chàng ngẩng đầu, thở dài một hơi.

Một người vô luận là sống bao lâu, chỉ cần hân thích xác có những hồi ức đáng nhớ, không thể coi là sống vô nghĩa được.

Chàng nên thỏa mãn.

Hòn giả sơn so với những nơi khác lại càng tăm tối hơn.

Sở Lưu Hương từ xa đã thấy trong bóng tối có một người đứng tĩnh lặng ở đó.

Chàng bước tới, người đó quay lưng lại phía chàng, trên thân nàng phủ một mảnh áo choàng dài chấm đất, mái tóc mềm mại phất phơ trên vai, đen bóng như lụa.

Nàng phảng phất không biết có người đang bước tới.

Nàng không quay đầu, chỉ lạnh lùng thốt:

- Chàng rất thủ tín.

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta đã đến trễ, nhưng ta biết nàng nhất định còn đợi ta.

Nàng vẫn không quay đầu, cười lạnh:

- Chàng coi bộ rất có lòng tin đối với mình.

Sở Lưu Hương điềm đạm cười đáp:

- Một người nếu không tin cả chính mình, còn tin được ai khác ?

Nàng bỗng mỉm cười, từ từ quay đầu lại.

Sở Lưu Hương ngẩn người, nụ cười của nàng như hoa xuân nở rộ, nàng lại không phải là Ngải Thanh.

Sở Lưu Hương thất thanh la lên:

- Trương Khiết Khiết.

Trương Khiết Khiết chớp chớp mắt, tất cả sao sáng trên trời như lọt hết vào mắt nàng.

Nàng cười mê hồn:

- Chàng sao lại nhất định phải gọi tôi là thư thư, cho dù lỡ gọi tôi là muội muội một tiếng, tôi cũng đâu có giận.

Sở Lưu Hương nhin không được, vuốt vuốt chót mũi:

- Nàng đợi ta ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Không lẽ chỉ có Ngải Thanh mới có thể đợi chàng ? Tôi không thể đợi chàng sao ?

Nàng lại thản nhiên mỉm cười, nói tiếp:

- Người có tâm nhãn nài mới có thể đợi thu hoạch, câu nói đó chàng có nghe qua chưa ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Đã từng nghe.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Tôi nhẫn nại hơn so với ả.

Nàng ngưng thị nhìn Sở Lưu Hương, sóng mắt mông lung, mông lung giống như ánh tinh quang trong biển cả.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng đợi đã lâu ?

Sóng mắt của Trương Khiết Khiết lưu động:

- Chàng có phải muốn hỏi tôi hồi nãy có gặp ả hay không phải không ?

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Ta tịnh không hỏi, nhưng nếu nàng muốn nói, ta nghe.

Trương Khiết Khiết đáp:

- Ta hồi nãy quả thật đã gặp ả, hơn nữa còn biết hiện tại ả đang ở đâu, chỉ bất quá ...

Nàng nháy mắt:

- Tôi không muốn nói cho chàng biết.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Tại sao ?

Câu hỏi đó vốn bất tất phải hỏi, nhưng lúc một nam nhân đứng trước mặt nữ nhân, không thể không biến thành một tên khờ.

Câu trả lời của Trương Khiết Khiết lại vượt ngoài ý chàng, thậm chí làm cho chàng giật mình.

Nàng đáp:

- Tôi không muốn nói cho chàng biết, bởi vì tôi không muốn nhìn thấy chàng chết.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng nghĩ nàng ta muốn giết ta ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Chàng không phát giác hai ngày nay xem chừng có rất nhiều nữ nhân đến dâng hiến hay sao ?

Sở Lưu Hương hỏi:

- Có thì sao ?

Trương Khiết Khiết thốt:

- Chàng có biết người có số đào hoa phải bị xui xẻo hay không ?

Sở Lưu Hương cười cười:

- Ta tin rằng có rất nhiều nam nhân đều hy vọng gặp thứ xui xẻo đó.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Còn chàng ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta là nam nhân.

Trương Khiết Khiết thở dài:

- Chàng nhất định đi tìm Ngải Thanh ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta cùng nàng ta có ước hẹn.

Trương Khiết Khiết nhìn chàng chăm chăm, bỗng bước qua về phía chàng, cởi tà áo choàng ôm lấy người chàng.

Sở Lưu Hương không động đậy, lại đã có thể cảm thấy da thịt âm ẩm run run.

Dưới áo choàng xem chừng không có gì khác.

Ngoại trừ nàng ra, không có gì khác.

Nàng dịu dàng vuốt ve ngực Sở Lưu Hương:

- Chàng muốn tôi hay là muốn Ngải Thanh ?

Sở Lưu Hương thở dài:

- Nữ nhân thông minh không nên hỏi câu đó.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Tôi không thông minh, nữ nhân si tình đều không thông minh.

Sở Lưu Hương thốt:

- Ta lại rất thủ tín.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Chàng không sợ ả giết chàng ?

Sở Lưu Hương trầm mặc, trầm mặc là trả lời.

Trương Khiết Khiết bỗng dùng sức xô chàng ra, lập tức lại khoác áo choàng lên người, thắt rất chặt.

Thậm chí cả Sở Lưu Hương cũng không thể không có cảm giác thất vọng một chút.

Trương Khiết Khiết trừng mắt nhìn chàng, trừng một hồi rất lâu, bỗng la lớn:

- Được, chàng đi chết đi.

Sở Lưu Hương điềm đạm cười hỏi:

- Đi đâu để chết ?

Trương Khiết Khiết cắn môi:

- Chàng tùy tiện đi đâu để chết cũng được, tôi không biết, có biết cũng không nói.

Nàng bỗng quay mình chạy đi, chỉ còn lại một mình Sở Lưu Hương cười khổ trong bóng tối.

Con gái mười bảy mười tám tuổi, ai có thể hiểu rõ tâm tình bọn họ ?

Chàng nghe tiếng gió, ngẩng đầu lên, đột nhiên lại thấy Trương Khiết Khiết đứng tại đó, trên mặt lại nở nụ cười như hoa xuân, xem chừng này giờ không có chuyện gì xảy ra cả.

Nàng thần nhiên thốt:

- Tôi thích nam nhân thủ tín, chỉ hy vọng chàng không nghĩ mình quá thông minh.

Trương Khiết Khiết nhìn chàng say đắm, bỗng vẫy tay, chỉ về phía xa xa:

- ả ở đó. Chỗ ả ở có thấp đèn.

Nàng xem chừng biết hành tung của Ngải Thanh rất rõ.

Sở Lưu Hương tuy cảm thấy kỳ quái, lại không hỏi gì, chàng luôn rất ít khi thám thính bí mật của người khác. Đặc biệt là bí mật của nữ nhân. Trương Khiết Khiết hỏi:

- Chàng có thích nữ nhân đeo hoa tai không ?

Sở Lưu Hương cười:

- Đó còn tùy coi nàng ta là ai, có nữ nhân đeo hay không đeo hoa tai vẫn khả ái như nhau.

Trương Khiết Khiết thốt:

- ả có đeo hoa tai.

Sở Lưu Hương “ồ” một tiếng.

Trương Khiết Khiết lại từ từ thốt:

- Có những nữ nhân vừa đeo hoa tai là biến thành rất đáng sợ, chàng tốt hơn hết là đặc biệt cẩn thận.

Trong vườn rất tối tăm, ánh đèn còn dư lại cũng không nhiều.

Ánh đèn đỏ ở ngoài vườn.

Trên triền đồi ngoài vườn, có căn nhà nhỏ ba gian, ánh đèn le lói qua cửa sổ.

Ngải Thanh đang trú trong căn nhà nhỏ đó sao ?

“Có những nữ nhân, đeo hoa tai vào, lại biến thành rất đáng sợ”.

Câu nói đó có thâm ý gì ?

Sở Lưu Hương đi trên triền đồi, vượt qua một rào hoa.

Chàng luôn là người có lễ nghĩa, trước khi tiến vào nhà, nhất định phải gõ cửa trước.

Lần này lễ nghĩa của chàng chợt biến mất.

Chàng trực tiếp đẩy cửa bước vào, chàng lập tức nhìn thấy một đôi hoa tai màu thúy lục.

Ngải Thanh quả nhiên ở trong phòng.

Đèn đặt trên bàn. Nàng ngồi bên cạnh đèn. Hoa tai màu thúy lục trên tai lấp lánh dưới ánh đèn.

Lúc nàng nhìn thấy Sở Lưu Hương bước vào, trên mặt tịnh không lộ vẻ thất kinh, chỉ lạnh lùng thốt:

- Chàng rất thủ tín.

Sở Lưu Hương nói:

- Ta đã đến trễ, nhưng ta biết nàng nhất định còn đợi ta.

Ngải Thanh cười lạnh:

- Chàng coi bộ rất có lòng tin đối với mình.

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Một người nếu không tin cả chính mình, còn tin được ai khác ?

Chàng cười, bởi vì đó quả thật là chuyện rất đáng cười.

Trên thế gian có rất nhiều dạng nữ nhân khác nhau, nhưng những nữ nhân khác nhau đó, phản ứng đối với nam nhân lại cơ hồ hoàn toàn giống nhau. Cho nên có lúc bọn họ thường nói ra những câu nói giống hệt nhau.

Cho nên nam nhân cũng chỉ còn nước dùng lời nói giống hệt để trả lời.

Ngải Thanh trừng trừng nhìn chàng, trừng một hồi rất lâu, bỗng cười thốt:

- Tôi cũng biết chàng nhất định tới.

Sở Lưu Hương “ồ” một tiếng.

Ngải Thanh thốt:

- Bởi vì tôi biết nam nhân như chàng tuyệt không chịu bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng rất hiểu rõ ta ?

Ngải Thanh nháy mắt:

- Tôi cũng biết chàng tịnh không phải vì năm trăm lượng bạc, chàng cố ý nói như vậy chỉ bắt quá vì chưa nắm được tôi, nên cố ý muốn thử tôi.

Nàng nhìn Sở Lưu Hương chăm chăm, từ từ nói tiếp:

- Hiện tại chàng đã không còn thử nữa, có phải không ?

Nàng nhìn Sở Lưu Hương trân trân, lại thủy chung không dám nhìn thẳng vào mắt.

Nàng vẫn ngồi tại đó, ngồi rất lịch sự, thần tình cũng rất có lễ lối, giống như một tiểu học sinh ngồi lễ phép trước mặt lão sư phụ.

Nàng chải chuốt rất chỉnh tề, đầu tóc bới gọn gàng, trên mặt thoa phấn cũng không đậm quá, lại không lợt quá, thậm chí cả đôi hoa tai cũng đeo đoan đoan chính chính.

Nhưng vật duy nhất mang trên toàn thân nàng, là đôi hoa tai đó.

Ngoại trừ đôi hoa tai, không còn thấy gì khác.

Một nữ nhân nếu ngồi khoả thân như một đứa trẻ sơ sinh trước mặt mình, ý tứ của nàng ta đương nhiên đã rất rõ ràng.

Ngải Thanh thốt:

- Chàng không còn thử nữa, bởi vì chàng cũng đã hiểu rõ ý tứ của tôi.

Ý tứ đó làm sao mà không minh bạch, trừ phi là tên khờ.

Sở Lưu Hương chừng như thật sự đã biến thành tên khờ, sờ sờ chót mũi:

- Nàng có phải rất nóng không ?

Ngải Thanh không ngờ vẫn nhẫn nại:

- Tôi rất lạnh.

Sở Lưu Hương thốt:

- Khí trời như vậy vô luận là ai cũng đều không thể cảm thấy nóng được.

Ngải Thanh nói:

- Cả heo cũng không thể cảm thấy nóng.

Sở Lưu Hương thốt:

- Vậy thì nàng nhất định đang muốn tắm.

Ngải Thanh đáp:

- Tôi đã tắm rồi.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nếu như vậy ... nàng không mặc đồ sau khi tắm, có phải không còn y phục để mặc ?

Ngải Thanh trừng mắt nhìn chàng, quả thật hận không thể đâm một quyền gãy hết răng chàng.

Sở Lưu Hương thở dài:

- Nàng nếu quả thật không còn quần áo, ta có thể đi tìm về cho nàng, ít ra quần áo của muội muội nàng vẫn có thể vừa người nàng.

Ngải Thanh xem chừng rất kinh ngạc:

- Muội muội của tôi ?

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng nghĩ không ra ta đã gặp qua nàng ta à ?

Ngải Thanh hỏi:

- Chàng gặp ả hời nào ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Hồi này.

Ngải Thanh đáp:

- Vậy thì hồi này chàng nhất định đã gặp quý, đại đầu quý.

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Đầu của nàng ta tịnh không lớn lắm, nàng ta cho dù là quý, cũng không phải là đại đầu quý, mà là tửu quý.

Ngải Thanh bỗng đứng dậy la lớn:

- Vô luận có gặp ma quý gì, tuyệt không phải là muội muội của tôi.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Sao vậy ?

Ngải Thanh đáp:

- Tôi không có muội muội.

Sở Lưu Hương nhú mày:

- Một muội muội cũng không có ?

Ngải Thanh đáp:

- Một nửa cũng không.

Sở Lưu Hương nhìn vào mắt nàng đăm đăm, nhìn một hồi rất lâu, lẩm bẩm:

- Xem ra nàng tịnh không giống nói láo chút nào.

Ngải Thanh hỏi:

- Chuyện đó vì sao tôi lại phải nói láo ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Có lẽ bởi vì nàng thích nói láo, có những người nói láo nhìn không ra.

Ngải Thanh bỗng nhảy dựng, tay muốn tát lên mặt Sở Lưu Hương.

Nàng không tát được.

Sở Lưu Hương đã nắm chặt tay nàng.

Mắt chàng bắt đầu di động, từ mặt nàng, nhìn xuống chân nàng, lại từ chân nàng, nhìn lên đến mặt nàng.

Đó chính là cách nhìn tiêu chuẩn của một con quý háo sắc.

Không có nữ nhân nào có thể để nam nhân nhìn như vậy, cho dù nữ nhân mặc mười tám bộ y phục cũng không chịu đựng được.

Thân thể Ngải Thanh bắt đầu run rẩy, bắt đầu nổi da gà.

Một tay của nàng nếu không bị nắm giữ cũng đã không còn cách đánh người, bởi vì bàn tay đó tất phải che giấu những chỗ không muốn bị nhìn thấy trên thân.

Ánh mắt của Sở Lưu Hương khơi khơi lại nhìn vào những chỗ đó.

Ngải Thanh nghiêng răng:

- Chàng ... chàng muốn làm gì ?

Câu nói đó vốn cũng không nên hỏi, nhưng một nữ nhân trước mặt nam nhân, có lúc cũng không khỏi biến thành ả khờ.

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Ta nghĩ nàng minh bạch hai chuyện.

Ngải Thanh run giọng:

- Chàng ... chàng cứ nói.

Sở Lưu Hương đáp:

- Thứ nhất, ta không phải là heo, là người, là nam nhân.

Ngải Thanh chớp chớp mắt:

- Còn chuyện thứ hai ?

Toàn thân của nàng có bộ dạng sợ sệt, mặt mày ngập tràn biểu tình sợ sệt, nhưng đôi mắt nàng lại không có vẻ sợ sệt.

Ánh mắt nàng cả một chút ý tứ sợ sệt cũng đều không có.

Sở Lưu Hương nhìn ánh mắt nàng, lại cười cười:

- Thứ hai, ta không phải là quân tử, nàng lại cũng không phải là thực nữ.

Trên mặt Ngải Thanh đã lộ xuất vẻ phẫn nộ, nhưng hiện tại lại mỉm cười, cắn môi thốt:

- Tôi còn biết một chuyện nữa.

Sở Lưu Hương “ồ” một tiếng.

Ngải Thanh thốt:

- Tôi biết chàng là người rất nhút nhát.

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Nàng sẽ rất mau chóng phát giác là mình sai lầm, sai rất trầm trọng.

Sóng mắt của Ngải Thanh lưu động:

- Chàng còn dám làm gì tôi sao ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta không dám.

Miệng của chàng vừa nói “không dám”, tay của chàng đã ôm chặt thân nàng.

Toàn thân nàng bỗng mềm nhũn, nhắm mắt thở dài nhẹ:

- Tôi quả thật đã sai ... chàng quả thật dám ...

Câu nói còn chưa dứt, nàng bỗng có cảm giác tâm mình chùn xuống, chừng như đôi chân hổng lên không, như đang rơi hụt hẫng từ trên cao trong cơn ác mộng.

Nàng lập tức phát hiện đó không phải là giấc mộng. Bởi vì người nàng đã từ giữa không trung rơi xuống đất, cơ hồ nổ đom đóm.

Đợi đến lúc ánh mắt nàng hết choáng váng, đã thấy Sở Lưu Hương đứng trước mặt nàng vừa cười vừa nói:

- Nàng không sai, ta quả thật không dám.

Ngải Thanh bỗng nhảy dựng, vác ghế ném về phía Sở Lưu Hương, cầm chén trà quăng luôn qua bên Sở Lưu Hương, bất cứ cái gì nàng có thể nắm, đều quăng sang.

Mỗi một thứ nàng quăng qua đều bị Sở Lưu Hương chụp được.

Đến lúc không còn cái gì để quăng, nàng lại quăng cả thân mình sang phía Sở Lưu Hương.

Sở Lưu Hương cũng chụp lấy.

Chàng không phải heo, cũng không phải không còn là người.

Chàng cũng giống những nam nhân khác, có lúc cũng không tránh khỏi dụ hoặc, cũng động tâm.

Lần này chàng thật sự ôm chặt nàng.

Chàng bỗng phát giác, vô luận ra sao, nàng quả thật có thể coi là một cô gái rất khả ái.

Ngải Thanh thở hổn hển, lại thở dài:

- Tôi hiện tại mới minh bạch vì sao có rất nhiều người muốn giết chàng.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Rất nhiều người ? Là người nào ?

Ngải Thanh đáp:

- Người khác tôi không biết, tôi chỉ biết có một người.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Ai ?

Ngải Thanh đáp:

- Tôi.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng ? Nàng muốn giết ta ?

Ngải Thanh đáp:

- Nếu không, tôi vì sao lại phải câu dẫn chàng ? Bộ tôi là một nha đầu ham xác thịt hay sao ?

Sở Lưu Hương cười:

- Xem ra quả thật nàng có điểm giống như vậy.

Ngải Thanh “hừ” một tiếng, vùng vẫy muốn xô chàng ra, đánh chàng.

Bàn tay của nàng có vùng vẫy tới cỡ nào cũng không thể thoát được.

Sở Lưu Hương có rất nhiều phương pháp có thể làm cho nữ nhân không thể xô chàng ra, mỗi một phương pháp chàng đều rành rọt.

Hô hấp của Ngải Thanh càng gấp rút, bỗng nói:

- Coi chừng đôi hoa tai của tôi.

Sở Lưu Hương hỏi lại:

- Đôi hoa tay của nàng ?

Ngải Thanh thốt:

- Chàng không thể đụng chúng.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Tại sao ?

Ngải Thanh đáp:

- Trong đôi hoa tai có độc châm, chàng nếu tháo chúng xuống, độc châm tất bắn vào tay chàng.

Nàng cắn môi, lại hỏi:

- Lúc nam nhân vui vầy cùng nữ nhân, đều thích tháo cởi hết những gì trên người nữ nhân, có phải không ?

Phải, vào thời đó, nam nhân đều mong muốn trên thân của nữ nhân của hắn đều không có một thứ gì, bởi vì và thời đó, vô luận là dư lại vật gì, không những bị coi là dư, mà còn là khó ưa.

Sở Lưu Hương nhìn đôi hoa tai của nàng:

- Châm trong đó rất độc ?

Ngải Thanh đáp:

- Trên mỗi một mũi châm đều có độc, đều có thể đủ giết một con voi.

Sở Lưu Hương thở dài, cười khổ:

- Không trách gì có người nói cho ta biết, có nữ nhân vừa đeo hoa tai vào đã biến thành rất đáng sợ.

Chàng không chờ Ngải Thanh hỏi, đã hỏi trước:

- Nàng nếu muốn giết ta, tại sao lại đem chuyện đó nói cho ta biết ?

Ngải Thanh nhắm mắt, buồn bã đáp:

- Bởi vì ... bởi vì sao tôi cũng không biết, có lẽ bởi vì tôi quả thật đã biến thành một nha đầu đam mê xác thịt.

Mặt nàng ửng hồng, nhưng chót mũi lại lạnh như băng.

Khi mỗi một nam nhân đụng vào chót mũi của nữ nhân, hắn nếu còn không động tâm, hắn đơn giản là một tên mất trí.

Hắn nhất định là một khúc gỗ, một khúc gỗ mục.

Sở Lưu Hương không phải là khúc gỗ mục.

Trên chót mũi lạnh như băng có một giọt sương nho nhỏ, giống như mặt hoa trên cuống hoa.

Giọt sương ngọt ngào, vừa ngọt, vừa thơm.

Ánh đèn vàng mờ mịt, trên song cửa sổ đã xuất hiện ánh bình minh, trên cửa sổ còn có một đôi hoa tai màu thụy lục.

Ngải Thanh tĩnh lặng nằm dài, ngưng thị nhìn Sở Lưu Hương.

Chàng đã đứng thẳng, giống như một khối ngọc điêu khắc thành, ánh mắt của chàng trong suốt, giống như một đứa trẻ không có chút tà niệm, khóe miệng chàng nhếch xéo lên trên, hiển lộ vẻ tự tin lạc quan.

Đó thật sự là một nam nhân khả ái, đáng cho bất kỳ nữ nhân nào yêu thích.

Hiện tại trên mặt chàng ngập tràn một biểu tình sâu sắc, đang chuyên tâm nhìn đôi hoa tai đó.

Lúc Ngải Thanh tháo đôi hoa tai xuống, tay nàng không ngớt run rẩy.

Sở Lưu Hương bỗng thở dài:

- Ta biết rất nhiều phương pháp giết người, nhưng dùng hoa tai để giết người, quả thật rất khác thường.

Chàng bỗng mỉm cười:

- Ta nếu quả thật đã chết, cũng rất có hứng thú.

Ngải Thanh hỏi:

- Có hứng thú ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Lúc đó ta nhất định là người đầu tiên trong thiên hạ bị hoa tai giết chết.

Ngải Thanh chớp chớp mắt:

- Nếu không có ai nói cho chàng biết, chàng hiện tại có lẽ đã thành người chết.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng nghĩ phương pháp đó nhất định có thể giết ta ?

Ngải Thanh hỏi lại:

- Chàng nghĩ sao ?

Sở Lưu Hương cười cười:

- Trước đây đã có rất nhiều người muốn giết ta, bọn chúng đều dùng những phương pháp mà bọn chúng nghĩ là nhất định có thể giết ta.

Ngải Thanh hỏi:

- Kết quả ra sao ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ít ra ta hiện tại còn chưa chết.

Ngải Thanh ngưng thị nhìn chàng, sắc mặt bỗng ửng hồng. Cẩn môi thốt:

- Chàng quả thật còn chưa chết, tôi lại đã gần chết.

Câu nói đó làm cho bất cứ nam nhân nào nghe được cũng đều có cảm giác kiêu ngạo.

Sở Lưu Hương lại không như vậy, chợt hỏi:

- Đôi hoa tai đó ai đeo cho nàng ?

Ngải Thanh hỏi:

- Chàng vì sao lại phải hỏi ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Bởi vì người đeo cho nàng đôi hoa tai đó, chân chính là người muốn giết ta.

Ngải Thanh hỏi:

- Chàng muốn tìm y ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Không muốn.

Ngải Thanh hỏi:

- Có thật không muốn không ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Bởi vì ta bất tất phải đi tìm y, y nhất định sẽ đến tìm ta.

Ngải Thanh trầm mặc, chung quy cũng gật gật đầu:

- Y cũng biết tôi vị tất đã có thể giết được chàng, cho nên trừ tôi ra, nhất định còn có rất nhiều người.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Những người nào ?

Ngải Thanh đáp:

- Nữ nhân.

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Y rất tin tưởng nữ nhân ? Y nghĩ nữ nhân biết rõ cách giết người hơn nam nhân ?

Ngải Thanh đáp:

- Có lẽ chỉ bất quá là y biết nhược điểm của chàng.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nhược điểm của ta ?

Ngải Thanh hé cười:

- Trên giang hồ ai ai cũng đều biết nhược điểm của Sở Lưu Hương. Nhược điểm duy nhất của Sở Hương Soái là nữ nhân, đặc biệt là nữ nhân đẹp.

Sở Lưu Hương thở dài một hơi:

- Nguyên lai nàng đã biết ta là ai rồi.

Ngải Thanh đáp:

- Biết chàng là ai không chỉ có mình tôi.

Sở Lưu Hương thở dài:

- Nhưng ta lại không biết y là ai ? Tại sao lại muốn giết ta ?

Ngải Thanh trừng mắt nhìn chàng:

- Chàng rất muốn biết ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Muốn gần chết.

Ngải Thanh cười cười, lại thở dài:

- Tôi vốn không nên nói cho chàng biết, nhưng ...

Nàng còn chưa nói dứt lời.

Sở Lưu Hương đột nhiên ôm nàng lăn một vòng.

Một đôi bàn tay bỗng thò qua từ ngoài cửa sổ, quăng đôi hoa tai trên song cửa về phía bọn họ.

Sở Lưu Hương xem chừng ngưng chú nhìn Ngải Thanh, tịnh không quan sát chỗ nào khác.

Nhưng chàng lại thấy được đôi tay đó.

Bàn tay mỹ lệ thon thả, trên móng tay sơn màu tinh hoa phong tiên đỏ tươi.

Móng tay đỏ tươi, hoa tai thúy lục.

Ánh bình minh mới lên, rọi chiếu nhẹ nhàng trên song cửa.

Giữa giây phút ngón tay búng ra đó, tất cả giống như một bức đồ họa tuyệt đẹp.

Đó cũng là bức đồ họa giết người.

Sở Lưu Hương lăn đến góc nhà, mới dám quay đầu. Đôi bàn tay vẫn còn trên song cửa, đang hướng về phía chàng.

Thân ảnh của Sở Lưu Hương đã phóng lên, thuận tay câu ngọn đèn trên bàn, nhắm song cửa sổ quăng ra. Người của chàng lại đã lao ra ngoài cửa chính.

Ngoài cửa không có người, ngoài cửa sổ cũng không có người.

Gió đùa lá liễu tươi xanh xào xạc, sương sớm lọt lạt phiêu diêu giữa rặng lá, một cái lồng đèn rớt dưới cửa sổ, chính là cái lồng đèn hồi nãy Sở Lưu Hương quăng ra.

Còn người ? Sở Lưu Hương hét lớn một tiếng, biết lần này mình đã gặp một đối thủ cực kỳ đáng sợ.

Ngay lúc đó, đằng sau góc nhà bỗng có một bàn tay thò ra, vẫy vẫy chàng. Vẫn là bàn tay đó, ngón tay vừa mỹ lệ vừa thon thả, móng tay đỏ tươi.

Sở Lưu Hương dùng tốc độ nhanh nhất phóng qua. Chàng đã hoài nghi rất nhiều chuyện, thậm chí đã hoài nghi cả thần thánh, nhưng chưa từng hoài nghi khinh công của mình.

Xưa nay chưa có ai hoài nghi khinh công của chàng.

Khinh công của Sở Lưu Hương vô song, đã không còn là chuyện có thể có nghi vấn nữa, nhưng đợi đến lúc chàng phóng tới phía sau căn nhà, người đã không còn thấy nữa.

Đằng sau nhà không có cây, chỉ có gió, gió lướt qua triền đồi.

Sở Lưu Hương bỗng có cảm giác ngọn gió rất lạnh lẽo.

“Người bàn tay đó muốn giết không phải là ta, là Ngải Thanh”.

Sở Lưu Hương lắng không phi thân, như một mũi tên thoát hồi, cửa vẫn còn mở toang, chàng xông thẳng vào.

Đèn đặt trên bàn.

Không ngờ chính là cái lồng đèn chàng quăng ra ngoài hồi nãy.

Chỉ có đèn, không có người.

Ánh tà dương chiếu vào góc nhà, không thấy Ngải Thanh đâu cả.

Gió từ bên ngoài cửa thổi vào, càng lạnh lẽo.

Lòng bàn tay Sở Lưu Hương dần dần đầm mồ hôi. Khóe mắt chàng lại bỗng thoáng thấy một đôi bàn tay.

Tay trên song cửa sổ.

Vẫn là đôi bàn tay đó, ngón tay thon thon, móng tay đỏ tươi.

Sở Lưu Hương bắn người qua, đột nhiên xuất thủ !

Lần này chàng không ngờ lại nắm giữ được bàn tay đó, bàn tay lạnh như băng, một luồng khí lạnh từ đầu ngón tay xộc thẳng vào tim Sở Lưu Hương.

Chàng vừa kéo nhẹ đã kéo bàn tay đó theo.

Chỉ có tay, không có người.

Một bàn tay bị chặt đứt.

Bị người ta chặt đứt đoạn nơi cổ tay, vẫn còn rỉ rả máu.

Đợi đến lúc máu rỉ cạn, bàn tay đó dần dần trắng nhợt, dần dần co quắt lại, giống như một đóa hoa tươi đột nhiên khô héo !

3. Bối Hồn Ngọc Thủ

Nếu thấy một đóa hoa tươi trong tay mình khô héo, tâm lý chắc chắn không tránh khỏi có cảm giác hối tiếc, thậm chí có cảm giác sầu muộn không tả được, cho dù mình không phải là người đa sầu đa cảm, cũng không khỏi thổ dài.

Sinh mệnh mỹ lệ tại sao luôn luôn ngắn ngủi như vậy ?

Nhưng nếu nhìn thấy một đôi bàn tay bị chặt đứt, nhìn thấy bàn tay vốn rất mỹ lệ đột nhiên nhăn nhúm, trong tâm lại không những có cảm giác sầu muộn thương tiếc, mà còn nghĩ đến nhiều chuyện khác.

Song thủ đó là của ai ? Ai đã chém đứt song thủ đó ?

Sở Lưu Hương bỗng có cảm giác song thủ đỏ không phải là đôi bàn tay hồi nãy vậy chàng chàng. Trên lưng bàn tay của đôi bàn tay này có một vết bầm xanh, dấu vết bị người ta bóp thương. Chàng thật sự tin rằng trên đôi bàn tay hồi nãy tuyệt không có dấu vết đó.

Song thủ này có phải là tay của Ngải Thanh ? Trên thân thể Ngải Thanh có rất nhiều chỗ đáng cho chàng nhìn kỹ hơn là bàn tay.

Đây cũng có thể là bàn tay hồi nãy đã dịu dàng vuốt ve trên người chàng.

Đôi bàn tay này phảng phất đột nhiên bóp chặt yết hầu của Sở Lưu Hương.

Chàng xoay mình xông ra ngoài, ngoài cửa ánh bình minh đã chiếu sáng khắp nơi.

Mặt trời đã lên.

Dương quang là vật rất kỳ diệu, nó có lúc có thể làm cho con người phát nhiệt, có lúc lại làm cho con người lãnh tĩn. Sở Lưu Hương luôn thích dương quang. Chàng đứng dưới ánh mặt trời mới lên rất lâu, tận lực làm cho đầu óc không nghĩ đến bất cứ chuyện gì, đợi đến khi đầu óc hoàn toàn bình tĩnh lắng đọng, mới đem sự kiện đó lược lại.

Chàng phải nghĩ rất kỹ càng, mỗi một chi tiết đều không bỏ qua.

Sự kiện đó vốn là do Ngải Thanh khởi đầu, nhưng kỳ quái là chàng nghĩ tới nhiều nhất, không phải là Ngải Thanh, mà là Trương Khiết Khiết.

Lúc chàng nghĩ tới Trương Khiết Khiết, đã nhìn thấy Trương Khiết Khiết.

Nàng giống như lúc nào cũng đều có thể xuất hiện trước mặt chàng.

Trương Khiết Khiết đang từ trên triền đồi đi xuống.

Miệng nàng hát nhỏ một bài sơn ca vui vẻ sống động, tay ngắt đoá huỳnh hoa nho nhỏ, cánh hoa nho nhỏ dao động phất phơ trong gió sớm, bộ y phục vàng nhạt nàng mặc trên người cũng phiêu động trong gió.

Những cô gái cùng tuổi với nàng đều thích mặc quần áo vừa vặn thân mình, thậm chí càng bó sát càng tốt, làm cho thân hình xem càng thon thả.

Nàng lại không để ý.

Y phục của nàng rộng rãi, thùng thình, lại làm cho nàng có vẻ duyên dáng thanh nhã.

Màu sắc y phục của nàng có lẽ không hài hòa như Ngải Thanh, nhưng lại càng tiêu sái thoát tục, không tồn công phu đòi hỏi hoàn hảo, cũng không thẳng thớm điệu bộ.

Con người nàng giống như bài dân ca nàng đang hát nhỏ, thoải mái hòa mình vào thiên nhiên, vui tươi, đặc biệt vào một sáng sớm tháng ba tươi tắn như vậy, dưới ánh mặt trời mới lên ấm áp dịu dàng, vô luận là ai nhìn thấy nàng, trong tâm đều có cảm giác rất thoải mái.

Sở Lưu Hương đã nhìn thấy nàng.

Nàng cũng nhìn thấy Sở Lưu Hương, trên mặt hé một nụ cười mềm mại, bước chân nhẹ nhàng uyển chuyển như gió xuân.

Nàng bước qua, đi tới trước mặt Sở Lưu Hương, bỗng cười nói:

- Cung hỉ cung hỉ.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Cung hỉ ? Có chuyện gì mà phải cung hỉ ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Lúc chàng gặp tân lang, không luôn nói cung hỉ hay sao ?

Sở Lưu Hương không nói gì.

Bởi vì Trương Khiết Khiết không để cho chàng mở miệng, lại thốt:

- Chàng xem ra đã mệt mỗi gần chết, có phải mới làm việc khổ cực ?

Nàng cười ngất, lại nói:

- Câu hỏi của tôi thật khờ mà, tân lang đương nhiên nhất định rất mệt mỗi, tân lang nào đêm động phòng hoa chúc cũng đều nhất định có rất nhiều chuyện phải làm.

Sở Lưu Hương cười cười:

- Đó tịnh không phải là làm chuyện khổ cực.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Đương nhiên là không.

Nàng cắn môi, vừa cười vừa nói:

- Khổ đương nhiên không phải là tân lang, mà là tân nương tử.

Sở Lưu Hương chỉ còn nước cười cười.

Trương Khiết Khiết nháy mắt, hỏi:

- Tân nương tử đâu ? Không thể ngồi dậy xuống giường sao ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta đang muốn hỏi nàng đây.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Hỏi ta ? Hỏi chuyện gì ?

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng ta ở đâu ?

Trong mắt Trương Khiết Khiết lộ xuất vẻ kinh ngạc:

- Ắ đã đi rồi ?

Sở Lưu Hương gật gật đầu.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Chàng không biết ắ đi đâu ?

Sở Lưu Hương lắc lắc đầu.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Chàng không biết, tôi làm sao biết được.

Sở Lưu Hương nói:

- Bởi vì nàng đối với chuyện của nàng ta xem chừng biết rất nhiều.

Lần này miệng của Trương Khiết Khiết bỗng ngậm chặt.

Sở Lưu Hương nhìn nàng chăm chăm, chậm chậm thốt:

- Nàng biết nàng ta muốn giết ta, biết nàng ta đeo một đôi hoa tai giết người.

Trương Khiết Khiết chung quy gật gật đầu.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Ngoại trừ những chuyện đó, nàng còn biết những chuyện gì ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Chàng nghĩ tôi còn biết những chuyện gì ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Thí dụ như ai đã sai nàng ta đến giết ta ? Tại sao lại muốn giết ta Tròng mắt của Trương Khiết Khiết lay động:

- Tôi làm sao biết được những chuyện đó ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Câu hỏi đó cũng chính là ta đang muốn hỏi nàng, nàng có phải ...

Trương Khiết Khiết ngắt lời chàng:

- Có phải chàng nghĩ tôi cũng là người cùng nhóm với ả ?

Sở Lưu Hương không thừa nhận, cũng không phủ nhận, thái độ đó thông thường là mặc nhận.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Cho dù là thật, tại sao lại phải đem bí mật của ả nói cho chàng biết ?

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng nếu không phải, sao lại biết bí mật của nàng ta ?

Trương Khiết Khiết trầm mặc rất lâu, bỗng đi ngang qua người chàng, bước vào căn nhà.

Trong phòng bừa bãi.

Những thứ đồ Ngải Thanh dùng để ném Sở Lưu Hương vẫn nằm tản dưới đất, không có ai thu vén.

Bọn họ không có thời gian để thu vén.

Trương Khiết Khiết lại cười:

- Chỗ này xem ra giống như một bãi chiến trường, sao động phòng nào cũng ...

Thanh âm của nàng đột nhiên đình đốn, nụ cười đã ngưng kết.

Nàng đã nhìn thấy đôi tay đó.

Sở Lưu Hương luôn nhìn nàng chăm chăm, chú ý biểu tình trên mặt nàng, lập tức hỏi:

- Nàng biết đôi tay đó là của ai ?

Trương Khiết Khiết phảng phất cả hô hấp cũng đều đã ngừng hẳn, qua một hồi rất lâu mới mở miệng đáp:

- Đó không phải là tay tôi.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Đó là quỷ thủ sao ?

Trương Khiết Khiết thở dài:

- Quỷ có gì đáng sợ. Chàng có bao giờ nghe quỷ thật sự giết người chưa. Nhưng đôi bàn tay đó ...

Sở Lưu Hương nhíu mày:

- Câu Hồn Thủ ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Vô luận là ai chỉ cần nhìn thấy một đôi Câu Hồn Thủ, sớm muộn gì cũng bị câu hồn đi.

Nàng nói tiếp:

- Nghe nói Câu Hồn Thủ còn chia ra làm nhiều loại, loại câu hồn người tệ nhất cũng chỉ bất quá không hơn nửa tháng.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Còn đây là loại nào ?

Trương Khiết Khiết lại thở dài:

- Đây là loại tốt nhất.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Theo như nàng thấy, có phải tay càng hấp dẫn dễ nhìn, câu hồn lại càng nhanh ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Không sai chút nào.

Sở Lưu Hương mỉm cười.

Trương Khiết Khiết tròn xoe mắt:

- Chàng nghĩ tôi đang dọa chàng sao ? Chàng nghĩ buồn cười lắm sao ? Đợi đến lúc hồn phách chàng bị câu, chàng không còn cười được đâu.

Nàng lạnh lùng nói tiếp:

- Không những cười không nổi, cả khóc cũng khóc không xong.

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Ta muốn biết nó dùng phương pháp gì để câu hồn đi, phương pháp đó nhất định rất thú vị.

Trương Khiết Khiết đáp:

- Tôi không biết, không ai biết, người biết đều đã chui vào quan tài.

Sở Lưu Hương thốt:

- Nhưng nàng lại biết.

Trương Khiết Khiết nói:

- Tôi chỉ biết đây là Câu Hồn Thủ.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng đã từng thấy qua.

Trương Khiết Khiết đáp:

- Tôi chỉ nghe người ta nói qua.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Ai nói ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Một người. Một bằng hữu.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Bằng hữu đó của nàng biết rất nhiều chuyện à ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Nhiều chuyện nói cho chàng nghe, đều là nghe y kể.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Y hiện tại ở đâu ?

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Chàng có biết hiện tại là giờ nào không ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Là sáng sớm, rất sớm.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Sáng sớm như vậy, bằng hữu của chàng thông thường ở đâu ?

Sở Lưu Hương mỉm cười, chàng bỗng nhớ đến Hồ Thiết Hoa:

- Bọn họ có lúc nằm trong lòng người ta, có lúc lại chun dưới bàn trong quán rượu nhỏ mà nằm.

Trương Khiết Khiết cũng cười, nhưng lại lập tức nghiêm mặt:

- Bằng hữu của tôi không phải là tửu quỷ, cũng không phải là người điên, bọn họ đều rất bình thường, người bình thường giờ này đương nhiên còn ở trong nhà.

Sở Lưu Hương thốt:

- Được, bọn ta đi tới đó.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Đi ? Đi tới đâu ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Đương nhiên là nhà của y.

Trương Khiết Khiết tròn xoe mắt:

- Tôi sao nhất định phải dẫn chàng đi ?

Sở Lưu Hương cười cười:

- Bởi vì nàng nếu không chịu dẫn ta đi, ta có thể rất khó chịu, nàng đã là hảo bằng hữu của ta, đương nhiên không muốn ta khó chịu.

Trương Khiết Khiết cắn môi:

- Tôi không dẫn chàng đi, phải để chàng khó chịu, tốt hơn hết là tức chết.

oo Nàng đi.

Khi một cô gái nói muốn mình tức chết, ý tứ của nàng thông thường lại biểu thị thích mình.

Đạo lý đó không ai có thể hiểu rõ hơn Sở Lưu Hương.

Trời xanh, mây trắng. Ánh mặt trời lên cao, chiếu sáng hoa đỏ, lá xanh, trên lá còn đọng những giọt sương sớm tinh oanh.

Gió cũng tươi tắn, vừa tươi tắn vừa thơm tho, phảng phất như hơi thở của thiếu nữ đa tình.

Sáng sớm như vậy, có một cô gái trẻ mỹ lệ bước đi, đi dưới trời xanh mây trắng, giữa hồng hoa lục diệp, đó đương nhiên là chuyện làm cho người ta khoan khoái phi thường.

Nhưng Sở Lưu Hương hôm nay lại tịnh không có cảm giác khoái trá lắm, chàng chừng như luôn mang nặng một cái bóng.

Cái bóng của đôi bàn tay.

Song thủ đó chừng như lúc nào cũng đều có thể thò ra từ trong bóng tối, bóp lấy cổ chàng, bóp cổ chàng đến chết.

Trương Khiết Khiết chừng như khoái trá hơn chàng nhiều.

Trên tay nàng mới ngắt một đóa hoa dại, miệng vẫn ríu rít bản sơn ca dịu dàng.

Nàng vừa trẻ tuổi, vừa mỹ lệ, dạng con gái như nàng, vốn không nên có phiền não.

Có lẽ nàng căn bản còn chưa biết thế nào là phiền não, thế nào là u uất.

Một cỗ xe la từ sau núi chạy ra, hơn nửa xe chở đầy bắp cải, màu xanh đậm như phỉ thúy.

Lão đầu tử đánh xe móc ra bịch thuốc lá phơi khô, đầu tóc trắng ngần lấp lánh như bạc dưới dương quang.

Trương Khiết Khiết phóng tới, cười chào hỏi:

- Lão bá có phải vào thành không ?

Lão đầu tử nhú mắt nhìn nàng, ánh mắt cũng phát sáng, nói lớn:

- Đi vào thành bán rau.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Bọn tôi theo xe lão vào thành có được không ?

Nàng không đợi người ta đồng ý, đã nhảy lên xe.

Một cô gái như vậy nhảy lên xe, nam nhân từ mười tám cho đến tám mươi cũng đều tuyệt không thể bắt nàng đi xuống.

Lão đầu tử cười hắc hắc:

- Xe còn dư chỗ, cứ leo lên, hai vợ chồng bọn người cứ leo lên.

Sở Lưu Hương sờ sờ chót mũi, cũng chỉ còn nước nhảy lên xe.

Trương Khiết Khiết nhìn chàng cười ngất, thì thào:

- Người ta nói bọn ta là hai vợ chồng, chàng không phủ nhận sao ?

Sở Lưu Hương cũng cười cười:

- Nàng đã không phủ nhận, ta phủ nhận làm gì ?

Trương Khiết Khiết chớp chớp mắt:

- Bọn ta có phải thật giống như vợ chồng không ?

Sở Lưu Hương nhìn nàng từ trên xuống dưới một lượt:

- Ta nếu đã sớm cưới vợ, có con gái chắc cũng cỡ cỡ nàng.

Trương Khiết Khiết trừng mắt nhìn chàng:

- Chàng cho dù có muốn nhận tôi làm con, lão nương vẫn ghen tị đứa con gái trẻ trung này của chàng.

Câu nói đó còn chưa dứt, nàng đã cười ngất, nàng phát giác hai chữ “lão nương” rất mới mẻ, rất thú vị.

Nàng chừng như rất bội phục mình có thể nói ra danh từ đó.

Sở Lưu Hương nhìn nàng, cũng không khỏi cảm thấy vui vẻ thoải mái.

Có những người trời sinh có thể làm cho người ta vui vẻ thoải mái, Trương Khiết Khiết là dạng người này.

Nàng vô luận đối với mình ra sao, mình đều không thể tức giận nàng.

Lão đầu tử đánh xe đang quay đầu nhìn bọn họ, cười nói:

- Xem bọn người cười nói thân thiết như vậy, nhất định là đôi tân hôn.

Trương Khiết Khiết nháy mắt:

- Lão nhân gia làm sao mà biết vậy ?

Lão đầu tử thở dài:

- Nếu là vợ chồng lâu năm, làm sao mà cười nổi, thí dụ như ta mà nói, ta một khi gặp lão bà mặt vàng đó, cả khóc cũng khóc không nổi.

Trương Khiết Khiết cũng cười, cười ngất, bỗng nhéo mũi Sở Lưu Hương một cái thật mạnh.

Sở Lưu Hương chỉ còn nước trừng mắt, tự trách mình sao lại xui xẻo quá.

Lão đầu tử lại bắt bình giùm chàng:

- Sao ngươi lại nhéo hấn ?

Nam nhân đều bênh vực nam nhân.

Môi Trương Khiết Khiết cong cớn:

- Tôi sớm muộn gì cũng phải biến thành một lão bà mặt vàng, nếu không ăn hiếp hấn bây giờ, tới lúc đó, chỉ còn nước ngồi yên cho hấn ăn hiếp.

Lão đầu tử cười hặc hặc, gạt đầu:

- Có lý, nói rất có lý, nghĩ lại hồi xưa lão thái bà của ta cũng đẹp lắm, không phải cũng hàng ngày coi ta như là cái bao thụ khí sao ?

Lão đặt cái gói thuốc phơi khô trên xe, nhìn Sở Lưu Hương vừa cười vừa nói:

- Xem ra một nam nhân nếu muốn cưới vợ đẹp, trước hết phải hít hơi vài năm.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Hiện tại thì sao ? Hiện tại ông không thường là cái bao thụ khí của bà ta sao ?

Lão đầu tử bỗng thở dài, cười khổ:

- Hiện tại bao thụ khí vẫn là ta.

Trương Khiết Khiết “hứ” một tiếng:

- Vô luận làm chuyện gì, chỉ cần làm quen thói, cũng không có gì.

Lão đầu tử cười cười:

- Ta hiện tại đã dần dần có cảm giác làm cái bao thụ khí cũng có ý nghĩa, lão thái bà của ta nếu ba ngày không cho ta thụ khí, ta lại cảm thấy khổ.

Sở Lưu Hương cũng nhin không được cười.

Lão đầu tử bỗng lại thở dài:

- Hiện tại ta chỉ có một chuyện còn chưa minh bạch.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Chuyện gì ?

Chàng cũng sờ sờ chót mũi, bởi vì chàng bỗng cũng có cảm giác lão đầu tử này rất có ý tứ.

Lão đầu tử hỏi:

- Người ta đều nói người sợ vợ có thể phát tài, nhưng ta cho đến nay vẫn nghèo nàn không một xu dính túi, tại sao vậy ?

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Có lẽ chỉ sợ còn chưa đủ lợi hại.

Lão đầu tử hỏi:

- Phải sợ làm sao mới có thể phát tài ? Ta quả thật muốn học hỏi.

Sở Lưu Hương đáp:

- Vậy thì ông nên bắt đầu học hỏi từ “tam tông tứ đức”.

Lão đầu tử hỏi:

- Nam nhân cũng học hỏi “tam tông tứ đức” sao ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Hiện tại đã bắt đầu phải dần dần học hỏi, tương lai nhất định lại càng phải học hỏi.

Lão đầu tử thốt:

- Người mau nói cho ta nghe.

Sở Lưu Hương đáp:

- Mệnh lệnh của vợ phải phục tòng, đạo lý của vợ phải manh tòng, theo một cách mù quáng, vợ vô luận đi đâu, lão đều phải cấn tòng, đi theo sát tới đó.

Lão đầu tử hỏi:

- Nguyên lai đó là “tam tông”, còn “tứ đức” ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Vợ muốn xài tiền, lão phải xả tiền, ý tứ của vợ lão phải hiểu, vợ giận thì lão phải nhịn, lúc vợ đánh lão thì lão phải né trốn, trốn càng xa càng tốt.

Lão đầu tử vỗ đùi, cười nói:

- Hay, tên trẻ tuổi này có tương lai, ta xem người tương lai nhất định là bách vạn phú ông.

Lão cười lớn thốt:

- Ta hiện tại đã biết đám bách vạn phú ông sống ra sao rồi.

Sở Lưu Hương lại mỉm cười:

- Nhưng nam nhân cũng không nhất định phải sợ vợ mới có thể phát tài.

Lão đầu tử hỏi:

- Còn có phương pháp nào khác sao ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Có một phương pháp.

Lão đầu tử hỏi:

- Phương pháp gì ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Không muốn vợ.

Nơi đây đã là ngoại thành, bọn họ cười nói huyền thuyên xem chừng rất mau chóng đã đến thành, một người chỉ cần có thể cười, ngày tháng dễ dàng trôi qua.

Lão đầu tử hỏi:

- Vợ chồng bọn người muốn đến chỗ nào trong thành ?

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Lão nhân gia thì sao ?

Lão đầu tử đáp:

- Ta đã gần đến rồi, ngay trước mắt thôi !

Lão bỗng ngậm miệng, mặt méo xệch.

Sở Lưu Hương nhìn theo mục quang của lão, nhìn thấy một lão thái bà vừa cao vừa mập đang từ trong chợ đi ra, trong tay dứ dứ bàn cân.

Lão đầu tử nhìn thấy bà ta, giống như gà con nhìn thấy chim ưng, vẫn không mở miệng, lão thái bà đã lôi lão xuống xe, cán cân trong tay gõ vào đầu lão, chửi lớn:

- Lão già trời đánh, lão già thánh đâm. Lão nương đang thấy lạ sao tới giờ này lão còn chưa tới, nguyên lai là lão trên đường cũng vui vậy với nữ nhân khác mà.

Lão đầu tử vừa trốn tránh, vừa cầu xin:

- Bà đừng có nói bậy, đó là vợ người ta.

Lão thái bà càng hung hãn, đánh càng nặng tay:

- Mẹ họ, vợ ai, nhìn bộ dạng của tiểu hồ ly đó, từ đầu tới chân không có một chút giống đàn bà đàn hoàng.

Trương Khiết Khiết hiện giờ đã hiểu rõ bà ta nói ai, cũng nhin không được phải ngẩn người.

Nhưng mắt nhìn thấy lão đầu tử bị đánh tán loạn bò lăn trên đất, nàng có chút bất nhẫn, cười cười đẩy Sở Lưu Hương:

- Vì bọn ta mà lão ta bị hành hạ như vậy, người còn chưa đi khuyên can sao.

Sở Lưu Hương thở dài:

- Vợ đánh chồng, cả hoàng đế lão tử cũng khuyên không nổi.

Trương Khiết Khiết lo lắng:

- Chàng ít ra cũng nên đến giải thích giùm lão, nam nhân bọn chàng cũng không thông cảm với nhau sao ?

Sở Lưu Hương vuốt vuốt chót mũi, chỉ còn nước ló đầu ra gọi “lão thái thái” một tiếng.

Lão thái bà đó đã đi đến trước mặt chàng, trừng mắt:

- Ai là lão thái thái ? Mẹ ngươi mới là lão thái thái.

Lão đầu tử vừa lo vừa giận, chạy xộc tới:

- Ngươi xem đám đàn bà có phải không nói lý lẽ không, vợ của ngươi rành rành, bà ta lại không tin.

Lão thái bà tròn xoe mắt trừng trừng nhìn bọn họ:

- Tiểu hồ ly tinh đó có thật là vợ ngươi không ?

Sở Lưu Hương chỉ còn nước cười khổ gật gật đầu.

Chàng bình sinh sợ nhất là đụng phải nữ nhân không nói lý lẽ, nếu gặp phải chuyện còn ghê hơn chuyện đó, chính là đụng phải lão thái bà không nói lý lẽ.

Lão thái bà thốt:

- Ấ thật sự là vợ ngươi, được, ta hỏi ngươi, vợ của ngươi tên là gì ?

Bà ta hỏi cũng không thể coi là bất ngờ, trương phu đương nhiên nên biết tên vợ mình.

Khi đám bộ khoái đi lùng bắt đi điếm, luôn dùng những câu hỏi như vậy để hỏi khách nhà thổ.

Sở Lưu Hương cười khổ:

- Nàng tên là Trương Khiết Khiết ...

Chàng thở phào, may là mình còn biết tên của Trương Khiết Khiết.

Ai biết được chàng còn chưa nói dứt lời, lão thái bà đã nhảy dựng chửi lớn:

- Giỏi, tên lưu manh kia, rõ ràng là thư thư của người mà dám gọi là vợ, người có là em của vợ ai cũng không cần biết, sao lại dám nhận là chồng của ả, người đã nhận bao nhiêu tiền ?

Bà ta càng chửi càng nóng giận, cán cân trong tay quật tàn nhẫn xuống người Sở Lưu Hương.

Đó thật sự quá vô lý, lão đầu tử cũng chạy nhanh qua, kéo bà ta lại, hét lớn:

- Người ta không phải chồng bà, bà sao lại đánh người ta như vậy.

Nghe lão nói câu đó, chuyện vợ đánh chồng xem chừng vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Lão thái bà hét lớn:

- Ta phải đánh, đánh chết tên lưu manh này.

Hai người một người muốn kéo lại, một người muốn đánh.

Sở Lưu Hương nhìn không khỏi ngây người, không biết nên khuyên làm sao, hay hòa giải làm sao.

Đột nhiên giữa lúc đó, cả hai người đánh kéo đều mất thăng bằng ngã nhào, ngã về phía thân người chàng.

Đến lúc đó, đụng phải trường hợp như vậy, Sở Lưu Hương cũng chỉ còn nước giơ tay đỡ bọn họ.

Bỗng ngay lúc đó, lão đầu tử đã từ bên dưới ôm chặt hông chàng, lão thái bà xuất thủ như gió, cán cân trong tay chỉ trong một sát na đã điểm bảy tám huyết đạo trên người chàng.

“Không ai có thể lừa gạt được Sở Hương Soái”.

Câu nói đó xem ra đã nên chỉnh sửa lại, ít ra nên thêm vào một câu đằng trước:

“Trừ nữ nhân ra, không ai có thể lừa gạt được Sở Hương Soái”.

Sở Lưu Hương cũng chợt phát hiện một chuyện:

“Lão thái bà cũng là nữ nhân, nữ nhân từ mười tám cho đến tám mươi đều không thể tin được như nhau”.

Chàng đã từng phát thệ phải đề phòng nữ nhân gấp bội, chỉ tiếc vẫn quên điểm đó.

Mạng của chàng chừng như đã bị xếp đặt phải rơi vào tay nữ nhân.

oo Cổ xe la đã ra khỏi thành.

Miệng của lão đầu tử phì phà khói thuốc, dương dương đắc ý ngồi trước xe.

Sở Lưu Hương nằm dài trên một đồng bắp cải, giống như một trái bắp cải to quá cỡ – chàng luôn rất ít khi mặc y phục toàn màu xanh, hôm nay lại là ngoại lệ.

Bộ y phục này là Tô Dung Dung đặc biệt may cho chàng.

“Đến nhà người ta bái thọ, luôn luôn phải mặc quần áo màu tươi sáng, tránh để người ta nhìn có tang khí”.

Sở Lưu Hương thở dài:

“Tại sao không chọn màu đỏ vàng, lại đi chọn màu xanh ?” Chàng ghét bắp cải.

Chàng luôn luôn nghĩ củ cải và bắp cải là thứ để cho thỏ ăn.

Lão thái bà đó đã ngồi canh suốt bên mình chàng, nhìn chàng từ trên xuống dưới, xem chừng rất có hứng thú đối với chàng.

Chỉ cần là nữ nhân, tất có hứng thú đối với Sở Lưu Hương, từ mười tám cho đến tám mươi đều như nhau.

Còn Trương Khiết Khiết ?

Trương Khiết Khiết đã biến mất.

Lão thái bà bỗng nhìn chàng cười hỏi:

- Chuyện lần này, nghĩ chắc cho người một bài học ?

Sở Lưu Hương hỏi:

- Bài học gì ?

Lão thái bà đáp:

- Bài học người sau này không nên nhúng tay vào chuyện phu thê người ta, nam nhân cho dù có bị vợ của mình đánh gần chết, cũng là chuyện đáng đời hắn, chuyện đó ai ai cũng không nên xen vào.

Sở Lưu Hương thở dài:

- Chuyện lần này đâu phải cho ta chỉ một bài học.

Lão thái bà hỏi:

- Ồ ? Còn có bài học nào nữa ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Thứ nhất, dạy ta sau này không thể tùy tiện thừa nhận mình là chồng người ta.

Lão thái bà hỏi:

- Còn gì nữa ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Thứ hai, dạy ta sau này không quên lão thái bà cũng là nữ nhân.

Lão thái bà trầm mặc:

- Người này giờ có chút không tình nguyện rơi vào tay ta ?

Sở Lưu Hương thở dài:

- Hiện tại ta chỉ hối hận ngày hôm qua sao không chịu rơi vào tay đám tiểu cô nương trẻ đẹp kia.

Lão thái bà cười lạnh:

- Chỉ tiếc người hiện tại muốn cũng đã quá trễ rồi.

Sở Lưu Hương cười khổ:

- Cho nên ta hiện tại chỉ hy vọng một chuyện.

Lão thái bà hỏi:

- Chuyện gì ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Chỉ hy vọng biến thành một con thỏ.

Lão thái bà ngẩn người:

- Tránh được chết sao ?

Lão đầu tử bống quay đầu lại, cười nói:

- Lão thái bà người còn chưa phát hiện con người đó có chỗ rất đặc biệt sao ?

Lão thái bà hỏi:

- Đặc biệt chỗ nào ?

Lão đầu tử đáp:

- Đến nước này mà hắn không ngờ còn có tâm tình mà nói chuyện tiểu lâm, hơn nữa còn nói đặc biệt nhiều.

Đó đích xác là chỗ đặc biệt nhất của Sở Lưu Hương.

Lúc càng nguy hiểm, càng xui xẻo, chàng càng thích nói chuyện.

Đó không những vì chàng luôn nghĩ rằng nói chuyện làm cho tâm tình mình thoải mái, mà cũng vì chàng thường có thể nắm bắt được nhược điểm của đối phương từ những cuộc đàm thoại.

Đối phương có nhược điểm, chàng mới có cơ hội.

Cho dù là không có, chàng cũng có thể chế tạo ra.

Cỗ xe la đã chuyển nhập vào một con đường nhỏ rất hoang tịch.

Trong mắt của Sở Lưu Hương đảo đảo:

- Con đường này dẫn tới đâu, ta có từng đi qua chưa ta ?

Lão thái bà lạnh lùng đáp:

- Đường người chưa đi qua còn rất nhiều, từ từ mà đi.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Sau này ta còn có cơ hội đi sao ?

Lão thái bà đáp:

- Cái đó phải xem sao.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Xem cái gì ?

Lão thái bà đáp:

- Xem bọn ta có cao hứng hay không ?

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nếu không cao hứng thì sao ? Có phải sẽ giết ta ?

Lão thái bà đáp:

- Hừm.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Ta với các người vô oán vô cừu, cho dù muốn giết ta, có phải không phải là chủ ý của các người ?

Lão thái bà bỗng không nói gì nữa.

Sở Lưu Hương thốt:

- Ta biết có người muốn giết ta, lại luôn luôn nghĩ không ra là ai !

Trông mắt chàng lại đảo qua đảo lại:

- Còn Trương Khiết Khiết, các người có phải đã biết nàng từ sớm, có phải các người đã thông đồng quán xuyên với nhau từ sớm ?

Lão thái bà vẫn ngậm miệng, xem chừng đã quyết định chủ ý không nói tiếng nào với người này nữa.

Sở Lưu Hương bỗng mỉm cười:

- Ta hiện tại mới phát hiện có chỗ rất đặc biệt, cũng là điểm mạnh nhất của bà.

Lúc người khác đề cập tới điểm mạnh nhất của mình, rất ít ai có thể nhẫn nhịn không truy vấn.

Lão thái bà quả nhiên nhịn không được:

- Người nói cái gì ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Điểm mạnh nhất của bà là không nhiều chuyện giống như những nữ nhân khác.

Lão thái bà “hừm” một tiếng, tuy “hừm” nhưng sắc mặt đã xem chừng vui vẻ hơn.

Sở Lưu Hương cười cười, lại nói:

- Người khác đều nói lão thái bà nhiều chuyện nhất, bà đã không nhiều chuyện, nghĩ tất còn chưa già.

Chàng lại thở dài:

- Chỉ tiếc bà không chú ý đến cách trang điểm, cho nên mới nhìn thấy già, phải biết “ba phần tướng mạo bảy phần trang điểm”, mỗi một nữ nhân đều như vậy.

Lão thái bà không tự chủ được, rút tay ra khỏi tay áo, sờ lên mặt mình.

Sở Lưu Hương thốt:

- Thí dụ như Trương Khiết Khiết mà nói, nàng nếu không trang điểm một chút như bà, xem chừng không trẻ hơn bà bao nhiêu.

Lão thái bà không khỏi thở dài:

- Ấ còn là tiểu cô nương, ta làm sao có thể so bì được.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Bà năm nay bao nhiêu tuổi, có phải ba mươi tám ?

Lão thái bà nghiêm mặt:

- Người xạo quá.

Bà ta tuy ráng nghiêm mặt, lại nhin không được cười.

Tiểu cô nương hy vọng người ta nói mình đã trưởng thành, lão thái bà lại hy vọng người ta nói mình trẻ.

Đạo lý đó từ xưa đến nay đều vĩnh viễn không phá vỡ được.

Lão đầu tử lại quay đầu:

- Lão thái bà, nghe nói cái miệng dẻo quẹo của tên đó đã lừa gạt không biết bao nhiêu nữ nhân, bà nên coi chừng, không nên biến thành nạn nhân của hắn.

Sở Lưu Hương thốt:

- Lời nói của ta là sự thật.

Lão đầu tử mỉm cười:

- Lê nào người thật sự nghĩ bà ta chỉ mới ba mươi tám ? Không phải là tám mươi ba ?

Lão thái bà bỗng nhảy dựng, tát vào mặt lão ta, chửi lớn:

- Con bà mi, lão nương nếu quả thật đã tám mươi ba, người đáng là cháu nội ta.

Lão đầu tử rút đầu, không dám mở miệng.

Sở Lưu Hương cười cười, thần nhiên thốt:

- Kỳ thực cũng không thể trách lão ta, trong mắt người ta, vợ của mình vẫn đặc biệt già hơn.

Lão thái bà còn tức đến mức thổ hửn hửn:

- Cho nên nữ nhân căn bản không nên cưới chồng.

Sở Lưu Hương thở dài:

- Thật ra mà nói, trên thế giới này, nữ nhân quả thật khó làm người hơn, nếu nói là không cười, người ta lại cười là không ai thèm cười, nếu nói là cười, lại phải đề phòng nam nhân biến tâm.

Mặt chàng biểu lộ vẻ đồng tình, thở dài nói tiếp:

- Nam nhân xem chừng đều quên một chuyện, đều quên là mình cũng do nữ nhân sinh ra.

Thiên hạ sợ rất ít câu nói có thể nói ra làm cho nữ nhân cảm động như câu đó.

Lão thái bà nhin không được cũng thở dài:

- Nam nhân trong thiên hạ nếu đều thông tình đạt lý như ngươi, nữ nhân ngày ngày càng cảm thấy vui hơn.

Sở Lưu Hương cười khỏ:

- Nhưng làm người giống như ta lại có tốt đẹp gì ? Không phải còn có người muốn lấy mạng ta ? Không phải còn có nữ nhân muốn lấy mạng ta ?

Lão thái bà nhìn chàng, xem chừng đã có điểm đồng tình, có vẻ nhận lỗi, dịu dàng thốt:

- Y có lẽ tịnh không thật sự muốn lấy mạng ngươi, chỉ bất quá muốn gặp ngươi.

Sở Lưu Hương lắc đầu:

- Y nếu chỉ bất quá muốn gặp ta, tại sao lại không trực tiếp tìm ta ? Tại sao lại tổn tâm cơ khí lực lừa gạt ta ?

Chàng thở dài, âm đạm nói tiếp:

- Ta kỳ thực quả thật có thể tha thứ việc làm của y, chết cũng không oan uống.

Oan uống là ta không những chưa gặp mặt y, cả con người y là ai cũng đều không biết.

Lão thái bà cũng thở dài, lẩm bẩm:

- Kỳ thực bọn ta cũng không oán không cừu với ngươi, cũng không thật sự muốn hại ngươi, chỉ bất quá ... chỉ bất quá ...

Sở Lưu Hương thốt:

- Ta biết các người nhất định cũng có nỗi khổ tâm của các người, cho nên cũng không muốn các người thả ta ra, ta muốn ... ta muốn ...

Lão thái bà từ tốn thốt:

- Ngươi muốn cái gì cứ nói ra đi, chỉ cần ta có thể làm được, ta nhất định giúp ngươi.

Sở Lưu Hương thốt:

- Nói ra kỳ thực cũng không có gì. Chỉ bất quá ta bình sinh không ăn bắp cải, hơn nữa rất sợ mùi bắp cải, hiện tại chỉ có cảm giác dạ dày đang sôi sùng sục, xem chừng muốn ói mửa.

Lão thái bà cũng hiển lộ vẻ đồng tình:

- Bắp cải quả thật có mùi lạ, ta biết có rất nhiều người không dám ăn.

Sở Lưu Hương thốt:

- Hiện tại nếu có rượu cho ta uống, ta nghĩ có thể thoải mái lắm.

Lão thái bà cười cười:

- Chuyện đó dễ thôi.

Đó quả thật là yêu cầu không thể coi là khó khăn, cho dù tù phạm đã phạm tội, trước khi lâm hình, cũng luôn luôn có chén rượu để uống.

Lão thái bà đã đứng dậy, la lớn:

- Lão đầu tử, ta biết ngươi nhất định có giấu rượu, mau đem ra đây.

Lão đầu tử thở dài:

- Uống rượu cũng không có gì, chỉ bất quá nhiều huyết đạo trên ngực hần đã bị bà điểm, rượu làm sao mà xuống được ?

Lão thái bà hỏi:

- Ta có thể điểm những huyết đó lại không thể giải khai sao chứ ?

Lão đầu tử chùng như giật mình, hỏi:

- Bà muốn giải khai huyết đạo của hần ? Nếu để hần thoát, ai có thể đảm đương trách nhiệm này đây ?

Lão thái bà cười lạnh:

- Ngươi đừng lo, hần không thể thoát.

Sở Lưu Hương cười khổ:

- Không sai, nếu điểm huyết đạo trên hai chân ta, ta làm sao mà chạy trốn.

Lão đầu tử bây giờ mới từ từ lôi ra một bình rượu dưới gầm xe, còn muốn uống trước.

Lão thái bà lại đã giật bình rượu, giơ trước mặt Sở Lưu Hương:

- Tiểu tử, ngươi nghe đây, chỉ vì ta có cảm giác ngươi cũng không tệ, cho nên mới cho người uống bình rượu này, ngươi đừng nên bày trò vật vãnh, nếu không đừng trách ta không khách khí.

Lão đầu tử lẩm bẩm:

- Bà ta nếu quả thật không khách khí, ta dám bảo đảm tuyệt không có ai có thể ăn uống gì.

Lão thái bà trừng lão một cái, đã thuận tay điểm vào hai đại huyết trên hai chân của Sở Lưu Hương.

Lão đầu tử thốt:

- Còn có tay – bà thích hần như vậy, sao không dứt hần uống.

Lão thái bà cười lạnh:

- Oái, bằng vào tuổi tác của ta, ít nhất cũng phải gọi ta là ... là lão đại thư của hần, còn có gì mà hiềm nghị ghen tị chứ ?

Lão đầu tử lẩm bẩm:

- Nguyên lai chỉ có thể làm lão đại thư của hần sao ? Ta còn nghĩ bà có thể làm mẹ của hần luôn kìa.

Lão thái bà chưởi mắng vài tiếng, lại điểm vào huyết đạo trên hai tay Sở Lưu Hương.

Bà ta tuy tuổi đã già, nhưng song thủ vẫn còn rất ổn định, bấm huyết mau mắn, tuyệt không dưới bất kỳ vị danh gia điểm huyết nào đương thế.

Sở Lưu Hương đã nhận thấy đôi phu phụ hai người này nhất định là một đôi vợ chồng võ lâm cao thủ thành danh, nhất thời lại nghĩ không ra bọn họ là ai.

Đến lúc đó lão thái bà mới giải khai huyết đạo trước ngực chàng, sau đó mới đỡ chàng ngồi dậy, rót rượu từ từ vào miệng chàng:

- Ngươi từ từ mà uống, không phải ta không tin ngươi, chỉ vì người ta đều nói ngươi vô luận là trong tình huống nguy hiểm cỡ nào đều có thể tìm cách đào tẩu.

Sở Lưu Hương uống hai hớp đầy, khà một tiếng, cười khổ:

- Thủ pháp điểm huyết như bà, thiên hạ tối đa cũng bất quá chỉ có hai ba người trên tay, nếu còn có người có thể chạy thoát khỏi tay bà, mới coi là quái sự.

Lão thái bà mỉm cười:

- Người coi vậy mà biết nhìn ... Kỳ thực ta cũng không tin người có thể thoát khỏi tay ta, chỉ bất quá cẩn thận vẫn hơn.

Sở Lưu Hương vừa uống vừa gật đầu.

Lão thái bà mỉm cười:

- Đừng uống mau như vậy, bình rượu này thế nào cũng để cho người mà.

Bà ta kéo bình rượu lại, để cho Sở Lưu Hương thở.

Sở Lưu Hương quả thật thở gấp, hơi thở rất nhanh vội, cả mặt mày cũng đỏ hồng.

Lão thái bà lẩm nhẩm:

“Sao nam nhân nào cũng chừng như là tửu quỷ vậy ? Ta luôn luôn nghĩ không ra rượu có gì ngon”.

Bà ta nhanh chóng nghĩ ra. Uống rượu cho dù không có ích lợi gì khác, ít ra còn có một ích lợi.

Uống rượu thông thường có thể cứu mạng !

Đột nhiên ngay lúc đó, một vòi rượu bắn ra từ miệng Sở Lưu Hương, bắn vào mặt lão thái bà.

Lão thái bà thất kinh, phóng lui ra sau, từ trên đồng bắp cải té xuống, vòi rượu lại đã bắn trên chân Sở Lưu Hương.

Lão đầu tử cũng thất kinh, đang ngồi đầu xe vụt phi thân lên, roi ngựa nhảm cổ Sở Lưu Hương quật tới.

Phản ứng của lão thái bà càng nhanh nhẹn, thân mình vừa té xuống, lập tức búng người bay lên, mười ngón tay như vuốt ửng, quăng mình bầu trên người Sở Lưu Hương.

Chỉ tiếc bọn họ vẫn chậm một bước. Lúc Sở Lưu Hương muốn đào tẩu, vĩnh viễn không có ai có thể biết chàng muốn dùng phương pháp gì. Đợi đến lúc người ta biết chàng dùng phương pháp gì, luôn luôn đã chậm một bước.

Rượu bắn trên chân chàng, đã giải khai huyết đạo bị điểm trên chân – khí lực của vòi rượu đó đã đủ để giải khai huyết đạo bị bất cứ ai điểm trụ. Hai chân chàng xoay một vòng, thân mình lập tức búng người phóng lên, bắn mình đứng dậy, còn nhanh hơn so với mũi tên !

Thân người Sở Lưu Hương một khi phóng lên, thiên hạ không ai có thể bắt giữ chàng nữa. Tuyệt không có !

“Sở Hương Soái khinh công đệ nhất, thiên hạ vô song !” Câu nói đó không phải là nói xàm.

Thân chàng vừa đứng lên, lập tức lảng không phi thân, nửa vòi rượu còn dư trong miệng đã thừa cơ giải khai huyết đạo trên tay phải.

Tay phải của chàng vừa phát một cái, thân người lại lảng không bay lên, hữu thủ đã phách khai huyết đạo trên tay trái.

Huyết đạo trên đôi tay vừa giải khai, càng giống như đại bàng triển cánh, chỉ thấy đôi tay chàng huy vũ, thân hình giống như cối xay gió giữa không trung xoay lộn vòng vòng, người đã phóng hạ lên một nhánh cây ngoài bảy tám trượng.

Nhánh cây cơ hồ không rung rinh một chút.

Chàng đứng trên nhánh cây, chừng như còn vững chãi hơn người ta đứng dưới đất rất nhiều. Lão đầu tử và lão thái bà đó tựa hồ đã ngất người ra.

Bọn họ không động dậy, bởi vì bọn họ đã hiểu rõ, cho dù có truy đuổi, cũng truy không được.

Hà hưởng, cho dù có rượt kịp, thì có thể làm gì được ? Bọn họ cũng không bỏ chạy, bởi vì bọn họ cũng nhận thấy chạy không thoát.

Sở Lưu Hương mỉm cười, bỗng thốt:

- Chuyện lần này, nghĩ tất cũng đã cho các người một bài học.

Lão thái bà thở dài:

- Không sai, ta hiện tại mới biết, lời nói của nam nhân tuyệt không thể nghe, nam nhân nếu khen nịnh mình, mình một chữ cũng không thể tin.

Lão đầu tử hỏi:

- Đạo lý đó bà tới bây giờ mới minh bạch sao ?

Lão thái bà đáp:

- Bởi vì ta sống cũng đã hơn sáu chục năm rồi, vẫn là lần thứ nhất gặp được hạng nam nhân như hần.

Lão đầu tử mỉa mai:

- Bà đã trên sáu mươi ? Ta còn tưởng bà chỉ mới ba mươi tám chứ.

Lão thái bà xoay tay tát lão một cái.

Lão đầu tử hụp đầu tránh, vẫn la lớn:

- Lúc lão thái bà muốn đánh mình, mình phải né trốn càng xa càng tốt.

Hai người một người đánh, một người chạy, thoáng một cái, hai người đã không biết biến đâu mất.

Sở Lưu Hương vẫn mỉm cười, không có một chút ý niệm truy đuổi.

Có lẽ ưu điểm lớn nhất của chàng là thường thường vào những giờ phút quan trọng nhất, có thể tha cho người ta một con đường sống.

Thân mình chàng vừa tà tà hạ xuống đất, đột nhiên nghe thấy một thanh âm, một thanh âm kỳ quái phi thường, từ một chỗ kỳ quái phi thường truyền lại.

Cả chàng cũng không bao giờ nghĩ ra thanh âm đó lại từ chỗ đó phát ra.

Sở Lưu Hương tịnh không phải là người thường dễ dàng bị giật mình, nhưng hiện tại lại thật sự giật mình.

Tiếng vỗ tay tịnh không phải là một thứ thanh âm rất kỳ quái. Sở Lưu Hương tuy không không hạng ca vũ, nhưng vẫn thường có thể nghe người ta vỗ tay khen tặng chàng.

Xe cũng tịnh không phải là chỗ kỳ quái gì. Vô luận là lớn nhỏ cỡ nào, hình thức ra sao, đều là xe.

Nhưng vào thời điểm như vậy, dưới cỗ xe lừa đó không ngờ lại có tiếng vỗ tay truyền ra, không những kỳ quái, hơn nữa kỳ quái muốn chết.

Chỉ có tay người mới có thể vỗ tay, dưới xe đã có tiếng vỗ tay, nhất định có người.

Xe đi thẳng một lèo không dừng chỗ nào, người đó hiển nhiên đã núp dưới xe từ trước.

Sở Lưu Hương tuy cũng thất kinh, nhưng trên mặt lập tức lại lộ xuất nụ cười. Chàng đã đoán ra người đó là ai.

4. Bình Minh

Tiếng vỗ tay còn chưa dứt, tiếng cười đã vang lên.

Tiếng vỗ tay trong trẻo, tiếng cười lại càng trong trẻo.

Một người theo tiếng cười từ dưới xe chui ra, nụ cười tươi tắn, ánh mắt tươi tắn.

Một nữ nhân tươi tắn mỹ lệ làm cho người ta vui tươi. Tuy trên người trên mặt bám đầy đất cát, nhưng xem ra vẫn làm cho người ta có cảm giác nàng có bộ dạng thanh cao.

Có dạng nữ nhân vô luận là dưới tình huống nào mà nhìn, đều giống như bình minh tươi tắn. Trương Khiết Khiết là dạng nữ nhân đó.

Nàng vỗ tay cười nói:

- Sở Hương Soái quả nhiên danh bất hư truyền, quả nhiên có thể lừa gạt người ta bất kể già trẻ lớn bé.

Sở Lưu Hương mỉm cười, cúi mình đáp lễ.

Trương Khiết Khiết cười nói:

- Cho nên vô luận là nữ nhân lớn tuổi tới bao nhiêu, đều ngàn vạn lần không thể nghe Sở Hương Soái nói, nữ nhân từ tám cho tới tám mươi đều không ngoại lệ.

Sở Lưu Hương thốt:

- Chỉ có một người là ngoại lệ.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Ai ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Nàng.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Tôi ? Tôi sao lại là ngoại lệ ?

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Bởi vì nàng nếu không lừa gạt ta, ta cũng đã cảm kích quá rồi, làm sao còn có thể lừa gạt nàng ?

Trương Khiết Khiết chau môi:

- Tôi đã lừa gạt chàng ? Lừa gạt chàng cái gì ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta nói không được.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Hừm, tôi biết chàng nói không được mà.

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Lừa gạt người ta, người ta vẫn không thể nói gì, đó mới là cái hay.

Trương Khiết Khiết tròn xoe mắt nhìn chàng, tròn mắt bỗng đỏ ngầu, nước mắt rơi lã chã.

Sở Lưu Hương thấy lạ, nhin không được phải hỏi:

- Nàng khóc ?

Trương Khiết Khiết nghiêng rằng:

- Tôi thương tâm muốn khóc cũng phạm pháp sao ?

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng thương tâm ? Thương tâm chuyện gì ?

Trương Khiết Khiết quệt nước mắt, nói lớn:

- Tôi thấy chàng bị người ta ám toán, ráng trốn dưới gầm xe, muốn đợi cơ hội cứu chàng, trên đường cũng không biết đã nuốt bao nhiêu đất cát, cuối cùng được gì chứ ?

Nước mắt của nàng lại bắt đầu chảy dài trên má, vừa nức nở vừa nói tiếp:

- Chàng không những không có một chút cảm kích, trái lại còn muốn chọc ghẹo mỉa mai đâm thọt tôi. Tôi ... tôi làm sao mà không thương tâm được chứ.

Nàng càng nói càng thương tâm, càng khóc òa lên.

Sở Lưu Hương ngăn người. Chàng chỉ biết nàng là nữ nhân tươi cười, chưa bao giờ tưởng được nàng cũng khóc dữ như vậy.

Theo Sở Lưu Hương thấy, nước mắt nữ nhân đơn giản còn đáng sợ hơn so với ám khí.

Vô luận ám khí lợi hại tới cỡ nào, mình ít ra còn có thể tránh né. Nước mắt nữ nhân lại muốn tránh cũng tránh không được. Vô luận là ám khí lợi hại thế nào, tối đa cũng chỉ bắt quá có thể đâm lủng vài lỗ trên thân mình. Nước mắt nữ nhân lại có thể làm tim mình tan nát.

Sở Lưu Hương thở dài, dịu dàng thốt:

- Ai nói ta không cảm kích, cảm kích muốn chết luôn.

Trương Khiết Khiết nói:

- Vậy ... vậy sao chàng không nói ra ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Cảm kích chân chính phải giấu trong tâm, nói ra đâu còn ý nghĩa gì.

Trương Khiết Khiết nhin không được lại phá lên cười, dí dí vào mũi Sở Lưu Hương:

- Lão đầu tử nói quả không sai, chàng quả nhiên có cái miệng dẻo quẹo lừa gạt nữ nhân.

Sở Lưu Hương thốt:

- Đừng quên lão đầu tử cũng là nam nhân, lời nói của nam nhân không thể dùng được.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Lão đích xác là lão hồ ly, hơn nữa võ công cũng không tệ.

Sở Lưu Hương thốt:

- Nhưng lại vẫn không bằng lão thái bà, cho nên không trách gì phải sợ lão thái bà.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Chàng có phát giác thủ pháp điểm huyệt của lão thái bà rất cao không ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Nếu đem thủ pháp điểm huyệt đó ra mà luận, bà ta có thể xếp trong năm cao thủ điểm huyệt hàng đầu.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Nói như vậy, bà ta đáng lẽ là một võ lâm cao thủ rất hữu danh.

Trương Khiết Khiết nói tiếp:

- Người ta nói kiến thức của Sở Hương Soái bao la, chắc là đã nhìn ra lai lịch của bà ta.

Sở Lưu Hương đáp:

- Còn chưa được.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Nhìn không ra ? Chàng có nhìn kỹ chưa ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Bất tất phải lo. Hai vợ chồng đó vô luận là ai cũng đều không quan trọng.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Tại sao ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Bởi vì bọn họ về sau chắc không dám đến tìm ta gây phiền hà nữa.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Vậy chuyện nào mới quan trọng ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Quan trọng hơn là ai đã sai bọn họ tới ? Chỗ ta đi đâu ?

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Chàng hỏi này sao không hỏi bọn họ ? Sao lại tùy tiện thả bọn họ ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta nếu hỏi bọn họ, bọn họ lại tùy tiện trả lời cho ta biết sao ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Chắc không.

Nàng ngẫm nghĩ, lại bổ sung:

- Bọn họ nếu là người dễ dàng tiết lộ bí mật, người đó cũng không phải bọn họ đến đối phó chàng.

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Đầu óc của nàng quả thật sáng suốt hơn nhiều nữ nhân khác.

Trương Khiết Khiết kênh kiệu:

- Chàng có phải là đang nịnh bợ đó không ? Tôi không phải dễ dàng bị gạt như người khác đâu.

Sở Lưu Hương thở dài:

- Nàng sao lại làm khó ta chứ ? Lời nói hỏi này của ta là thật.

Trương Khiết Khiết trừng mắt nhìn chàng:

- Cho dù bọn họ ngậm miệng, chàng cũng có phương pháp làm cho bọn họ mở miệng.

Sở Lưu Hương cười khổ:

- Hai vợ chồng đó ít ra cũng đã một trăm ba chục, một trăm bốn chục tuổi, ta làm sao có thể tàn nhẫn khảo vấn bọn họ chứ ?

Trương Khiết Khiết thần nhiên đồng tình:

- Chàng tuy tính không tốt đẹp gì, vẫn không phải là hạng hành hạ người ta.

Nàng bỗng thở dài:

- Hiện tại bọn họ đã chạy mất, xem ra tôi chỉ còn nước dẫn chàng quay lại tìm bằng hữu của tôi.

Sở Lưu Hương thốt:

- Chuyện đó cũng không cần nữa.

Trương Khiết Khiết tròn mắt:

- Không cần ? Có phải đã có phương pháp tìm ra người đó ?

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Ta tuy tìm không ra, nhưng y lại có thể tìm ra.

Đôi mắt tròn xoe của Trương Khiết Khiết càng to hơn:

- Ai ?

Sở Lưu Hương chỉ tay về phía trước:

- Y.

Trương Khiết Khiết nhìn theo bàn tay chàng, chỉ nhìn thấy con la đang kéo chiếc xe đó. Con la đang cúi đầu gặm cỏ bên đường.

Trương Khiết Khiết ráng nhin cười:

- Nguyên lai nó cũng là bằng hữu của chàng ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Con la ít ra có chỗ ích lợi, con la không biết nói láo.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Nhưng nó nói gì được với chàng ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Nó không cần phải nói.

Chàng bỗng hỏi:

- Ta nếu đột nhiên bỏ đi, để nàng một mình ở đây, nàng sẽ đi đâu ?

Trương Khiết Khiết ngẩn người:

- Tùy tiện chỗ nào tôi cũng đều có thể đi được, tôi ít ra có một chỗ có thể về.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nếu cho nàng chọn, nàng đi đâu ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Tôi về nhà.

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Không sai, nàng đương nhiên muốn về nhà, cũng nhất định biết đường về nhà.

Chàng lại nói tiếp:

- Ngoại trừ người ra, còn có một loài vật có thể nhận ra đường về nhà.

Trương Khiết Khiết đáp:

- Ngựa.

Sở Lưu Hương đáp:

- Không sai, ngựa già nhớ đường. Mình vô luận bỏ nó ở đâu, nó đều có cách tìm đường về nhà.

Trương Khiết Khiết cười nói:

- Vậy còn ngựa thô thì sao ? Ngựa cái thì sao ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ngựa thô cũng phải về nhà, nó không có chỗ nào khác để đi. Bởi vì trên thế gian còn chưa có kỹ viện và quán rượu cho ngựa.

Ánh mắt Trương Khiết Khiết đã phát sáng:

- Ý chàng muốn nói ... con la đó cũng có thể tìm đường về nhà ?

Sở Lưu Hương cười cười:

- Đừng quên con la phân nửa cũng là ngựa, hơn nữa còn thông minh hơn cả ngựa.

Con la đi đằng trước, Sở Lưu Hương và Trương Khiết Khiết đi theo phía sau, đang đi Trương Khiết Khiết bỗng cười vang, cười ngặt nghẽo. Sở Lưu Hương nhin không được phải hỏi:

- Nàng cười cái gì ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Cười tôi.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Sao vậy ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Tôi cười tôi quả là một ngốc tử.

Sở Lưu Hương cũng mỉm cười:

- Nàng sao lại bỗng biến thành úp úp mở mở như vậy ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Nếu không phải là ngốc tử, sao lại đi theo sau đít la như vậy.

Sở Lưu Hương đáp:

- Đó là vì ta muốn theo con la đến chỗ chủ nhân nó ở.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Chàng làm sao biết được chủ nhân con la có phải là người muốn hại chàng không ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta không biết, cho nên ta mới đi thử vận may.

Trương Khiết Khiết nhìn chàng, lắc lắc đầu:

- Nghe nói một người nếu trông chờ vào vận may, nhất định gặp xui xẻo, tôi tại sao lại phải theo chàng đi gặp xui xẻo chứ ?

Nàng chớp chớp mắt, lại thốt:

- Vô luận là sao, ít ra tôi luôn luôn đâu có làm hại tới chàng.

Sở Lưu Hương vuốt vuốt chót mũi:

- Nàng quả thật không có.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Tôi là nữ, chàng là nam, nam nữ thụ thụ bất thân, câu nói đó chàng chắc đã nghe qua ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta đích xác có nghe qua.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Cho nên chàng không thể bắt tôi phải đi sau đít con la của chàng.

Sở Lưu Hương thở dài:

- Ta không thể.

Trương Khiết Khiết nghênh mặt:

- Vậy thì tôi muốn đi, tôi không chịu đi sau đít một con la làm một ngốc tử điên khùng.

Nàng vỗ vai Sở Lưu Hương, lại cười nói:

- Đợi đến lúc bị người ta hại chết, đừng quên thông tri cho tôi biết một tiếng, tôi thả nhang cúng chàng.

Câu nói cuối cùng vừa dứt, nàng đã phóng xa ngoài bảy tám trượng, lại quay đầu nhìn lại Sở Lưu Hương vẫy vẫy tay, sau đó đột nhiên biến mất.

Sở Lưu Hương chợt phát hiện khinh công của nàng rất cao, trên thế gian nếu còn có người có thể bắt kịp nàng, nhất định là Sở Lưu Hương.

Nhưng hiện tại cả Sở Lưu Hương cũng không còn có thể đuổi kịp nàng.

Sở Lưu Hương thở dài, lẩm bẩm:

“Ta nếu quả thật bị người ta hại chết, làm sao có thể thông tri cho nàng biết ?”.

Chàng phát hiện cô gái đó mỗi câu nói đều chừng như có dạng như vậy, nửa thật nửa giả, bề ngoài hợp lý, lại làm cho người ta vô luận là gì đều không thấu rõ dụng ý của nàng. “Nàng là người ra sao ? Có ý tứ gì đối với ta ?”.

Nếu nói nàng có ác ý, nàng lại đích xác chưa từng hại Sở Lưu Hương, hơn nữa ít ít nhiều nhiều còn tiết lộ chút bí mật cho Sở Lưu Hương biết.

Nàng trốn dưới xe, chừng như đợi chờ cơ hội để cứu Sở Lưu Hương, nhưng nếu không phải vì nàng, Sở Lưu Hương làm sao lại ngồi trên cỗ xe la đó ? Làm sao có thể lọt vào bẫy của hai vợ chồng hồ ly già đó ?

Sở Lưu Hương lại thở dài, chỉ hy vọng mình không gặp xui giống như lời nàng nói, chỉ hy vọng con la đó có thể chịu bước đi, nghe lời đi về nhà, dẫn chàng đến gặp người đó. Chàng thật sự muốn hỏi người đó tại sao lại muốn giết chàng ?

oo Quả nhiên đã về đến nhà, về đến quê nhà của nó – lại là một trại ngựa.

Một trại ngựa rất lớn, bên trong có đủ loại lừa, la, ngựa.

Sở Lưu Hương thất thểu đi theo nó cả nửa ngày, cuối cùng lại gặp được cha lừa mẹ ngựa của nó.

Trương Khiết Khiết có phải đã đoán đúng kết quả này ? Xem ra một người nếu chịu đi theo một con la, quả thật không có kết quả gì.

Con la lắc lắc đuôi, dương dương đắc ý vì đã tìm ra đám bằng hữu thân thiết của nó.

Sở Lưu Hương lại chỉ có một mình ngây người đứng đó.

Qua một hồi rất lâu, chàng mới có thể mỉm cười, cười khổ.

Đối diện trại ngựa có từ lâu, có tiệm bánh bao.

“Mình vốn là một ngốc tử. Một ngốc tử trên mọi phương diện”.

Không sai, chàng hiện tại đã biết có người muốn giết chàng. Nhưng chàng vẫn còn sống.

“Y đã muốn giết ta, ta tại sao không đợi y đến giết ta ? Ta tại sao phải khổ cực đi kiếm y ?”.

Sở Lưu Hương đã uống tới chén rượu thứ sáu, uống rất mau vì rượu không phải là rượu ngon. Ít ra dở hơn rượu chàng chôn rất nhiều.

“Cả con la còn biết về nhà, ta tại sao còn phải ở ngoài đồ mồ hôi ?”.

Sở Lưu Hương quyết định uống tới chén thứ mười hai mới ngừng.

“Trước hết đi kiếm Tiểu Hồ, sau đó về nhà”.

Trong nhà không những có rượu ngon đang đợi chàng, còn có rất nhiều người ôn nhu khả ái đang đợi chàng.

Chàng quyết định lần này phải về nhà ở thật lâu, nghỉ ngơi thoải mái, hưởng thụ dài dài.

Chàng cần phải hưởng thụ.

Thạch Quan Âm, Vô Hoa, Thủy Mẫu Âm Cơ, Họa Mi Diệu, Nam Cung Sơ, Tiết Y Nhân, Tiết Bảo Bảo, Thương Lang đại sư, Biên Bức công tử ...

Đám người đó không có một người nào dễ đối phó.

Sở Lưu Hương nếu không trông nhờ vào vận khí may mắn, hiện tại có lẽ đã chết bảy tám lần rồi.

Chàng vừa bắt đầu nghĩ đến chuyện cũ, không tự chủ được phải nghĩ:

“Ta có thể không lo nghĩ tới chuyện gì khác, nhưng không thể nhìn nàng chết vì ta”.

Trong tâm của chàng chợt lại có một bóng đen. Vẫn là bóng đen của bàn tay đó.

Đột nhiên ngay lúc đó, một bàn tay thò ra từ bên cạnh chàng, thò tới trước mặt chàng.

Một bàn tay rất mỹ lệ, năm ngón tay thon thả, mềm mại không xương, đang cầm lấy hồ rượu trên bàn của Sở Lưu Hương.

Chén rượu đã cạn.

Sở Lưu Hương không ngẩng đầu, chỉ nhìn rượu rót ra khỏi hồ, rót đầy chén.

Chén rượu lại cạn.

Sở Lưu Hương vẫn không ngẩng đầu lên.

Chàng đã nhìn thấy áo quần màu đỏ, đã ngửi được một hương thơm quen thuộc.

Bao nhiêu đó đã đủ cho chàng nhận ra người đó là ai.

Ngải Hồng.

Sở Lưu Hương quả thật không nghĩ đến nàng còn xuất hiện:

- Nàng đã đổi hài rồi ?

Nàng cúi đầu, nhẹ nhàng giơ chân lên, để lộ một đôi hài thêu hoa màu xanh thanh tú, đầu hài rất mềm. Thứ hài mỏng như vậy tuyệt đối không tàng giấu được ám khí.

Sở Lưu Hương gật gật đầu, mỉm cười nói:

- Các cô gái hiền lành nên mang đôi hài như vậy.

Bình trà trên bàn bốc khói nghi ngút.

Sở Lưu Hương mời:

- Nàng đã đến rồi, sao không ngồi xuống uống vài chén ?

Ngải Hồng ngồi xuống.

Sở Lưu Hương bây giờ mới phát hiện sắc mặt nàng tái nhợt hơn nhiều so với lần trước, thần tình xem ra đã biến thành buồn bã, cả nụ cười mánh khoé cũng không còn thấy nữa, mi mắt ử rữ, phảng phất có tâm sự rất nặng nề.

Bọn thiếu nữ hay đa sầu đa cảm, ai mà không có tâm sự ? Nhưng Ngải Hồng xem ra lại không giống dạng thiếu nữ đa sầu đa cảm.

Sở Lưu Hương rót rượu cho nàng, cười nói:

- Nàng có phải muốn đòi lại giày ? Đến đây đòi vị bằng hữu nằm dưới bàn hôm trước trả lại cho nàng ?

Ngải Hồng cúi đầu, phảng phất rất bất an.

Sở Lưu Hương lại cười:

- Nàng đừng lo, bằng hữu của ta tuy rất thích nắm chân nàng, nhưng lúc này không có trốn dưới bàn đâu.

Ngải Hồng cắn môi, chung quy cũng nâng chén uống cạn.

Sở Lưu Hương rót cho nàng một chén trà, đẩy đến trước mặt nàng:

- Uống rượu không rất dễ say, trà ở đây cũng không tệ, nàng nhấp thử đi.

Ngải Thanh bỗng ngẩng đầu, ngừng thị nhìn chàng, đôi mắt mỹ lệ ngập tràn vẻ u sầu phiền muộn. Một cô gái như nàng vốn không nên thống khổ như vậy.

Sở Lưu Hương đưa đũa cho nàng, dịu dàng thốt:

- Nàng ăn chút gì đi, rồi ta uống rượu với nàng, có được không ?

Ngải Hồng thở dài nhè nhẹ:

- Chàng nói chuyện với nữ nhân đều ôn nhu như vậy sao ?

Ngải Hồng lại hỏi:

- Còn nữ nhân chết thì sao ?

Sở Lưu Hương không hồi đáp, chỉ mỉm cười dịu dàng nhìn nàng.

Nhân quang đó thông thường càng làm cho các cô gái thoải mái hơn là những lời nói hoa mỹ.

Nhưng tròng mắt của Ngải Hồng trái lại bỗng đỏ ngầu, hiển lộ nỗi thương cảm:

- Tôi đã lừa gạt chàng, lại còn muốn giết chàng, tôi căn bản là một nữ nhân rất xấu tính, chàng vốn không nên tha thứ cho tôi.

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Chuyện trước đây ta đã quên rồi, bởi vì ta biết đó tuyệt không phải là ý tứ của nàng.

Chàng bỗng phát hiện một chuyện rất kỳ quái. Tả thủ của Ngải Hồng này giờ giấu kín trong tay áo, không lộ ra chút nào.

Ngải Hồng hỏi:

- Nếu là ý tứ của tôi thì sao ?

Sở Lưu Hương dịu dàng đáp:

- Cho dù là ý tứ của nàng, ta cũng không trách nàng, một cô gái mỹ lệ trong trắng như nàng, vô luận làm chuyện gì, người khác đều rộng lượng tha thứ.

Chàng đột nhiên khều tả thủ của Ngải Hồng. Sắc mặt Ngải Hồng lập tức biến đổi, biến thành trắng nhợt.

Sắc mặt của Sở Lưu Hương cũng biến đổi.

Trong tay áo trống không, Ngải Hồng đã mất một bàn tay.

Sở Lưu Hương hiện tại đã biết bàn tay nằm trên song cửa sổ là của ai.

Một cô gái trẻ trung xinh đẹp, thông thường ngoại hình của mình đã xem trọng còn hơn cả tính mạng, cho dù trên tay có một vết sẹo, đã là chuyện thống khổ phi thường, hà huống gì là thiếu mất một bàn tay.

Sở Lưu Hương không những đồng tình, hơn nữa cũng không khỏi cảm thấy thương cảm cho nàng.

Chàng quả thật đã tha thứ cho nàng từ sớm.

Nàng nếu trốn tránh chàng, hoặc cho dù đi tìm chàng, khi gặp chàng vẫn mang bộ dạng xem nam nhân như tên ngốc, tình huống có lẽ bất đồng.

Nhưng một cô gái ưu tư sầu muộn lại tự động đến tìm chàng, vô luận là nàng đã làm chuyện gì đối với chàng, chàng đều tuyệt không giữ trong tâm.

Sở Lưu Hương luôn rất mau quên lỗi lầm của người khác, lại quên không được tính tốt của người ta, cho nên chàng nhất định không những sống khoái lạc hơn, cũng sống lâu hơn người ta.

Người trong tâm không có thù hận, ngày trôi qua thoải mái hơn.

Một hồi rất lâu, Sở Lưu Hương mới thở dài nhè nhẹ:

- Vì nàng không giết ta được, cho nên nàng mới ra nông nỗi này ?

Ngải Hồng cúi đầu, không nói gì, nước mắt đã rơi lã chã vào chén rượu.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Là ai đã làm chuyện này ?

Ngải Hồng dùng hết sức cắn chặt môi, như muốn kềm mình không nói ra bí mật trong tâm.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Đến bây giờ nàng vẫn không dám nói ? Nàng vì sao lại phải sợ y như vậy ?

Ngải Hồng quả thật sợ.

Nàng xem chừng không những mệt mỏi đau đớn, mà còn sợ khủng khiếp, sợ đến nỗi toàn thân run rẩy không ngừng.

Người đó không những chém đứt một bàn tay của nàng, cố nhiên lúc nào cũng có thể lấy mạng nàng.

Sở Lưu Hương nghĩ không ra có người lại có thể đối với cô gái trẻ đẹp đó tàn nhẫn như vậy, nhưng nếu không phải vì chàng, Ngải Hồng cũng không thể tao ngộ nỗi bất hạnh như vậy. Sở Lưu Hương bất giác có cảm giác rất phần nộ.

Sở Lưu Hương luôn luôn rất ít khi động nộ, bởi vì nộ khí dễ dàng ảnh hưởng đến sức phán đoán của con người, người phát nộ dễ dàng làm sai việc nhất.

Nhưng chàng vẫn còn là người, cũng có lúc khống chế không được, hà huống hiện tại đang là lúc tâm tình chàng không tốt đẹp gì, là lúc tâm tình không mấy ổn định.

Chàng đã quên hẳn chuyện chàng hồi nãy muốn về nhà nghỉ ngơi, đột nhiên đứng dậy:

- Nàng ngồi đây đợi ta, ta sẽ quay lại rất mau.

Ngải Hồng gật đầu, mục quang ôn nhu nhìn theo chàng, phảng phất đã xem chàng như là người duy nhất có thể nương tựa.

Lần này nàng đến, ngoại trừ muốn Sở Lưu Hương tha thứ, có lẽ cũng bởi vì nàng có cảm giác mình cô đơn không ai trợ giúp.

Sở Lưu Hương hiểu rõ ý tứ của nàng. Cho nên có chuyện chàng không thể không làm.

Xem chừng làm nghề buôn bán nào cũng phải thân mật hòa khí.

Sở Lưu Hương mới bước tới, có một gã chần lái buôn đã đứng lên nghênh tiếp:

- Khách quan muốn mua ngựa ? Hay là la ? Bọn tôi ở đây bán bảo đảm toàn là loại tốt nhất.

Câu nói đó rất khách khí.

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta chỉ muốn hỏi thăm tin tức.

Nghe không phải là chuyện mua bán, cả khách khí cũng không còn cần phải khách khí, tên lái buôn lạnh lùng thốt:

- Bọn tôi chỉ biết chuyện lừa ngựa, không biết tin tức gì.

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Ta chính là muốn hỏi về chuyện một con la.

Gã lái buôn lạnh lùng nhìn chàng, nhưng nhin không được cũng lắng nghe.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Hồi nãy có con la chạy vào đây, người có thấy không ?

Gã lái buôn hỏi:

- Có phải con la đó là của ông ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Không phải của ta, của người.

Sắc mặt gã lái buôn xem chừng có vẻ chú ý:

- Đã là của bọn tôi, ông còn hỏi làm chi ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Nhưng con la đó đương nhiên đã bị bọn người bán một lần, ta chỉ muốn hỏi ai đã mua nó.

Gã lái buôn bỗng chỉ về đằng trước:

- Ông nhìn coi, trong đó có bao nhiêu con la ?

Sở Lưu Hương nhìn theo, trong đó quả thật có rất nhiều la.

Gã lái buôn thốt:

- La không phải như người. Người còn có xấu đẹp, mấy con la lại toàn giống nhau, bọn tôi mỗi ngày cũng bán ra không biết bao nhiêu con, làm sao biết ai mua con la đó ?

Trên mặt gã lái buôn đã lộ vẻ bần tiện, hiển nhiên đã chuẩn bị kết thúc cuộc đàm thoại đó.

Sở Lưu Hương chỉ còn nước dùng thứ vũ khí cuối cùng của chàng, cũng là thứ lợi hại nhất.

Mình cho dù có đem vật đó đập bể đầu người ta, người ta có thể vẫn nheo mắt cảm tạ mình – ngoại trừ tiền bạc ra, còn có cái gì có thể có ma lực lớn như vậy.

Bộ dạng của gã lái buôn lập tức thân thiện gấp bội, tươi cười:

- Để tôi coi cho ông, trên người con la đó nếu có in tiêu ký, có lẽ có thể tra ra lúc trước ai đã mua nó.

Trên người con la không có đóng dấu tiêu ký, toàn thân trên dưới đều còn nguyên vẹn, cả một chút lông tạp cũng không có. Sở Lưu Hương thở dài một hơi, đã chuẩn bị chịu thua.

Nhưng chàng ráng hỏi:

- Con la này có phải là con hồi nãy từ ngoài đi vào không ?

Gã lái buôn cười đáp:

- Tôi tuy phân không được mặt mũi con nào là con nào, nhưng con nào tốt con nào xấu thì tôi có thể coi được, giống như con la này, tôi cho dù còn cách nửa dặm đã có thể nhận ra.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Con la này rất đáng giá ?

Gã lái buôn đáp:

- Đáng giá phi thường, Trong một ngàn con, cũng vị tất có thể tìm ra một con tốt như nó, cho nên ...

Cho nên gã lại cúi đầu, ánh mắt lại nhìn lên tay Sở Lưu Hương.

Tay Sở Lưu Hương luôn luôn rất ít khi làm cho người ta thất vọng.

Cho nên gã lái buôn lại nói tiếp:

- Hạng tốt như vậy, chúng tôi thông thường chỉ bán cho khách quen.

Mắt Sở Lưu Hương phát sáng, lập tức hỏi:

- Khách quen của bọn người ở đây có nhiều không ?

Gã lái buôn cười đáp:

- Trại lớn như vậy cũng không có quá mười vị khách quen.

Gã lái nói tiếp:

- Nhiều đại tiêu cục ở Tượng Vạn Thành, Phi Long Trấn đều là khách quen của bọn tôi, nhưng khách quen lớn nhất vẫn là “Vạn Phúc Vạn Thọ Viên” Kim gia.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Ngựa lừa cho toàn gia đều mua tại đây ?

Gã lái buôn đáp:

- Tất cả những giống tốt từ ngoài nhập vào đây đều để cho đám thiếu gia và tiểu thư của Kim gia đến lựa trước ...

Sở Lưu Hương động dung:

- Con la đó có phải đã bán cho Kim gia ? Người có thể xác định không ?

Gã lái buôn gật gật đầu:

- Những con khác đều có đóng dấu tiêu ký vì sợ bị thất lạc, nhưng Kim gia tài hùng thế mạnh, có thể nói căn bản không ai dám động tới một cọng cỏ của bọn họ, cho dù có nhiều ngựa lừa, bọn họ cũng căn bản không thèm để ý.

Sở Lưu Hương thốt:

- Cho nên chỉ có ngựa lừa của bọn họ là trên thân không có đóng dấu tiêu ký, có phải vậy không ?

Gã lái buôn đáp:

- Từ hồi tôi nhìn thấy con la này, đã nghĩ là bọn họ để lạc mất.

Sở Lưu Hương ngẩn người.

Có những chuyện chàng vốn nằm mộng cũng đều không nghĩ tới, nhưng hiện tại đã nghĩ tới.

Chàng đến nơi này, không phải chỉ có người của Kim gia mới biết hành động của chàng sao ?

Đêm chuyện này phát sinh không phải là ở Kim gia sao ?

Hà hướng ngoại trừ Kim gia ra, vùng phụ cận căn bản không có ai có thể dùng lực lượng lớn như vậy, chỉ huy nhiều cao thủ như vậy, giăng bày nhiều võng lưới như vậy.

Ít ra Sở Lưu Hương vẫn không nghe nói phụ cận có nhân vật nào có lực lượng lớn như vậy.

Nhưng Kim gia vì sao lại muốn giết Sở Lưu Hương ?

Sở Lưu Hương không những là bằng hữu của Kim Linh Chi, hơn nữa còn giúp nàng trong lúc hiểm nghèo, cứu trợ nàng qua khỏi cơn hôn mê.

Chỉ bất quá nhân khẩu của Kim gia quả thật quá nhiều, phần tử khó tránh khỏi phức tạp, kỳ trung cũng không thể chắc có oan gia đối đầu với Sở Lưu Hương hay không, cả Kim Linh Chi cũng không biết.

Nhưng theo Kim Linh Chi nói, nàng chỉ đem hành tung của Sở Lưu Hương nói cho một mình Kim lão thái thái biết, cả đám huynh đệ chú bác đều không biết Sở Lưu Hương lần này đến bái thọ.

Lẽ nào Kim Linh Chi lại nói láo ?

Lẽ nào chủ mưu chuyện này lại là Kim thái phu nhân ?

Tâm Sở Lưu Hương bấn loạn, càng nghĩ càng loạn, qua một hồi rất lâu vẫn không thể bình tĩnh lại.

Nếu bị địch nhân ám toán, chàng vĩnh viễn đều có thể bảo vệ sự bình tĩnh.

Nhưng bị bằng hữu ám toán lại là một chuyện khác hoàn toàn.

Gã lái buôn đó bỗng thở dài một hơi, bổ sung:

- Nghĩ không ra giữa thanh thiên bạch nhật như vậy, không ngờ lại có người dám làm chuyện phạm pháp như vậy.

Hắn chùng như tự nói với mình, lại chùng như cầu Sở Lưu Hương trợ giúp.

Ở đây căn bản không còn ai khác, Sở Lưu Hương không thể không hỏi:

- Chuyện gì ?

Gã lái buôn đáp:

- Bắt cóc.

Sở Lưu Hương nhíu mày:

- Bắt cóc ? Bắt cóc ai ? Ai bắt cóc ?

Gã lái buôn thở dài:

- Có vài đại hán vạm vỡ bắt trói một tiểu cô nương, giữa thanh thiên bạch nhật không ngờ lại dám bắt cóc cô nương đó ra khỏi tử lâu, quăng lên cỗ xe ngựa, trên đường có rất nhiều người, lại không có ai để ý chuyện đó.

Sở Lưu Hương động dung:

- Tiểu cô nương đó hình dáng ra sao ?

Gã lái buôn đáp:

- Một tiểu cô nương rất đẹp, vận hồng y ...

Hắn còn chưa nói dứt lời, chỉ tiếc người nghe đã đột nhiên biến mất.

Sở Lưu Hương đã phóng người quay trở lại tử lâu.

Hành động của chàng tuy nhanh lại đã chậm một bước, không còn thấy đại hán vạm vỡ nào, cũng không thấy cỗ xe ngựa nào, chỉ thấy một thiếu phụ đang gập nhặt rổ trái cây văng lăn lóc dưới đất, còn có một đứa bé nhìn bình dầu và trứng gà vỡ nát dưới đất khóc lớn.

Xa xa cát bụi mịt mù, ẩn hiện còn có thể nghe thấy tiếng ngựa hí.

Trái cây và hột gà nghĩ tất đều bị cỗ xe đó đụng rớt.

Bên kia đường có người đang dẫn ngựa từ trong trại ngựa đi ngang qua, Sở Lưu Hương thuận tay móc kim ngân ra nhét vào tay người đó, lập tức nhảy lên lưng ngựa.

Người đó còn chưa biết ắt giáp gì, Sở Lưu Hương đã quất ngựa tung vó cát bay mịt mù.

Chàng làm chuyện luôn luôn có hiệu suất cao nhất, không cần nói dài dòng mất thời giờ.

Cho nên chàng nếu thật sự muốn mua ngựa, chỉ cần giao cho chàng, không cần phải như người trong giang hồ chọn ngựa kỹ càng, bởi vì ai ai cũng đều chọn ngựa tốt, không những bình thường có thể làm bạn hữu đồng hành, có khi lúc nguy hiểm nhất còn có thể cứu mạng.

Ngựa nếu có thể tuyển chọn người kỵ mã, nhất định chọn Sở Lưu Hương.

Kỹ thuật của Sở Lưu Hương tịnh không thể cho là tối cao, chàng không lắm khi cỡi ngựa.

Nhưng thân người chàng rất nhẹ, nhẹ đến nỗi cơ hồ có thể làm cho ngựa có cảm giác không có ai trên mình nó.

Hơn nữa chàng rất ít khi dùng đến roi.

Vô luận đối với bất cứ sinh mệnh nào, chàng đều không chịu dùng bạo lực.

Không ai ghét bạo lực hơn chàng.

Cho nên đó tuy không phải là một con ngựa rất tốt, nhưng hiện tại lại phóng rất nhanh.

Sở Lưu Hương vỗ nhẹ trên lưng ngựa, thân người tựa hồ đã thành một bộ phận trên mình ngựa.

Cho nên con lúc con ngựa tung vó, đơn giản tốc độ cũng như khi nó phi một mình.

Theo tình hình mà nói, tốc độ đó đáng lẽ đã có thể truy đuổi kịp cỗ xe đằng trước.

Một cỗ xe hai ngựa, trên xe còn có bao nhiêu người, vô luận là ngựa chạy nhanh tới đâu, tốc độ không thể nào nhanh hơn lúc bình thường.

Chỉ tiếc trên thế gian có rất nhiều chuyện không thể dùng lý mà nói.

Sở Lưu Hương đuổi cả nửa ngày cũng chưa bắt kịp cỗ xe, cả xe ngựa lẫn cát bụi tung bay đều theo ánh mặt trời hướng tây.

Đại lộ chia nhánh, một về hướng trái, một về bên phải.

Sở Lưu Hương dừng tại ngã ba đường, bên đường có một cây đại thụ, dưới cây đại thụ có một quán rượu nhỏ.

Quán rượu vắng tanh, chủ quán bán rượu lại là hai vợ chồng, trên lưng còn đeo theo một đứa bé.

Người chồng đã cỡ bốn mươi lăm tuổi, vợ lại còn rất trẻ tuổi.

Cho nên chồng có vẻ sợ vợ.

Cho nên chồng đeo con, vợ lại chỉ ngồi kế bên.

Sở Lưu Hương vừa xuống ngựa, người vợ đã đứng lên, cười chào khách:

- Mời khách quan vào uống rượu, ở đây có trúc điệp thanh thượng hạng.

Ả cười rất tươi, lại không phải là xấu xa khó nhìn, có lẽ đó là nguyên nhân tại sao chồng ả sợ ả.

Sở Lưu Hương lại nhìn ả một cái cũng không dám.

Thứ nhất, chàng chưa bao giờ có thói quen nhìn vợ người khác.

Thứ hai, gặp vận đào hoa hai ngày nay, chàng đã cơ hồ gần mất mạng, hiện tại chỉ cần là nữ nhân, chàng đã thấy có chút đáng sợ.

Chàng cố ý nhìn sang lão bản:

- Được, cho một bình rượu và đồ ăn.

Người vợ hỏi:

- Thịt bò được không ? Thịt đùi hay thịt sườn ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Được, cho thịt đùi.

Người vợ lại hỏi:

- Nấu chín hay nấu tái ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Sao cũng được.

Chàng có tập quán luôn luôn không tranh biện với nữ nhân, lúc đó lại thấy người chồng cười ngọt ngào, mang rượu thịt ra.

Trúc điệp thanh phải xanh, nhưng xem chừng lại vàng khè.

Thịt tối thiểu cũng đã cũ ba ngày.

Sở Lưu Hương vẫn không cần nhằn, càng không tranh biện.

Mục đích tới đây không phải là uống rượu.

Chàng vẫn nhìn người chồng:

- Hồi này có cỗ xe ngựa đi ngang qua đây, các người có thấy không ?

Người chồng không trả lời, bởi vì lão biết vợ của lão thích nói chuyện, đặc biệt là thích nói chuyện với khách nhân.

Người vợ đáp:

- Nơi đây mỗi ngày có rất nhiều cỗ xe qua lại, không biết khách quan muốn nói cỗ xe nào ?

Chàng căn bản vốn chưa nhìn thấy cỗ xe đó hình dáng ra sao.

Người vợ chớp chớp mắt, lại nói:

- Hồi này có cỗ xe hai bánh phi ngang qua, chừng như ở nhà có người chết phải về chịu tang, cả dừng lại uống rượu cũng không dừng.

Ánh mắt Sở Lưu Hương phát sáng:

- Cỗ xe đó đi về hướng nào ?

Người chồng ngẫm nghĩ:

- Cỗ xe đó hình như đen sì, xem chừng đã quẹo trái ...

Người vợ trừng mắt nhìn lão, vừa cười vừa nói:

- Khách quan sao không ngồi xuống uống rượu, đợi tôi nghĩ cho kỹ.

Xem phương pháp buôn bán ở đây không phải là rượu ngon thịt tươi, mà là nụ cười của ả.

Phương pháp đó của ả luôn luôn rất hữu hiệu.

Chỉ tiếc lần này lại không linh nghiệm, lúc nụ cười của ả đậm mật nhất, Sở Lưu Hương cả người lẫn ngựa đã ra ngoài hai ba trượng, chỉ để lại một đỉnh bạc nhỏ. Chàng không muốn làm nữ nhân đó có ấn tượng quá tốt về chàng.

Người chồng cắn môi tiết nuối:

- Nguyên lai là đi dự tang lễ siêu độ tổng tử đó mà.

oo Hoàng hôn, sau hoàng hôn.

Đường đi càng ngoằn ngoèo khúc khuỷu, phẳng phất đã đi sâu vào lòng núi.

Sắc trời bỗng âm u nặng nề.

Cánh rừng bao phủ mọi thứ, cả tinh quang nguyệt sắc cũng đều không thấy.

Sở Lưu Hương đột nhiên phát hiện mình đã lạc đường, không biết nơi đây là nơi đâu, cũng không biết con đường này dẫn đến đâu.

Dạ dày tới giờ bao nhiêu thức ăn vào lúc quá ngộ đã tiêu hóa hết, hiện tại co thắt không ngừng. Chàng tịnh không cần ăn uống, cho dù hai ba ngày không ăn gì, cũng tuyệt không gục ngã.

Hiện tại cho dù lần theo đường cũ mà về cũng không còn đuổi kịp, trên con đường đó chỉ có duy nhất một tiệm rượu ở ngã ba.

Từ đây về đó ít ra cũng tốn nửa canh giờ.

Chàng thở dài, nhìn bốn bên chỉ thấy bóng tối, sơn thạch âm trầm, nghe xa xa có tiếng gió vi vu, tiếng nước chảy róc rách ...

Chàng có cảm giác mình quả thật đã gặp xui tận mạng.

Nhưng người xui nhất đương nhiên vẫn không phải là chàng, Ngải Hồng so với chàng còn xui hơn nhiều.

Nàng đã mất một bàn tay, lại bị người ta bắt cóc, cũng không biết ai bắt cóc nàng, càng không biết bắt cóc nàng mang đi đâu.

Còn có Ngải Thanh.

Tao ngộ của Ngải Thanh có lẽ càng bi thảm.

Sở Lưu Hương sờ sờ chót mũi, cười khổ.

Chàng bỗng phát hiện mình cũng là “họa thủy”, nhưng cô gái đối tốt với chàng rất ít khi không gặp xui xẻo.

Tiếng nước chảy vang trong gió, giống như tiếng than thở bi ai của các cô gái.

Sở Lưu Hương vỗ vỗ bờm ngựa, lẩm bẩm:

- Xem người cũng đã mệt, trước tiên đi kiếm nước uống đã.

Chàng đi đến bên dòng suối, nhìn thấy một căn nhà nhỏ bên một cây cầu nhỏ .

Tiểu kiều, lưu thủy, nhân gia.

Đó vốn là một bức tranh rất đẹp, một bức đồ họa rất có ý nghĩa.

Chỉ tiếc Sở Lưu Hương hiện tại không có chút nào muốn thưởng thức vẻ đẹp đó, nước miếng tràn trong miệng chàng, trên thế gian này bức đồ họa mỹ lệ nào cũng không thể so sánh với một chén cơm nóng ấm ruột.

Trên hàng rào trúc leo mấy dây hoa, song cửa vàng nhạt vẫn có ánh sáng rọi ra.

Trên nóc nhà khói bếp lảng vảng, trong gió ngoại trừ hương hoa ra, xem chừng còn có mùi nấu nướng, trừ tiếng nước chảy ra, còn có nhiều thanh âm khác. Bụng Sở Lưu Hương rồn rột, chàng nhảy xuống ngựa gõ cửa.

Người mở cửa là một lão đầu tử thấp lùn tiều tụy, không mở cửa liền, chỉ đứng sau cửa nhìn Sở Lưu Hương từ đầu xuống chân, ánh mắt chừng như một con thỏ sợ sệt.

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Tại hạ đi lạc đường, không biết lão trượng có thể cho ngụ lại đêm nay, đến sáng sớm ngày mai sẽ đi ngay, xin hậu tạ phí tổn.

Câu nói đó xem chừng hồi nhỏ chàng có nghe một vị thư sinh nói, hiện giờ không ngờ lại rất hữu ích, hơn nữa xem ra phảng phất rất hữu hiệu.

Chàng có cảm giác ký ức của mình quả thật không tệ.

Câu nói đó quả nhiên hữu hiệu, bởi vì cửa đã mở ra.

Lão đầu đó kỳ thực không già mấy, chỉ quá bốn mươi tuổi, đầu còn chưa bạc.

Lão tên là Bốc Đằm Phu, làm nghề đồn củi, có lúc cũng sẵn thú đổi rượu.

Hôm nay lão may mắn bắt được mấy con thỏ, cho nên tối nay đang uống rượu, uống cũng phải ăn, cho nên lại kêu bà vợ lão nấu vài món.

Lão cười cười:

- Có lẽ nhờ uống rượu cho nên mới có can đảm ra mở cửa, nếu không giữa canh ba nửa đêm, ta làm sao dám tùy tiện cho người lạ đi vào.

Sở Lưu Hương chỉ còn nước ngồi nghe, chỉ còn nước gật đầu.

Bốc Đằm Phu lại cười:

- Ta ở đây không có cái gì đáng tiền, chỉ có một đứa con gái đẹp đẽ.

Sở Lưu Hương bắt đầu có điểm cười không ra.

Hiện tại chàng cái gì đều không sợ, chỉ sợ nữ nhân đẹp.

Có người ham rượu, uống là nổi hứng.

Uống càng nhiều, hào khí càng nổi.

Mặt Bốc Đảm Phu đã trắng nhợt, nói lớn:

- Mau đem nửa con thỏ đó ra để uống rượu cho sướng chứ.

Trong nhà lại có tiếng truyền ra ba phần cần nhân, bảy phần kháng nghị:

- Nửa con thỏ đó lão nhân gia không phải muốn đợi đến mai mới ăn sao ?

Bốc Đảm Phu lắc đầu cười nói:

- Con gái tôi tên là A Quyên, cái gì cũng tốt đẹp, lại không ra ngoài thế gian, ta quả thật sợ tương lai của nó không cưới chồng được.

Sở Lưu Hương cả gật đầu cũng không dám gật, nghe chuyện cưới chồng của tiểu cô nương, chàng nào dám hồi đáp.

Một thiếu nữ vận quần áo thô cứng, không thoa phấn son, uyển chuyển bưng đồ ăn bước ra, cúi đầu.

Hơi thở dịu dàng, đặt chén đồ ăn trên bàn, lại cúi đầu bước đi.

Sở Lưu Hương tuy không dám nhìn, vẫn nhìn không được lén liếc một cái.

Bốc Đảm Phu tịnh không nói quá lời. Con gái của lão quả thật là một cô gái rất đẹp, tóc dài, mắt to tròn, chỉ bất quá sắc mặt chùng như đặc biệt trắng nhợt.

Con gái mặc cỡ bên lên đại đa số đều có dạng như vậy.

Nàng đã không dám gặp ai, đương nhiên cũng không thấy cả dương quang.

Sở Lưu Hương quay đầu, mới phát hiện Bốc Đảm Phu cũng đang nhìn chàng trân trân, mắt nheo nheo mỉm cười, vừa cười vừa hỏi:

- Người thấy con gái ta ra sao ?

Người ta đã hỏi như vậy. Mình có không muốn trả lời cũng không thành.

Sở Lưu Hương vuốt vuốt chót mũi, cười đáp:

- Lão trượng đừng lo, nàng nhất định có thể cưới chồng.

Bốc Đảm Phu hỏi:

- Nếu nó không thể cưới ai, người có cưới nó không ?

Sở Lưu Hương lại không dám trả lời, chỉ trách mình tại sao lại nhiều chuyện.

Bốc Đảm Phu cười lớn:

- Xem ra người là người thành thật, không giống mấy tên lưu manh du đảng, ta kính người một chén, thời nay thanh niên thành thật như người cũng không có nhiều.

Bốc Đảm Phu đã say.

Một người dám cùng Sở Lưu Hương uống rượu, nghĩ không say cũng không được.

oo “Xem ra người là người thành thật, không giống mấy tên lưu manh du đảng, ta kính người một chén, thời nay thanh niên thành thật như người cũng không có nhiều”.

Sở Lưu Hương cơ hồ nhìn không được phải phì cười.

Chàng có khi được người ta xưng là đại hiệp, lại có khi bị người ta coi là cường đạo, cũng có khi người ta tôn là quân tử, có khi lại bị người ta xem là lưu manh. Nhưng được người ta khen là người “thành thật”, vẫn là lần thứ nhất trong đời.

“Lão nếu biết ta thành thật ra sao, nhất định hoảng sợ nhảy dựng lên ba trượng”.

Sở Lưu Hương mỉm cười nằm xuống.

Nằm trên đồng rơm.

Thứ nhà như vậy đương nhiên không có phòng khách, cho nên chàng cũng chỉ còn nước ngủ ở phòng chất củi một đêm. Vô luận ra sao, chỗ này vẫn có mái che, so với giữa đường đầu trần vẫn tốt hơn nhiều.

Chàng nếu biết mình sẽ gặp chuyện gì ở đây, có thể đã thà ngủ ở cổng rãnh cũng không chịu ngủ ở đây.

Đêm đã khuya, bốn bề vắng lặng.

Thâm sơn như vậy luôn luôn mang đến sự tĩnh mịch đáng sợ, người hồng trần tuyệt không thể tưởng tượng được.

Tuy có gió thổi lùa, lá cây xào xạc, nhưng cũng chỉ bắt quá lại càng làm cho sự tĩnh mịch thêm phần thê lương.

Ngày dài đã trải qua quá nhiều chuyện thê lương, đến tối không khí lại thê lương như vậy, nằm dài trong phòng chất củi của người lạ, làm sao Sở Lưu Hương ngủ yên được.

Chàng bỗng nhớ đến lúc nhỏ thường nghe vị thư sinh đó kể chuyện.

“Một thư sinh trên đường lên kinh ứng thí, giữa đường lạc bước, thấy một căn nhà trơ trọi giữa thâm sơn, lão chủ nhân hiếu khách nhân từ, còn có một cô con gái mỹ lệ”.

”Chủ nhân thấy thiếu niên học vấn có nhiều hứa hẹn, muốn gả con gái cho hắn.

Hắn cũng nửa muốn nửa do dự, cho nên đêm đó đã thành thân”.

“Sang sáng ngày hôm sau, hắn mới phát hiện mình ngủ trên một nhà mồ, tân nương tử bên cạnh đã biến thành một bộ xương, vẫn còn đeo cái vòng ngọc sính lễ hắn tặng trên cổ tay”.

Sở Lưu Hương luôn luôn có cảm giác chuyện cổ tích đó rất thú vị, hiện tại bỗng phát giác không còn mấy thú vị.

Gió vẫn vi vu, lá cây vẫn xào xạc ...

Thâm sơn như vậy, làm sao lại có một hộ nhân gia như vậy ?

“Sáng sớm mai, khi ta tỉnh dậy, có phải sẽ phát hiện đang nằm trên một ngôi mộ ?”.

Đương nhiên là không, đó chỉ bắt quá là cổ sự hoang đường.

Sở Lưu Hương lại mỉm cười, nhưng cũng không biết vì sao, trên lưng chàng có cảm giác đã toát mồ hôi lạnh.

Cũng may Bốc Đảm Phu không miễn cưỡng muốn đem con gái gả cho chàng, nếu không lúc đó chỉ sợ đã phải tông cửa bỏ chạy.

Gió càng mạnh, song cửa kéo kẹt.

Ánh trăng chiếu qua song cửa sổ, trắng nhợt giống như mặt A Quyên tiểu cô nương.

Sở Lưu Hương lẳng lặng đứng lên, lẳng lặng mở cửa muốn hít thở không khí trong vườn.

Chàng vừa mở cửa, đã thấy một chuyện cả đời chàng vĩnh viễn không quên được.

Chàng chỉ hy vọng mình vĩnh viễn không mở cánh cửa đó.

Ánh trăng chiếu khắp nơi, ánh trăng trắng nhợt.

A Quyên cô nương đang ngồi dưới ánh trăng lẳng lặng chải đầu, cũng không thể coi là chuyện kỳ quái gì, càng không thể coi là đáng sợ.

Nhưng phương pháp chải đầu của A Quyên lại rất đặc biệt.

Nàng đem đầu mình đặt xuống, đặt trên mặt bàn, tay cầm lược chải mái tóc dài tha thướt.

Ánh trắng chiếu trên khuôn mặt trắng nhợt của nàng, bàn tay trắng nhợt. Đầu trên bàn, người không đầu. Toàn thân Sở Lưu Hương lạnh như băng, từ ngón tay cho đến ngón chân tê cứng.

Cả đời chàng chưa từng gặp qua chuyện quỷ bí đáng sợ như vậy.

Thứ chuyện đó vốn chỉ phát sinh trong cổ sự hoang đường nhất, chàng nằm mộng cũng không tưởng tượng được mình tận mắt chứng kiến.

Đầu của A Quyên cô nương bỗng quay lại, tay nàng bưng đầu nàng quay mặt đối diện Sở Lưu Hương, lạnh lùng nhìn Sở Lưu Hương.

“Người dám nhìn lên ?”.

Bốn bề không có ai khác, thanh âm đó đích xác là từ miệng của cái đầu người trên bàn phát ra.

Đảm khí của Sở Lưu Hương luôn luôn rất to, luôn luôn không sợ tà ác, vô luận gặp chuyện gì đáng sợ tới cỡ nào, tay chân chàng đều không mềm nhũn.

Nhưng hiện tại chân chàng đã có chỗ mềm nhũn. Chàng muốn thoái lui, mới thoái lui một bước, trong bóng tối đột nhiên có một bóng đen phóng ra.

Một con chó mực. Con chó mực đó phóng lên bàn, há miệng ngoạm lấy cái đầu người trên bàn.

Đầu người đã bị chó ngoạm, vẫn hô vang:

- Cứu ... cứu ... cứu ta ...

A Quyên không còn đầu. Người không đầu không ngờ cũng hô thảm:

- Trả đầu cho ta ... trả đầu cho ta !

5. Mộng Đẹp Khó Thành

Ánh trắng mờ lung, màu trắng trắng nhợt.

Trong bóng tối u ám, đầu người vẫn hô thảm:

- Cứu viện ... cứu ta ...

Người không đầu cũng vẫn hô thảm:

- Trả đầu cho ta, trả đầu cho ta ...

Tiếng hô thê lệ vang vọng.

Gió đùa quỷ khí đập chùng.

Vô luận là ai nhìn thấy cảnh tượng đó, nghe thấy thanh âm đó, cho dù chưa bị hù chết, cũng đã mất nửa mạng.

Sở Lưu Hương lại không.

Người chàng đột nhiên như mũi tên bắn theo truy đuổi con chó đó.

“Vô luận là người hay là ma, một khi đã cho ta ăn lúc đói, cho ta chỗ ngủ lúc mệt mỏi, ta không thể nhìn đầu của nàng bị chó ngoạm đi”.

Đó là nguyên tắc của Sở Lưu Hương.

Chàng luôn là người kiên trì bảo vệ nguyên tắc.

Cái bóng đó chạy rất nhanh. Trong chớp mắt đã lọt vào trong bóng tối.

“Nhưng vô luận nó là người hay là chó, Sở Lưu Hương cho dù có mệt mỏi mà muốn truy đuổi nó, nó đừng hòng nghĩ tới chạy thoát”.

Có người thậm chí còn nghĩ khinh công của Sở Lưu Soái vốn là học từ địa ngục.

Vượt qua mấy khoảnh rừng trúc, chàng thuận tay bẻ một nhánh trúc.

Thêm ba bốn cái trời hụp, khoảng cách giữa con chó đang ngoạm đầu người và chàng còn không tới hai trượng.

Đoạn trúc trong tay chàng đã bay ra như mũi tên bắn lên mình con chó.

Con chó mực rú thảm một tiếng, lập tức nhả đầu người ra.

Sở Lưu Hương đã ào tới cầm đầu người lên.

Đầu người lạnh như băng, vừa lạnh, vừa chùng như đổ mồ hôi.

Sở Lưu Hương bỗng có cảm giác có gì không ổn.

“Kịch” một tiếng, đầu người bỗng nổ bung, một luồng khói đậm đặc đỏ bầm từ đầu người bắn ra, mang theo một mùi hôi không thể hình dung nổi.

Sở Lưu Hương ngã xuống.

Vô luận là ai nghĩ phải mùi hôi cổ quái đó, đều nhất định lập tức ngã quỵ.

Sương đêm trầm nặng, mặt đất vừa lạnh lẽo vừa ẩm thấp.

Sở Lưu Hương ngã quỵ trên mặt đất tối tăm.

Xa xa vẫn ẩn hiện tiếng hô thê lệ theo gió truyền tới, cũng không biết là chó gào ?

Hay là quỷ khóc ?

Chợt không biết từ đâu, một bóng người phiêu phiêu dang dang giữa sương đêm bước tới.

Bóng người không đầu.

Người không đầu không ngờ cũng có thể cười, đứng trước mặt Sở Lưu Hương cười khàn khạch.

Chợt không biết tại sao, Sở Lưu Hương đang mê man trên mặt đất lại đã đứng dậy, nắm lấy áo của “người không đầu” đó. “Rẹt” một tiếng, ngực áo bị xé toạc, để lộ một đầu người.

Bốc Đắm Phu.

Nguyên lai là lão có đầu, chỉ bắt quá giấu trong y phục, kiểu cỡ y phục bình thường không có gì đặc biệt, nếu không phải người lão quá thấp lùn, xem chừng đương nhiên không giấu người bên trong được.

Còn cái đầu bị con chó ngoạm đi thì sao ?

Đầu làm bằng sáp, bên trong tàng giấu hỏa dược và ngòi nổ. Ngòi nổ đã đốt trước, chỉ cần có thể tính toán chuẩn xác thời gian, là có thể tính toán độ dài ngắn của ngòi nổ.

Lão xem ra tính toán thời gian rất chuẩn.

Cho nên đầu người giả xảo hợp lọt vào tay Sở Lưu Hương rồi mới nổ, dược vật giấu bên trong bắn ra bốn phía.

Lão cái gì cũng đều tính toán rất chuẩn, lại không tính được Sở Lưu Hương vẫn có thể từ dưới đất vùng đứng dậy.

Giữa sát na đó, mặt mày Bốc Đắm Phu, mắt, mũi, miệng, phảng phất đều đã sưng hều nhào nặn thành một khối, giống như bị người đấm một quyền nặng nề.

Sở Lưu Hương lại cười, vừa cười vừa nói:

- Nguyên lai tửu lượng của lão không tệ, xem chừng uống này giờ cũng còn chưa say.

Ngay lúc đó, lão không ngờ còn có thể nói ra một câu:

- Người nói hết chưa ?

Bốc Đảm Phu cười khàn khạch, thân mình đột nhiên sụp xuống, không ngờ đã chui ra khỏi bộ y phục lòng thông đó, phóng ra xa ngoài năm sáu trượng.

Sở Lưu Hương vừa thoát miệng khen ba tiếng “hảo khinh công”, người của chàng cũng đã ra ngoài năm sáu trượng.

Bốc Đảm Phu cả quay đầu lại cũng không dám, khinh công của lão quả thật không tệ, nếu không phải đụng nhằm Sở Lưu Hương, lão đã có thể chạy thoát.

Bất hạnh là lần này lão lại đụng phải Sở Lưu Hương.

Nhảy qua mấy khóm trúc, Sở Lưu Hương đã thấy sắp bắt kịp lão.

Ai biết được Sở Lưu Hương lại đột nhiên hạ mình xuống, bởi vì chàng lại thấy trong viện có người đang chải tóc dưới ánh sao mờ nhạt, dưới ánh trăng trắng nhợt.

Bốc A Quyên đang ngồi dưới ánh trăng chải tóc.

Lần này nàng đương nhiên không đem đầu đặt trên bàn.

Đầu tóc nàng đen nhánh mượt mà, ngón tay nàng thon thả nhu mỹ, mặt nàng trắng nhợt như màu trắng.

Trên người nàng chỉ vận một bộ y phục tím lợt, rất nhẹ, rất mỏng, gió thoảng qua, y phục nép sát người, để lộ bộ ngực đầy đặn, eo mềm thon thả, chân dài tha thướt.

Chập chờn trong gió xem chừng dâng lên đám sương mù vờ vẩn.

Thân thể tinh oanh ẩn ẩn hiện hiện trong sương mù, cũng không biết là người trong sương ? Hay không phải là người ?

A Quyên bỗng quay đầu lại, vừa cười vừa hỏi:

- Chàng còn chưa chết ?

Sở Lưu Hương cũng cười cười:

- Ta vẫn còn là người, không phải quỷ.

Bốc A Quyên hỏi:

- Mê được không linh nghiệm ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Mê được rất linh nghiệm, chỉ tiếc lỗ mũi của ta lại không thông.

Bốc A Quyên thốt:

- Tôi rất rõ sự lợi hại của thứ dược vật đó, cho dù là người không có mũi cũng phải ngã gục.

Sở Lưu Hương lại cười cười:

- Cho dù không có mũi, đầu cũng không nhẹ như vậy.

Bốc A Quyên chớp mắt:

- Có phải chàng vừa phát giác đầu quá nhẹ, lập tức bế trụ hô hấp ?

Sở Lưu Hương lại cười:

- Có lẽ cái gì ta cũng không phát giác, chỉ bất quá vận khí đặc biệt tốt.

A Quyên cũng cười:

- Tôi biết gần đây vận khí của chàng tịnh không tốt.

Sở Lưu Hương “ồ” một tiếng.

A Quyên nói tiếp:

- Người đưng phải vận đào hoa, vận khí đều không thể quá tốt được.

Sở Lưu Hương sờ sờ chót mũi:

- Nàng làm sao biết được ta đưng phải vận đào hoa ?

A Quyên cười đám:

- Bởi vì chàng không những có đôi mắt đào hoa, còn có cái mũi đào hoa.

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Cũng may tay của ta không đào hoa, cho nên nàng còn có thể ngồi yên ở đó.

Sóng mắt của Bốc A Quyên láy động:

- Tay của chàng rất đàng hoàng ?

Sở Lưu Hương hỏi lại:

- Nàng hy vọng tay ta không đàng hoàng ?

Bốc A Quyên cắn môi:

- Tay của chàng nếu quả thật đàng hoàng, hãy đi qua đây chải đầu giùm tôi.

Sở Lưu Hương không nói gì, cũng không đi.

Bốc A Quyên dùng khước mắt liếc nhìn chàng:

- Chàng không thể chải đầu ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Tay ta tuy đàng hoàng, lại không ngu.

Bốc A Quyên hỏi:

- Chàng không thích chải đầu giùm người ta ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Có lúc thích, có lúc lại không thích, còn tùy vào tình hình.

Bốc A Quyên hỏi:

- Tùy vào tình hình làm sao ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Tùy coi đầu người có thể đem từ cổ xuống không.

Đầu tóc mượt mà nhu mỹ, dưới ánh trăng nhìn giống như lụa.

Sở Lưu Hương bỗng phát giác chải đầu cho nữ nhân cũng là một thứ hưởng thụ – có lẽ nữ nhân được chàng chải đầu cũng có cảm giác là một thứ hưởng thụ.

Chàng chải rất nhẹ.

Bốc A Quyên ngược đôi mắt lấp lánh như tinh quang, dịu dàng thốt:

- Tôi từ lâu đã nghe nói Sở Hương Soái luôn luôn không làm cho nữ nhân thất vọng, tôi một mực không tin.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Còn hiện tại ?

Bốc A Quyên mỉm cười:

- Hiện tại tôi tin gấp bội.

Bốc A Quyên nháy mắt, từ từ nói:

- Nghe nói chàng rất thông minh, giống như lão hồ ly, trên thế gian không có chuyện gì chàng không biết, cũng không có ai có thể lừa gạt chàng”.

Nàng nheo mày, nói tiếp:

- Những lời đó hiện tại tôi cũng tin.

Sở Lưu Hương bỗng thở dài:

- Nhưng hiện tại chính ta lại đã có chút hoài nghi.

Bốc A Quyên “ồ” một tiếng.

Sở Lưu Hương nói tiếp:

- Chuyện ta thấy hôm nay còn có chỗ không hiểu được.

Bốc A Quyên hỏi:

- Chuyện gì ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Sao cái đầu người đó lại nói chuyện được ?

A Quyên mỉm cười đáp:

- Không phải là đầu người nói chuyện, là Bốc Đảm Phu nói chuyện.

Sở Lưu Hương thốt:

- Ta rõ ràng thấy đầu người đó nói chuyện.

Bốc A Quyên đáp:

- Chàng tịnh không thật sự nhìn thấy, chỉ bắt quá có cảm giác như vậy.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Cảm giác đó sao lại có được ?

Bốc A Quyên đáp:

- Bốc Đảm Phu từ nhỏ cho tới nay đã có luyện qua một công phu rất kỳ quái kinh người.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Công phu gì ?

A Quyên đáp:

- Người ta gọi thứ công phu đó là “phúc ngữ”, có thể phát ra thanh âm từ bụng mình, lại làm cho chàng nhận không ra thanh âm là từ đó phát ra.

Sở Lưu Hương lại thở dài:

- Xem ra những học vấn kỳ quái như vậy quả thật có không ít trên thế gian, một người vô luận ra sao cũng học không hết.

A Quyên không ngờ lại nói:

- Chàng hiện tại đã đủ làm cho người ta nhức đầu rồi, nếu toàn bộ đều bị chàng học hết, người ta làm sao còn có đường sống ?

Sở Lưu Hương cười cười, chợt hỏi:

- Xem ra Bốc Đảm Phu tịnh không phải là phụ thân của nàng.

A Quyên đáp:

- Đương nhiên là không, nếu không tôi làm sao có thể trực tiếp gọi thẳng tên của lão.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Lão là người gì của nàng ?

Bố A Quyên đáp:

- Lão là chồng tôi.

Tay Sở Lưu Hương đang chải tóc bỗng nhiên cứng đờ, người cũng ngậy ra.

Bố A Quyên quay lại nhìn chàng một cái, điềm nhiên hỏi:

- Ý tứ của chồng là gì chàng không biết sao ?

Sở Lưu Hương chỉ còn nước cười khở.

A Quyên nhìn tay chàng:

- Sao vừa nghe nói lão ta là chồng tôi, tay chàng lại bất động vậy ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Chỉ vì ta không quen chải đầu cho vợ người ta.

Bố A Quyên mỉm cười:

- Chàng dần dần sẽ quen mà.

Sở Lưu Hương cười khở:

- Ta nghĩ thói quen đó không nên có thì tốt hơn.

Bố A Quyên cười lớn:

- Chàng sợ ghen tuông ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Phải.

Bố A Quyên hỏi:

- Lão đã đánh không lại chàng, đuổi cũng không đuổi được chàng, chàng sợ gì ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta không thích nhìn thấy nam nhân ghen tuông.

Sóng mắt của Bố A Quyên láy động:

- Lão nếu không ghen thì sao ?

Sở Lưu Hương đáp:

-Trừ phi là người chết, thiên hạ còn có nam nhân nào là không ghen ?

Bố A Quyên hỏi:

- Chàng muốn lão chết ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Câu nói đó là nàng nói, không phải là ta.

Bố A Quyên thốt:

- Miệng có nói ra hay không là một chuyện, trong tâm có nghĩ tới hay không lại là một chuyện khác.

Nàng cười nhẹ nhìn Sở Lưu Hương, dịu dàng thốt:

- Kỳ thực chỉ cần chàng nguyện ý, lão lúc nào cũng có thể thành người chết.

Sở Lưu Hương cười cười, điềm đạm nói:

- Chỉ tiếc ta cũng không có thói quen giết chồng người ta.

Bốc A Quyên hỏi:

- Vì tôi chàng cũng không chịu ?

Sở Lưu Hương không trả lời.

Chàng luôn luôn không nói những câu làm cho nữ nhân không thể chịu được.

A Quyên thốt:

- Đừng quên lão hồi nãy vốn muốn giết chàng.

Sở Lưu Hương nháy mắt:

- Người thật sự muốn giết ta là lão ?

Mái tóc nàng ngào ngạt hương thơm. A Quyên bỗng thở dài nhẹ nhẹ, từ từ đứng dậy.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Sao nàng lại thở dài ?

A Quyên than thở:

- Lúc trong tâm một người thấy khó chịu, luôn phải thở dài.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Khó chịu ? Vì sao phải khó chịu ?

Bốc A Quyên đáp:

- Bởi vì tôi vốn không muốn chàng chết, nhưng nếu lão không chết, chàng phải chết.

Sở Lưu Hương “ồ” một tiếng.

A Quyên hỏi:

- Chàng không tin ?

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Bởi vì ta có cảm giác chết tịnh không phải là chuyện rất dễ dàng.

Bốc A Quyên thản nhiên thốt:

- Nhưng cũng tịnh không khó lắm đối với chàng.

Nàng bỗng đưa cây lược trong tay ra:

- Chàng có biết cây lược này làm bằng gì không ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Gỗ.

Bốc A Quyên thốt:

- Gỗ có rất nhiều loại – Theo tôi biết, đại khái có cỡ một trăm loại.

Sở Lưu Hương lắng nghe.

Bốc A Quyên thốt:

- Trong một trăm loại gỗ này, cỡ chín chục loại rất bình thường phổ thông.

Nàng lại mỉm cười nói tiếp:

- Ý tứ “phổ thông” là không có độc, mình dùng một thứ gỗ làm lược, muốn người chải đầu phải chết đích xác không dễ chút nào.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Còn lược của nàng ?

Bốc A Quyên đáp:

- Cây lược đó làm bằng thứ gỗ gọi là “đồ phu mộc”, gỗ chồng ghen, là một thứ gỗ rất đặc biệt.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Có gì đặc biệt ?

Bốc A Quyên không đáp câu đó, lại vuốt mái tóc mềm mại của mình:

- Chàng có phát hiện mái tóc tôi có mùi không ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Rất thơm.

Bốc A Quyên đáp:

- Đó là trên tóc tôi có tắm dầu thơm.

Mục quang của Sở Lưu Hương lay động, hỏi:

- Dầu thơm có phải cũng có rất nhiều loại ?

Bốc A Quyên đáp:

- Theo tôi biết, dầu thơm đại khái cũng có cỡ một trăm loại.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Kỳ trung có phải cũng có cỡ chín mươi loại rất phổ thông, không có độc ?

A Quyên đáp:

- Chàng sao cái gì cũng biết vậy.

Sở Lưu Hương cười cười:

- Thứ dầu xúc trên tóc nàng, đương nhiên lại là một thứ đặc biệt.

Bốc A Quyên đáp:

- Hoàn toàn đúng.

Sở Lưu Hương lại hít một hơi dài:

- Sao ta đâu có thấy gì đặc biệt ?

A Quyên đáp:

- Thứ dầu thơm đó gọi là “tình nhân du”, dầu tình nhân, “đồ phu mộc” một khi gặp “tình nhân du”, lại phát xuất ra một thứ độc khí rất đặc biệt, lúc chàng chải đầu cho tôi, thứ độc khí đó đã bắt tri bất giác bốc lên tiến nhập vào lỗ chân lông trên tay chàng, cho nên ...

Nàng lại thở dài nhẹ nhẹ, từ từ nói tiếp:

- Không quá một ngày, song thủ của chàng sẽ bắt đầu thối rửa thối xương, cả cốt nhục của chàng cũng tan biến.

Sở Lưu Hương tái mặt.

Bốc A Quyên cười cười:

- Chàng nói thủ pháp sát nhân của tôi có diệu kỳ không ? Chỉ sợ cả Sở Hương Soái cái gì cũng biết cũng không tránh khỏi.

Sở Lưu Hương thở dài, chậm chậm đáp:

- Xem ra trên thế gian này quả thật không ít những thủ pháp giết người kỳ quái.

Bốc A Quyên thốt:

- Hôm nay chàng đã thấy hai thứ.

Sở Lưu Hương nói:

- Hai ngày nay ta đã đụng phải nhiều thứ rồi.

Bốc A Quyên hỏi:

- Chàng có cảm giác mỗi thứ đều rất xảo diệu ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Quả thật cực kỳ xảo diệu.

Chàng bỗng cười cười, điềm đạm nói tiếp:

- Tuy rất xảo diệu, nhưng cho tới nay ta lại vẫn còn sống nhăn.

Bốc A Quyên thần nhiên thốt:

- Chỉ bất quá đến hiện tại là vậy, còn về sau ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Chuyện sau này ai biết được.

Bốc A Quyên đáp:

- Tôi biết.

Sở Lưu Hương “ồ” một tiếng.

Bốc A Quyên thốt:

- Tôi có thể bảo đảm với chàng, thủ pháp này không những đặc biệt tinh xảo nhất, hơn nữa còn hữu hiệu nhất.

Nàng mỉm cười nói tiếp:

- Chàng cho dù lúc nào cũng có thể bế trụ hô hấp, không lẽ lại có thể bế trụ cả lỗ chân lông ?

Sở Lưu Hương gật gật đầu, thở dài:

- Xem như vậy, ta đã không thể không chết ?

A Quyên đáp:

- Cho nên trong tâm tôi rất khó chịu.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng đã thấy khó chịu như vậy, sao không để cho ta sống ?

Tròng mắt của Bốc A Quyên chuyển động:

- Chàng nếu muốn không chết, chỉ còn một cách.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Cách gì ?

Bố A Quyên đáp:

- Đi giết Bố Đảm Phu cho tôi.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng sao lại không tự đi giết lão ?

A Quyên u u sâu sâu đáp:

- Tôi tuy tính không phải là một nữ nhân tốt đẹp gì, nhưng tự tay giết chết chồng mình, tôi vẫn làm không được.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng nghĩ ta có thể làm được ?

A Quyên đáp:

- Lão không phải là bằng hữu của chàng, cũng không phải là chồng của chàng, chàng muốn giết lão chỉ bất quá là chuyện dễ như trở bàn tay, trừ phi chàng nghĩ cái mạng của lão quan trọng hơn cái mạng của chàng.

Sở Lưu Hương lại bắt đầu vuốt vuốt chót mũi.

A Quyên bỗng nói tiếp:

- Chàng tốt hơn hết là quyết định cho sớm, nếu không độc tính phát tác, có hối hận cũng không kịp.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Ta hiện tại còn đuổi kịp lão sao ?

Bố A Quyên cười cười:

- Sở Hương Soái khinh công thiên hạ vô song, tôi tin là được.

Sở Lưu Hương cười khổ:

- Chỉ tiếc lão hiện tại không biết đã đi đâu, ta làm sao mà tìm ra lão.

Bố A Quyên mỉm cười:

- Biết con hơn hết là mẹ, biết chồng hơn hết là vợ, đạo lý đó chàng không hiểu sao ?

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng biết hiện giờ lão ở đâu ?

Bố A Quyên điềm đạm đáp:

- Một nữ nhân nếu cả hành tung của ông chồng mình cũng không biết, không khác gì đang ngồi chờ chết.

Nàng lại nói tiếp:

- Chàng hồi nãy đi tới đây, có thấy một dòng sơn tuyền không ?

Sở Lưu Hương gật gật đầu.

Bố A Quyên nói tiếp:

- Tốt, chàng chỉ cần đi ngược dòng, sẽ thấy một thác nước, đằng sau thác có một sơn động bí ẩn, lão nhất định trốn trong đó.

Sở Lưu Hương trầm ngâm:

- Ta nếu giết được lão, nàng chịu giao giải được cho ta ?

A Quyên đáp:

- Không sai, đem đầu người đổi giải được, đem mạng lão đổi mạng chàng, giao dịch công bình, ai cũng có lợi.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nhưng nàng tại sao lại muốn lấy mạng lão ?

Bốc A Quyên lạnh lùng đáp:

- Lúc chàng trở về, tôi có lẽ sẽ kể cổ sự đó cho chàng biết, hiện tại chàng còn muốn hỏi, sợ không còn kịp.

Sở Lưu Hương thở dài:

- Ta chỉ hỏi một câu cuối cùng, nàng có nhất định đợi ta ở đây không ?

Bốc A Quyên đáp:

- Đương nhiên.

Sở Lưu Hương quả nhiên không nói thêm tiếng nào, quay đầu phóng đi.

Chỉ thấy bóng chàng lóe lên một cái, đã xa ngoài sáu bảy trượng, lóe lên cái nữa, đã chìm vào bóng tối.

Bốc A Quyên lộ vẻ giật mình, phảng phất không tưởng được Sở Lưu Hương lại chịu làm chuyện đó.

“Sở Lưu Hương không phải chưa từng giết người sao ?” “Nhưng thiên hạ tuyệt không có ai là không sợ chết, chàng cũng là người, đương nhiên mình bực tính mạng của mình quan trọng hơn của người khác nhiều”.

Nghĩ đến đó, A Quyên mỉm cười, nụ cười đắc ý phi thường. Nàng luôn nghĩ nam nhân trong thiên hạ đều là gốc tử, lừa gạt nam nhân dễ dàng chẳng khác gì cắt đậu hủ.

Cho đến hôm nay, nàng đã biết nguyên lai cả Sở Lưu Hương cũng không ngoại lệ.

Sở Lưu Hương không những bị lừa gạt, hơn nữa còn bị lừa gạt liên tục.

Thứ nhất:

Bốc Đả Phu căn bản không phải là chồng nàng.

Thứ hai:

Bốc Đả Phu căn bản không trốn trong sơn động đằng sau thác nước đó, hiện tại đêm nay không biết đã bỏ đi đâu.

Thứ ba:

cây lược vốn làm bằng loại gỗ rất bình thường, mùi thơm trên đầu nàng chỉ bắt quá là mùi hoa lài rất bình thường.

Thứ tư:

trên thế gian căn bản không có những thứ gọi là “đồ phu mộc” và “tình nhân du”. Những thứ độc vật cổ quái đó có lẽ chỉ tồn tại trong truyện thần thoại quỷ bí.

Thứ năm:

nàng muốn Sở Lưu Hương đi đến sơn động sau thác nước, chỉ bắt quá là muốn chàng đi tìm chết.

Vô luận là ai đơn thân độc mã xông vào chỗ đó, đều đừng mong còn sống đi ra.

“Nam nhân xem chừng trời sinh là để cho nữ nhân lừa gạt, nữ nhân nếu không lừa gạt hắn, hắn cũng có cảm giác không thoải mái”.

Bốc A Quyên vui vẻ cực kỳ, đắc ý cực kỳ.

Nàng có cảm giác mình không những diễn kịch rất giỏi, hát cũng không tệ.

Nam nhân nếu đụng phải một nữ nhân diễn kịch ca hát đều giỏi, đơn giản chỉ có đường chết.

Bốc A Quyên thay bộ y phục dày hồi sớm, dắt con ngựa Sở Lưu Hương cỡi đến, nàng bỗng phát giác cỡi ngựa dưới trăng cũng rất có ý thơ.

oo Đêm đã rất khuya. Căn nhà lại chìm trong tĩnh mịch.

Vô luận ra sao, nữ nhân cô đơn đi trên con đường nhỏ hoang lương như vậy, luôn luôn không vui sướng gì. Cũng tịnh không có ý thơ gì.

Ý thơ trong tâm A Quyên đã sớm vỗ cánh bay đi, chỉ còn cảm giác gió luồn vào người lạnh lẽo, rất lạnh.

“Gió tháng ba sao lạnh quá”.

Nàng cỡi ngựa lững thững, miệng bắt đầu ngâm ngao một bài hát.

Giọng hát của nàng vốn không tệ, nhưng hiện tại cả nàng cũng nghe không lọt lỗ tai.

“Tháng ba trăm hoa thơm ngát, hoa đỗ quyên đua nở trên triền đồi ...” Trên triền đồi sự thật không có hoa đỗ quyên, trên triền đồi cả một đóa hoa cũng không có.

Đi qua một rừng núi, cả ánh trăng cũng bị che phủ, rừng cây cổ thụ đen thui xì xào trong gió, giống như một quỷ ảnh tử nhe nanh múa vuốt.

Lúc gió thổi luồn vào rừng, vó ngựa đập trên đường đá, “cộp cộp”, “cộp cộp” ...

giống như đằng sau còn có một con ngựa khác đi cùng.

Nàng cơ hồ quên đó là tiếng vó ngựa của nàng, nàng thậm chí dần dần có cảm giác đằng sau còn có người đi theo.

Nàng muốn quay đầu nhìn lại, lại sợ thật sự nhìn thấy quỷ.

Nếu không quay đầu nhìn lại, lại không thoải mái.

Gom góp hết đảm khí, nàng mới dám quay đầu nhìn một cái.

Gió lùa lồng lộng, bóng cây lắc lư, không có ai khác.

Rõ ràng là không có, nhưng nàng lại chùng như thấy một bóng người núp sau thân cây lúc nàng quay đầu lại, thân pháp đơn giản giống như hồn quỷ.

“Trên thế gian còn có người có thân pháp như vậy sao ? Trừ phi là Sở Lưu Hương”.

Tính tới giờ này, Sở Lưu Hương hiện tại đáng lẽ đã tiến vào sơn động, có lẽ đã bị quái nhân trong sơn động chém đứt đầu.

Có lẽ nào đã biến thành quỷ không đầu theo sau lưng nàng ? Hơn nữa còn là quỷ chết oan, cả mình tại sao chết cũng không biết ?

Bốc A Quyên nghĩ tới đây, có muốn cười cũng cười không nổi.

Sở Lưu Hương lúc còn sống đã đủ ghê gớm rồi, nếu quả thật đã thành quỷ, còn ghê gớm tới cỡ nào nữa.

Bốc A Quyên tận lực quát ngựa, chỉ hy vọng mau chóng ra khỏi sơn lộ tối tăm này.

Đột nhiên trong gió phiêu diêu truyền đến một tràng thanh âm kêu gào thê thảm:

- Trả đầu cho ta, trả đầu cho ta ...

Cơn gió lồng lộng. Trên cây xem chừng lắc lư một bóng người, có tay có chân, thân thể cũng hoàn toàn chính chính, lại không có đầu.

Lông lá toàn thân Bốc A Quyên dựng đứng, tròn xoe mắt nhìn kỹ.

Nhưng nàng vừa chớp mắt một cái, quỷ ảnh tử không đầu đã biến mất.

- Trả đầu cho ta, trả đầu cho ta ...

Tiếng gào thảm thiết vẫn ẩn ẩn hiện hiện, lúc xa lúc gần, phiêu động trong gió.

Tiếng hô thảm đó vốn là Bốc Đảm Phu hồi nãy dùng để dọa Sở Lưu Hương. Nàng hồi nãy rất thích thú, hiện tại nàng mới phát giác không có chút nào thích thú.

Quần áo nàng đã đầm ướt mồ hôi lạnh.

Giữa lúc đó, một bóng đen lóe lên một cái, lướt qua đầu ngựa.

Vẫn là quỷ ảnh tử không đầu.

Con ngựa hí lên một tiếng, dựng người dậy, Bốc A Quyên ráng sức kềm cương.

Kỵ thuật của nàng vốn không tệ.

Nhưng hiện tại hai chân nàng cơ hồ đã mềm nhũn, bị hất nhào khỏi lưng ngựa, rớt nặng nề trên đường, mắt nổ đom đóm.

Lại thấy quỷ ảnh tử đó, phiêu phiêu hốt hốt trên một nhánh cây.

Rừng cây lung lay trong gió, bóng quỷ đó cũng lung lay theo vòm cây.

Trừ Sở Lưu Hương ra, còn có ai có khinh công cao như vậy.

Bốc A Quyên dụng toàn thân khí lực hết lớn:

- Tôi biết chàng là Sở Lưu Hương, chàng còn là người hay là quỷ ?

Bóng quỷ trên cành cây phá lên cười, tiếng cười âm trầm quái dị:

- Đương nhiên là quỷ, người làm sao không có đầu ?

Bốc A Quyên cắn chặt môi:

- Chàng ... đầu của chàng giấu trong y phục.

Tiếng cười lại vang lên, đầu của Sở Lưu Hương đã chui ra từ dưới y phục.

Đó đã chứng minh một sự thật.

Có những chuyện xảy ra với người ta, mình coi là chuyện đáng cười. Nhưng khi xảy ra với mình, lại biến thành bi kịch.

Hai chân Bốc A Quyên bỗng không còn bủn rủn nữa, gượng đứng dậy, phui phui đất cát dính trên mình, cười hỏi:

- Chàng đâu có gạt tôi được. Tôi đã sớm biết là chàng.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Ô ? Nàng đã sớm biết thì sao lại sợ tới như vậy ?

Bốc A Quyên tức tối:

- Ai sợ chứ ? Vô luận chàng là người hay là quỷ, tôi đều không sợ.

Sở Lưu Hương nháy mắt:

- Hồi nãy ai té bịch xuống đất từ trên lưng ngựa vậy ta ?

Bốc A Quyên la lớn:

- Người có khi thất thủ, ngựa có khi trật vó, đó cũng đâu phải là chuyện lạ gì.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Phải làm sao mới coi là chuyện lạ được ?

Bốc A Quyên cười lạnh:

- Đường đường là Sở Lưu Hương Soái mà không ngờ lại giả thần giả quỷ đón đường hù dọa nữ nhân, đó mới gọi là kỳ lạ, sau này tôi có kể ra, cũng không ai tin được là chàng.

Sở Lưu Hương thốt:

- Ta chỉ thấy có người cỡi ngựa của ta, tưởng có kẻ ăn cắp ngựa, ai ngờ lại là nàng.

Chàng cười cười, chợt thốt:

- Nàng không phải nên ở nhà đợi ta sao ?

Bốc A Quyên hỏi ngược:

- Còn chàng ? Chàng vốn nên đi vào sơn động đó, sao chàng còn chưa đi ?

Sở Lưu Hương thở dài:

- Nguyên nhân đó nói ra thật phức tạp, nàng có muốn nghe không ?

Bốc A Quyên đáp:

- Chàng nói đi.

Sở Lưu Hương đáp:

- Thứ nhất, Bốc Đảm Phu căn bản không phải là chồng của nàng, lão cũng căn bản không phải tên là Bốc Đảm Phu.

Bốc A Quyên hỏi:

- Ai nói vậy ?

Sở Lưu Hương cười thần bí:

- Ta nói, bởi vì ta bỗng nhớ ra lão là ai.

Bốc A Quyên hỏi:

- Lão là ai ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Lão họ Kinh, tên là Bất Không, ngoại hiệu là “Thất Thập Nhất Biến”, ý tứ đó là lão quỷ kế đa đoan, so với Tôn Ngộ Không cũng chỉ bất quá thua một biến. Năm xưa là đệ nhất cao thủ trong hắc đạo, mười năm gần đây cũng không biết vì sao đột nhiên mất tích, năm nay tính ra cũng đã có sáu mươi ba sáu mươi bốn tuổi, chỉ vì lão luyện Đồng Tử Công, cho nên mới nhìn còn trẻ.

Khẩu khí chàng kể chuyện đó đơn giản giống như đang đọc gia phả của lão.

Bốc A Quyên lắng tai nghe.

Sở Lưu Hương lại nói:

- Cũng bởi vì lão luyện Đồng Tử Công, cho nên cả đời không phạm sắc giới, cho nên vẫn sống một mình cho tới bây giờ, người luyện Đồng Tử Công đương nhiên không cưới vợ.

Bốc A Quyên trừng mắt nhìn chàng, cười mỉa:

- Nghĩ không ra cả chuyện của người đó chàng cũng biết rõ, xem chừng chàng cũng là một người trong nhóm của lão.

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Đừng quên người ta gọi ta là đại nguyên soái trong đám đạo tặc, một người làm nguyên soái nếu cả lai lịch của thủ hạ cũng không biết đến, còn làm gì được chứ ?

Bốc A Quyên chớp chớp mắt, lạnh lùng thốt:

- Chỉ tiếc vị đại nguyên soái trước mắt phải chui vào quan tài.

Sở Lưu Hương cười khổ:

- Ta chỉ mới nói “thứ nhất”, đương nhiên còn có “thứ hai”.

- “Thứ hai” là gì ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Thứ hai, cây lược của nàng cũng không phải làm từ “đồ phụ mộc”, dầu thơm trên đầu cũng không phải là “tình nhân du”.

Trên mặt Bốc A Quyên đã có biến chuyển, trừng mắt hỏi:

- Ai nói chứ ?

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Ta nói, bởi vì ta biết trên đầu nàng xức dầu thơm hoa lài của “Viên Hoa Tề” ở kinh thành. Đó là bí phương độc môn gia truyền chế thành, hương vị đặc biệt thanh nhã, cho nên phải bỏ ra tám lượng bạc mới mua được một ống, hơn nữa chỉ có chỗ đó bán, không chỗ nào khác có.

Mắt Bốc A Quyên càng tròn xoe:

- Chàng làm sao biết được ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta ngửi được.

Bốc A Quyên hỏi:

- Lỗ mũi chàng không phải đã nghẹt sao ?

Sở Lưu Hương cười đáp:

- Lỗ mũi ta có lúc không thông, có lúc cũng rất thông, tùy theo tình hình.

Bốc A Quyên hỏi:

- Tùy theo tình hình gì ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Tùy theo coi ta ngửi cái gì, khi gặp phải phân chó hay mê được, mũi ta đương nhiên nghẹt, khi gặp mùi thơm trên mình nữ nhân, mũi ta có lẽ còn thông hơn bất kỳ ai khác.

Bốc A Quyên nghiêng răng:

- Không trách người ta nói chàng là quỷ háo sắc, xem ra quả nhiên không sai chút nào.

Sở Lưu Hương thốt:

- Quá khen quá khen.

Bốc A Quyên hỏi:

- Chàng đã nói “thứ hai”, còn có “thứ ba” không ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Còn.

Chàng mỉm cười nói tiếp:

- Thứ ba, ta bỗng nghĩ ra người nào trong sơn động đó.

Bốc A Quyên chớp chớp mắt:

- Là người nào ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Là một nhà họ ma, ma phiền, vô luận là ai quấy rầy bọn họ, là rước ma phiền.

Bốc A Quyên cười lạnh:

- Thật sự không tưởng tượng được Sở Lưu Hương không ngờ cũng có người để sợ.

Sở Lưu Hương thốt:

- Cái gì khác ta đều không sợ, chỉ sợ ma phiền.

A Quyên nói:

- Chỉ tiếc hiện tại chàng đã rước ma phiền lên thân.

Sở Lưu Hương thở dài:

- Cho nên hiện tại ta muốn tìm hiểu ma phiền ở đâu ra.

Bốc A Quyên hỏi:

- Có phải chàng muốn tôi nói cho chàng biết ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Nàng còn có thể từ chối không nói cho ta biết sao ?

Bốc A Quyên hỏi:

- Không nói cho chàng biết không được ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Không được.

A Quyên đảo đảo trông mắt:

- Tôi không nói cho chàng biết, để xem chàng có thể làm gì tôi.

Sở Lưu Hương không nói gì, đột nhiên ôm nàng vào lòng.

Bốc A Quyên thất thanh la:

- Chàng ... chàng dám ?

Sở Lưu Hương nhe răng cười mánh khốc:

- Xin đừng quên ta là quỷ háo sắc.

Bốc A Quyên trừng mắt nhìn chàng, bỗng nhắm mắt thở dài nhẹ nhẹ.

Sở Lưu Hương ngược lại, lại ngẩn người:

- Nàng không sợ ?

Bốc A Quyên u uẩn đáp:

- Tôi còn có cách nào khác ? Đánh cũng đánh không lại chàng, chạy cũng chạy không thoát chàng.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Không còn cách nào sao ?

A Quyên thút thít:

- Một nữ nhân giữa canh ba nửa đêm không có ai, cho dù có la, cũng đâu có ai nghe.

Nàng bỗng kéo cổ Sở Lưu Hương, kề sát tai chàng thủ thỉ:

- Nếu chàng muốn làm nhục tôi, hiện tại chính là lúc tốt nhất, đợi lúc trời sáng đã không còn tình điệu.

Bán dạ tam canh, bốn bề không có người, ánh trăng dịu dịu, còn có một Bốc A Quyên mỹ nhân như hoa ngọc trong lòng, còn thủ thủ khiêu khích mình, bảo mình làm sao ?

Sở Lưu Hương quả thật không biết làm sao. Nhìn biểu tình trên mặt chàng xem chừng tịnh không phải đang ôm đại mỹ nhân trong lòng, hơn nữa còn như đang đựng một củ khoai luộc nóng hổi.

Song thủ của Bốc A Quyên thần thờ, đôi mắt nhắm chặt, hơi thở nhẹ nhàng qua tai chàng. Xem ra nếu Sở Lưu Hương muốn quăng củ khoai ngọt ngào nóng hổi đó ra cũng thật sự không phải dễ. Chỉ bắt quá củ khoai nóng đó rất thơm, thơm mê hồn. Thơm đến mức cho dù mình có ăn sơn hào hải vị no cành hông, cũng không nhịn được muốn cắn một miếng. Sở Lưu Hương phát giác tim mình đập thành thịch, đập nhanh cực kỳ.

Bốc A Quyên hé mắt như đường tơ, dịu dàng hỏi:

- Chàng còn đợi gì nữa ? Có phải chàng chỉ biết nói ?

Sở Lưu Hương dạng hắng hai tiếng:

- Quân tử động khẩu, bất động thủ.

Bốc A Quyên cười mê hồn:

- Nhưng chàng tịnh không phải là quân tử.

Sở Lưu Hương thở dài:

- Ta đích xác không phải.

Chàng đích xác đã chuẩn bị từ bỏ quyền lợi làm quân tử, ai biết ngay lúc đó, trong cánh rừng tối tăm bên kia đường đột nhiên vang lên một tràng cười trong trẻo.

Một cô gái vận toàn huỳnh y, ngồi vắt vẻo trên cây, cười ngất không ngừng.

Nàng cười không những vui tai, hơn nữa còn vui mắt.

Sở Lưu Hương cơ hồ nhận không được muốn la lên:

- Trương Khiết Khiết.

Cô gái đó thật sự quá thần bí, Sở Lưu Hương vĩnh viễn cũng tưởng không được nàng lại xuất hiện ở đó.

Bốc A Quyên đã kêu lên:

- Người là ai ?

Trương Khiết Khiết tươi cười:

- Ta cũng không là ai, chỉ bất quá là người tình cờ đi ngang qua đây].

Bốc A Quyên trừng mắt nhìn nàng:

- Người muốn gì ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Ta không muốn gì, hấn có hãm hiếp người cũng được, người bị hấn hãm hiếp cũng được. Điều không có chút quan hệ gì tới ta.

A Quyên thốt:

- Vậy thì người mau đi đi.

Trương Khiết Khiết đáp:

- Ta cũng không muốn đi.

Nàng cười ngất, lại hỏi:

- Bọn người làm chuyện của bọn người, ta ở đây nhìn đâu có mắt mắt gì ?

Bốc A Quyên hỏi:

- Tại sao người lại muốn nhìn ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Ta cao hứng.

Đạo lý gì đi nữa cũng nói không lại hai chữ “cao hứng” đó.

A Quyên cũng không phải là người nói lý lẽ, không tưởng tượng được khơi khơi lại đụng phải một người càng không nói lý lẽ.

Sở Lưu Hương cơ hồ nhịn không được phải cười ra tiếng.

A Quyên chống tay nhồm dầy, đột nhiên từ trong lòng chàng bắn ra, phi thân lộn một vòng, bay ào về phía Trương Khiết Khiết, mười ngón tay thon thon lóe sáng dưới ánh trăng.

Nàng xem chừng hận không cào nát được mặt Trương Khiết Khiết.

Vô luận nữ nhân có võ công cũng vậy, không có võ công cũng vậy, một khi nhào tới, chừng như chỉ thích cào cào mặt người ta.

Nữ nhân có lúc quả thật giống hệt mèo, trời sinh thích cào người ta, trời sinh thích dùng móng tay làm vũ khí.

Sở Lưu Hương quả thật có chút lo lắng cho Trương Khiết Khiết.

Chàng bỗng phát hiện Bốc A Quyên không những khinh công rất cao, hơn nữa xuất thủ rất nhanh, rất ngoan độc.

Chàng vốn không tưởng nổi Bốc A Quyên lại là một nữ nhân như vậy, sử dụng chiêu thức độc辣 như vậy.

“Có lẽ khi nữ nhân đối phó với nữ nhân, luôn biến thành tàn độc hơn hết”.

Trương Khiết Khiết vẫn cười ngất.

Mắt vừa thấy mười ngón tay của Bốc A Quyên đã kề sát cổ nàng, thân người nàng mới đột nhiên nhích sau thân cây, chớp mắt đã phóng tuốt trên cành cây.

Chân Bốc A Quyên nhún một cái, cũng đã phóng lên trên cây.

Trương Khiết Khiết cười ngọt:

- Ấ này xem chừng hung hãn quá, Hương ca ca, chàng còn không mau cứu giúp tôi.

Nàng cố ý gọi ba chữ “Hương ca ca” một cách vừa đầm mật, vừa nhục mạ.

Sở Lưu Hương nghe được ba chữ đó, toàn thân nổi da gà.

Bốc A Quyên càng nổi máu nóng, cười lạnh:

- Ấ này xem chừng không trọng mặt mũi, cũng không sợ người khác nghe muốn ỏi.

Câu nói đó còn chưa dứt lời, A Quyên đã đánh ra bảy chiêu.

Trương Khiết Khiết một mực tránh né, một mực vẫn cười ngất:

- Người không trọng mặt mũi là ta ? Hay là người ? Người sao lại muốn Hương ca ca của ta hăm hiếp người ?

Bốc A Quyên giận dữ tới mức nói cũng nói không ra hơi, chỉ thấy mặt mày xanh lè, chiêu thức xuất thủ càng độc ác.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Kỳ thực người vốn nên học ở ta, người nếu cũng kêu chàng là Hương ca ca, chàng có lẽ có thể đã hăm hiếp người.

Bốc A Quyên hét lớn:

- Đừng nói xàm nữa.

Trương Khiết Khiết cười to:

- Được mà.

Nàng một mực không ngừng tránh né, cơ hồ không dùng tới một chút khí lực phản công, bỗng hô thất thanh một tiếng, xoay người bỏ chạy, miệng vẫn la lớn:

- Móng tay của ả này lợi hại thật, nếu quả thật bắt được ta tất cào nát mặt ta ra, sau này ta làm sao cười chồng được.

Nàng chạy đằng trước, Bốc A Quyên rượt đằng sau.

Khinh công hai người đều không kém, đặc biệt là Trương Khiết Khiết.

Sở Lưu Hương cơ hồ chưa từng thấy nữ nhân nào có khinh công cao như nàng, cả nam nhân cũng rất ít.

Chàng vốn chừng như muốn đuổi theo khuyên can, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, vẫn khoanh tay đứng yên một chỗ.

Lúc hai nữ nhân đánh nhau, chuyện duy nhất nam nhân có thể làm, là đứng yên bất động, nếu như có thể đột nhiên biến thành vừa cầm vừa điếu, lại càng thông minh hơn.

Gió thổi xào xạc, tiếng đánh nhau của bọn họ không còn nghe được nữa.

Có phải bọn họ đã dừng tay ?

Đột nhiên giữa lúc đó, trong bóng tối có người hát nho nhỏ.

“Hai nữ nhân đánh nhau, chỉ có một trong hai có thể trở về. Chàng nói người trở về là ai ?” Sở Lưu Hương không nghĩ ngợi, đáp:

- Trương Khiết Khiết.

Quả nhiên là Trương Khiết Khiết, người nàng thoáng một cái, đã đến trước mặt Sở Lưu Hương, cười mê hồn:

- Đệ đệ khôn, người gọi thư thư gì đó ?

Sở Lưu Hương thở dài:

- Vẫn là cái trò đó, nàng không chán sao ?

Trương Khiết Khiết cười đáp:

- Tôi không những nói không chán, cũng nghe không chán. Cho dù chàng một ngày có gọi tôi “thư thư” một trăm lần đi nữa, tôi vẫn vui vẻ như vậy.

Nàng chớp chớp mắt, chợt hỏi:

- Còn chàng có vui không ?

Sở Lưu Hương hỏi:

- Ta có gì mà vui ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Hai cô gái đẹp như vậy đánh nhau vì chàng, vẫn còn chưa vui sao ?

Sở Lưu Hương nháy mắt:

- Đánh có chết không ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Chàng đừng lo, một tiểu cô nương đẹp dễ như vậy, tôi cũng không nỡ giết ả.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nếu chưa chết, đã bỏ ở đâu ?

Trương Khiết Khiết bỗng nghênh mặt:

- Chàng hỏi làm gì ? Có phải vẫn còn nghĩ tới ả ? Muốn hãm hiếp ả ?

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng nghĩ ta thật sự là người như vậy ?

Trương Khiết Khiết cười vang:

- Chàng còn gì mà không làm được chứ ? Nếu không phải tôi đến kịp thời, xem chừng hai người một người hãm đi, một người hãm lại, hiện trường chỉ sợ sớm muộn gì cũng sụp thành hố sâu.

Sở Lưu Hương lại thở dài một hơi, cười khổ:

- Ta thật sự bội phục nàng, những câu đó thật sự chỉ có nàng mới nói ra được.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Một nữ nhân khi ghen tuông, lời nói khó nghe cỡ nào cũng nói ra hết như vậy.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng ghen ?

Trương Khiết Khiết trừng mắt:

- Ghen thì sao ? Ghen là phạm pháp à ?

Nàng lại “à” một tiếng, cười tươi nói tiếp:

- Kỳ thực chàng cho dù nhất định muốn hãm hiếp, cũng không cần tìm ả.

Sở Lưu Hương sờ sờ chót mũi:

- Ta còn có thể tìm ai ?

Sóng mắt Trương Khiết Khiết lấy động:

- Chàng ít ra còn có một người có thể tìm.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Người đó đang ở đâu ?

Trương Khiết Khiết cắn môi:

- Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt.

Sở Lưu Hương xem ra chừng như bỗng biến thành một ngọc tử, trở mắt nhìn thẳng, lại ngó đông dòm tây cả nửa ngày, mới nhú mày thốt:

- Kỳ quái, ta sao nhìn không thấy.

Trương Khiết Khiết nghiêng răng trừng mắt, bỗng giơ tay tát một cái. Nàng xuất thủ thật nhanh, nhanh đến mức làm cho người ta tránh không kịp. Nhưng lần này nàng lại thất thủ, tay của nàng đã bị Sở Lưu Hương nắm chặt.

Sở Lưu Hương thốt:

- Nàng nếu thật sự muốn đánh ta, xuất thủ nên đổi kiểu một chút.

Trương Khiết Khiết cười méo xệch:

- Chàng nghĩ tôi thật sự đánh không được chàng ? Chàng nghĩ chàng thật sự có thể bắt được tay tôi ?

Sở Lưu Hương hỏi:

- Đây không phải là tay nàng sao ?

Trương Khiết Khiết chế giễu:

- Ngốc tử à, chàng không lẽ không thấy tôi cố ý để chàng bắt sao ?

Sở Lưu Hương hỏi:

- Cố ý ? Tại sao ?

Trương Khiết Khiết cúi đầu dè dàng đáp:

- Bởi vì tôi thích chàng nắm tay tôi.

Thanh âm của nàng vừa ôn nhu, vừa diễm mật, giữa đêm khuya tĩnh lặng như vậy, phát ra từ miệng một thiếu nữ mỹ miều như nàng, đơn giản giống như một nhạc khúc mỹ lệ nhất trên thế gian.

Tâm Sở Lưu Hương cũng bắt đầu tan lỏng như băng tuyết tan trong gió xuân.

Ngay lúc đó, tay Trương Khiết Khiết bỗng xoay một vòng, bầu cổ tay của Sở Lưu Hương, tay kia lập tức huy xuất như thiểm điện, nhắm mắt Sở Lưu Hương tát mạnh xuống.

Nàng cảnh cáo:

- Lần này chàng có muốn tránh ...

Câu nói đó không nói tiếp được.

Tâm Sở Lưu Hương đã mềm nhũn, nhưng tay lại không, không biết làm sao, bàn tay đang tát xuống của Trương Khiết Khiết đã bị nắm chặt, bàn tay đang bầu cổ tay chàng cũng bị bóp giữ.

Trương Khiết Khiết chỉ có cảm giác đôi tay mình chừng như không còn chút khí lực.

Sở Lưu Hương mỉm cười, diễm đạm thốt:

- Lần này nàng cũng không đánh được.

Trương Khiết Khiết tức giận trừng mắt nhìn chàng, trừng cả nửa ngày, mục trung dần dần tươi tắn lại, chùng quy cũng cười ngặt:

- Kỳ thực tôi căn bản vốn đâu muốn đánh chàng, chàng hà tất phải khẩn trương vậy chứ.

Điều này chứng minh một chuyện.

Nữ nhân thành thật không nhất định khả ái. Nữ nhân khả ái không nhất định thành thật.

Một khi mình có cảm giác nàng khả ái, vô luận lời nói của nàng thật hay xạo, mình đáng lẽ tin hết.

Nếu không, mình không phải là nam nhân thông minh, cũng không phải là nam nhân sống khoái lạc.

Sở Lưu Hương hiện tại tịnh không khoái lạc.

Bởi vì chàng tuy rất muốn tin, lại thật sự rất khó tin.

Trương Khiết Khiết nhìn chàng chăm chăm, bỗng thốt:

- Xem ra chàng có vẻ không quá tin tôi.

Sở Lưu Hương cười cười:

- Ta có thể tin nàng sao ?

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Tôi có hại chàng không ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Không.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Tôi đối với chàng tốt hay xấu ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Rất tốt.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Tôi không hại chàng, lại đối với chàng rất tốt, chàng vì sao lại không tin tôi ?

Sở Lưu Hương đáp không được câu hỏi đó:

- Ta không biết.

Đạo lý gì đi nữa cũng không qua được “ta không biết”.

Mình cho dù có nói một vạn thứ đạo lý, người ta vẫn không biết, mình còn có cách gì bắt người ta biết ?

Trương Khiết Khiết thở dài cười khổ:

- Nguyên lai chàng cũng không phải là người nói lý lẽ.

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Người không nói lý lẽ trong thiên hạ vốn rất nhiều, tính không chỉ có một mình ta.

Trương Khiết Khiết chớp chớp mắt:

- Chàng có phải có cảm giác tôi rất xảo quyệt ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Đích xác rất xảo quyệt.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Chàng không nghĩ ra tôi làm sao lại có thể tìm được chàng ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Đích xác nghĩ không ra.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Được, tôi nói cho chàng biết, tôi vốn luôn luôn ngằm theo dõi chàng.

Sở Lưu Hương “ồ” lên một tiếng.

Trương Khiết Khiết nói tiếp:

- Tôi đương nhiên cũng không biết chàng đi đường nào, may là có người nói cho tôi biết.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Ai ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Là một bà vợ trẻ bán rượu ở ngã ba đường.

Nàng lại nhếch môi cười, lạnh lùng hỏi:

- Chàng nhất định cảm thấy lạ là ả còn nhớ tới chàng ? Đó chỉ là vì ả đối với chàng rất hữu ý, nói chàng vừa anh tuấn, vừa khả ái, lại có khí phách nam nhân, khuyết điểm chỉ có xuất thủ không hào phóng lắm, chỉ cho bọn họ hai lượng bạc.

Sở Lưu Hương lại thở dài, cười khổ.

Sao trên trời lác đác thưa thớt, đêm đã gần tàn.

Trương Khiết Khiết không biết đã ngắt một đóa hoa nho nhỏ ở đâu, lúc thì cắn trên môi, lúc thì cài trên tai, lúc lại xoay xoay trong tay, xem chừng lí lắc không yên.

Con người nàng xem chừng vĩnh viễn lí lắc không yên, không những tay phải động, miệng cũng phải động, cả người loay hoay không dừng, lúc không có chuyện gì làm cũng ráng kiếm ra chuyện để nhêu ngoạ.

Nếu nàng phải ngậm miệng, an phận ngồi thẳng lưng, nàng thà mất mạng còn hơn.

Sở Lưu Hương càng ngày càng không hiểu nổi nàng.

Có lúc nàng xem ra không khác gì một cô bé không hiểu không biết chuyện gì, nhưng có lúc lại giống như ranh mãnh hơn cả một lão hồ ly.

Sở Lưu Hương thở dài:

- Hiện tại ta đã biết nàng sao lại đến đây được, nhưng nàng đi tìm ta làm gì ?

Trương Khiết Khiết trừng mắt háy chàng:

- Người ta đều có thể đi tìm chàng, tôi sao lại không thể ?

Sở Lưu Hương hỏi:

- Người khác đi tìm ta là muốn lấy mạng ta, còn nàng ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Tôi không muốn lấy mạng chàng, tôi chỉ muốn có người đấu miệng với tôi.

Sở Lưu Hương cười khổ:

- Vậy nàng đi tìm ta vì muốn nuốt luôn miệng của ta ?

Thần sắc nàng bỗng biến thành rất trịnh trọng, nghiêm mặt thốt:

- Tôi đi tìm chàng chỉ vì muốn nói cho chàng biết hai tin quan trọng phi thường.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Tin gì ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Tôi đã thám thính ra hai vợ chồng lão đầu tử là ai.

Sở Lưu Hương “ồ” lên một tiếng.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Chắc chàng còn nhớ lão thái bà đó trong tay giờ cái gì chứ ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Cán cân.

Lão thái bà đã dùng cán cân đánh ông chồng.

Ánh mắt Sở Lưu Hương phát sáng, động dung:

- Ta đã nhớ rồi, Suy công Phì bà, cân không rời cán.

Trương Khiết Khiết mỉm cười:

- Không sai, lão đầu tử đó là “cân”, lão bà là “cán cân”, hai người kỳ thực quả thật xứng với danh hiệu, chàng không thể nào tìm ra người nào giống cán cân hơn lão thái bà đó.

Sở Lưu Hương tỉnh không cười. Bởi vì chàng biết rõ tên tuổi của hai vợ chồng đó tuy buồn cười, kỳ thực lại là người rất đáng sợ.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Nghe nói đôi vợ chồng đó vốn là cao thủ nhất đẳng trong giới hắc đạo vùng Tế Nam, hơn nữa dưới tay còn có một thế lực đen tối rất lớn, mười năm trước bỗng rửa tay quy ẩn không can dự vào chuyện giang hồ nữa, từ đó không còn có ai biết được hành tung của bọn họ, lại không biết lần này tại sao đột nhiên xuất hiện ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Nghĩ tất có người đặc biệt thỉnh mời bọn họ ra mặt giết ta.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Chàng nghĩ ai đã thỉnh mời bọn họ ra mặt ? Có thể thỉnh mời cao thủ hắc đạo đã quy ẩn bấy lâu như vậy, mặt mũi người đó thật sự không phải nhỏ.

Trông mắt nàng đảo đảo, lại nói tiếp:

- Chủ nhân con la đó là ai, tôi cũng đã điều tra ra.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Là ai ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Kim tứ gia.

Sở Lưu Hương nhú mày:

- Kim tứ gia là người thế nào ?

- Người có quyền uy nhất, chàng đã vào bái thọ, nghĩ chắc đã gặp qua người đó.

Sở Lưu Hương gật gật đầu, chàng không những đã gặp qua người đó, hơn nữa còn có ấn tượng rất sâu đậm.

Kim tứ gia vốn là người rất dễ dàng làm cho người ta có ấn tượng sâu đậm.

Thân hình y không phải cao lớn gì lắm, nhưng lại cực kỳ kiện tráng, đứng đâu là giống như một hòn núi, vô luận là ai cũng đừng mong nghĩ tới có thể xô ngã y.

Sở Lưu Hương thậm chí còn nhớ tướng mạo của y, đôi mày rất dày, đôi mắt sáng trưng, râu ria tua tủa, cả khi y cười cũng xem ra rất uy nghiêm.

Tùy tiện nhìn y kiểu nào đi nữa, y đều là người rất chính phái.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Ý của nàng có phải muốn nói hai vợ chồng đó là y mời ra mặt, người muốn giết ta cũng là y ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Tôi không muốn nói gì hết, chỉ bất quá nói con la đó là của y.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Sao nàng biết ?

Trương Khiết Khiết cười cười:

- Tôi đương nhiên có phương pháp của tôi.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Phương pháp gì ?

Trương Khiết Khiết nháy mắt:

- Chuyện đó tôi không thể nói cho chàng biết.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Sao lại không thể nói cho ta biết ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Bởi vì tôi không cao hứng.

oo Ngày chung quy cũng đã đến.

Bọn họ chung quy đã ra khỏi địa giới núi non, con ngựa không ngờ vẫn còn đi theo sau.

Có người nói chó và ngựa đều là bằng hữu trung thành nhất của nhân loại, kỳ thực bọn chúng chỉ bất quá đều lệ thuộc vào sự nuôi nấng của con người, thà làm nô lệ của con người cũng không chịu quay về độc lập sinh tồn.

Trương Khiết Khiết chớp chớp mắt, bỗng cười hỏi:

- Tôi đã cực khổ đi kiếm chàng để nói cho chàng biết mấy chuyện đó, chàng làm sao để tạ ơn tôi đây ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta không biết.

Chàng phát hiện chỉ có câu đó mới là tốt nhất để đối phó Trương Khiết Khiết.

Trương Khiết Khiết cười ngất:

- Chàng không biết, tôi biết.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng biết cái gì ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Tôi biết chàng là tiểu quỷ nhỏ mọn, muốn chàng tạ ơn tôi, có giết chàng chàng cũng không chịu.

Sở Lưu Hương cũng cười cười:

- Đó cũng còn tùy tình hình coi nàng uống được bao nhiêu, cũng còn tùy rượu chỗ đó có ngon hay không ngon.

Trương Khiết Khiết thở dài:

- Cũng may là tôi biết có chỗ không những rượu không ngon, hơn nữa còn có ả bán rượu vừa trắng vừa đầy đặn, vả lại còn luôn luôn nhớ tới chàng, cả sự keo kiệt của chàng cũng không quan hệ gì.

Sở Lưu Hương nhin không được phải vuốt vuốt chót mũi, cười khổ:

- Nàng thật sự muốn đến chỗ đó ?

oo Vẫn còn tinh sương, quán rượu nhỏ nơi ngã ba đường lại không ngờ đã mở cửa.

Ông chủ quán đang nấu đồ ăn trên lò lửa đỏ phừng phừng, cả mặt mày thân thể đều nhuốm khói than.

Ả chủ quán vừa trắng vừa tròn ngồi bên cạnh nhìn lão, xem chừng vẫn còn ngái ngủ, đứa bé trong tay ả sợ sệt cả khóc cũng không dám khóc.

Vừa thấy Sở Lưu Hương, trên mặt ả đã nở nụ cười tươi như hoa, chén cháo nãy giờ đặt trên bàn không đụng đến, hiện tại ả đã bưng lên đút cho đứa bé ăn, biểu thị ả là nữ nhân rất ôn nhu, là người mẹ rất dịu dàng.

Trương Khiết Khiết dùng khước mắt liếc Sở Lưu Hương, cười ngất.

Sở Lưu Hương chỉ còn nước giả như không thấy gì hết.

Đợi đến lúc chủ quán lo chuẩn bị rượu thịt, Trương Khiết Khiết bỗng kề miệng sát tai chàng:

- Thật oan uổng cho nàng ta quá, nàng ta tuy rất trắng, lại đâu có mập mập gì.

Sở Lưu Hương vẫn không nghe thấy gì.

Trương Khiết Khiết lại nói:

- Chàng xem da của nàng ta kìa, láng mịn như mới tắm ra, tôi nếu là nam nhân, không cần biết là nàng ta có chồng hay không, nhất định nghĩ cách ôm nàng ta trong tay.

Nàng càng nói càng đắc ý, chùng như còn muốn nói nữa.

Cũng may rượu thịt đã bưng lên, bà chủ quán cười ngọt ngào:

- Hôm nay thịt tươi mới xẻ ngon lắm, tướng công người ăn thử là biết.

Trương Khiết Khiết bỗng hỏi:

- Người chỉ mời tướng công ăn, còn cô nương ta thì sao ?

Vợ lão chủ quán trừng mắt nhìn nàng, miễn cưỡng cười đáp:

- Tướng công thử qua trước, rồi tới cô nương dùng cũng không muộn.

Câu nói còn chưa dứt, ả đã quay đầu, đầu còn chưa quay hết đã đi một lèo, mặt nghênh nghênh.

Trương Khiết Khiết lè lưỡi làm mặt quỷ, vừa cười vừa thì thào:

- Nguyên lai ả đã nhìn không ưa gì tôi. Xem ra bỏ đi cũng tốt, cũng tránh làm cho người ta cảm thấy kinh tởm.

Nàng uống cạn một chén, xoay mình định đi.

Sở Lưu Hương thất thanh:

- Nàng thật sự muốn đi sao ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Tôi chỉ nói uống rượu với chàng, uống nhiều ít gì cũng đâu thành vấn đề.

Người nàng đã nhảy lên ngựa của Sở Lưu Hương, quất ngựa bỏ đi, lại cười ngất:

- Lần này tôi lấy ngựa của chàng, lần tới gặp lại sẽ hoàn trả, chàng chắc không nhỏ mọn tới nỗi cả ngựa cũng không chịu cho người ta mượn chứ.

Câu nói đó vừa dứt, người lẫn ngựa đã vút xa.

Sở Lưu Hương vốn muốn đuổi theo, lại đã ngồi xuống.

Chàng quả thật nghĩ không ra lý do tại sao phải đuổi theo.

“Tôi rõ ràng không hại tới chàng, lại không thiếu nợ chàng, chàng sao lại đuổi theo tôi ?” Chàng cho dù có đuổi kịp, người ta nói một câu như vậy cũng có thể đuổi chàng quay đầu. Cho nên Sở Lưu Hương chỉ còn nước nhìn nàng phóng xa, chỉ còn nước ngẩn người cười khổ.

Chỉ nghe vợ lão chủ quán hỏi:

- Vị cô nương đó có phải có bệnh không ? Sao nói chuyện giống như điên điên khùng khùng.

Sở Lưu Hương thở dài cười khổ:

- Nàng ta không bị bệnh, người bị bệnh là ta.

Vợ lão chủ quán đứng đưa đứa bé trong tay, lại nở một nụ cười tươi như hoa, ánh mắt nhìn Sở Lưu Hương đăm đăm, cắn môi nhè nhẹ:

- Chàng gặp được tôi quả thật là vận khí, tôi chuyên trị bệnh cho nam nhân.

Sở Lưu Hương sờ sờ chót mũi, bỗng đứng lên đi ra.

Chàng đã thề với mình một khi nhìn thấy nữ nhân cười với mình, lập tức đi cho xa.

Vợ lão chủ quán xem chừng thất kinh, tròn xoe mắt:

- Tưởng công chàng chưa ăn uống gì đã đi sao ?

Sở Lưu Hương nghiêm mặt:

- Rượu đó đã chua rồi ...

Chàng đang muốn quay mình, đã nghe vợ lão chủ quán gọi lớn:

- Đợi đã, tôi còn có vật giao cho chàng.

Nói xong, ả bỗng bỗng đưa bé đưa qua cho Sở Lưu Hương. Đứa bé khóc lên một tiếng. Sở Lưu Hương không tự chủ được, đã giơ tay đón lấy đứa bé.

Ngay lúc đó, lão chủ quán đang quạt lửa đã như mũi tên bắn qua. Vợ lão chủ quán cũng phóng liền tới.

Ả thật sự không có chút nào có vẻ mập mạp nặng nề, phóng qua nhẹ nhàng lanh lẹ.

Sở Lưu Hương trước ngực ôm đứa bé, đứa bé khóc thương tâm, chàng làm sao có thể quăng đứa bé đang khóc ra ?

Sở Lưu Hương đương nhiên không phải là hạng người đó. Cho nên mới gặp xui.

oo Sở Lưu Hương nằm dài, xem chừng rất thoải mái.

Cái giường đó rất mềm, gối không cao cũng không thấp, hà huống còn có nữ nhân cười tươi như hoa xuân ngồi kề bên, đang đút cho chàng ăn.

Người khác nhìn thấy bộ dạng của chàng lúc này, nhất định ngưỡng mộ ghen tị cực kỳ.

Chỉ có chàng là không có chút gì ngưỡng mộ mình, trừ cái miệng còn có thể há ra, trừ cái mũi còn có thể hít thở ra, toàn thân chàng đều đã giống như một khúc gỗ, cả một chút cảm giác cũng không có.

Vợ lão chủ quán cầm chén rượu, từ từ đổ vào miệng chàng, cười ngọt ngào:

- Rượu này có chua không ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Không chua.

Sóng mắt của vợ lão chủ quán lưu động, cười tươi:

- Tôi có đẹp không ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Đẹp cực kỳ.

Vợ lão chủ quán cắn môi:

- Đẹp tới cỡ nào ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Đẹp hơn cả thiên tiên.

Vợ lão chủ quán hỏi:

- So với tiểu a đầu điên khùng hồi nãy thì sao ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ít ra còn đẹp hơn nàng ta ba vạn chín ngàn sáu trăm năm mươi bảy lần.

Vợ lão chủ quán hỏi:

- Có rượu thịt ăn no nê, lại có nữ nhân đẹp để hầu hạ chàng, chàng còn sầu tư khổ não gì nữa ?

Sở Lưu Hương thở dài:

- Bởi vì ta sợ, sợ lão chủ quán sầu tư khổ não trở về, quăng ta vào nồi nước sôi luộc thịt.

Vợ lão chủ quán không ngờ lại nói:

- Chàng đừng lo, lão ta không trở về đâu.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Tại sao ?

Vợ lão chủ quán đáp:

- Bởi vì tôi mượn lão để dùng, hiện tại đã dùng rồi, cho nên trả lại nhà người ta.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Cả đứa bé cũng là mượn ?

Vợ lão chủ quán đáp:

- Đương nhiên cũng là mượn.

Ả bồng vạch áo để lộ bộ ngực đầy đặn:

- Chàng nhìn xem tôi có giống là người có con rồi chưa ?

Sở Lưu Hương có muốn nhắm mắt cũng không được, cho nên chỉ còn nước cười khổ:

- Không giống chút nào.

Vợ lão chủ quán mỉm cười:

- Mắt chàng quả thật sáng, không trách có nhiều nữ nhân thích chàng.

Ả vuốt má Sở Lưu Hương nhẹ nhẹ, dịu dàng thốt:

- Chàng cái gì cũng tốt, chỉ là hơi ốm một chút, nếu giao cho tôi, tôi nhất định nuôi chàng tròn trịa.

Sở Lưu Hương nhìn bộ ngực của ả, thật sự không dám nghĩ ả muốn dùng gì để nuôi chàng.

Vợ lão chủ quán bỗng hỏi tiếp:

- Chàng có biết hiện tại tôi muốn làm gì chàng không ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Không biết.

Vợ lão chủ quán nheo mắt hi hí:

- Tôi muốn chàng làm con tôi.

Sở Lưu Hương cười – có thể nói là chàng cười, cũng có thể nói là chàng khóc.

Có nụ cười vốn không khác gì khóc.

Tay chàng nếu còn có thể động đây, nhất định nhịn không được phải vuốt vuốt chót mũi.

Vợ lão chủ quán nhìn biểu tình trên mặt chàng, cười đắc ý:

- Chàng phải biết chuyện khoái trá nhất trong thiên hạ là làm con người ta.

Sở Lưu Hương thốt:

- Ta có một bằng hữu lại không nói như vậy.

Vợ lão chủ quán hỏi:

- Hấn nói gì ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Hấn luôn luôn nói chuyện khoái trá nhất trong thiên hạ là uống rượu.

Vợ lão chủ quán thốt:

- Bằng hữu của chàng nhất định còn ngu hơn heo, phải biết uống rượu tuy khoái trá, nhưng ngày đầu uống càng khoái trá, ngày thứ hai cũng lại càng khó chịu.

Sở Lưu Hương nói:

- Khó chịu còn có thể uống nữa.

Vợ lão chủ quán đáp:

- Càng uống càng khó chịu.

Vợ lão chủ quán lại hỏi:

- Làm sao có rượu cho chàng uống ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Đi mua về.

Vợ lão chủ quán hỏi:

- Dùng gì để mua ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Dùng tiền mua.

Vợ lão chủ quán hỏi:

- Tiền ở đâu ra ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Có rất nhiều cách kiếm tiền.

Vợ lão chủ quán nói:

- Tuy có nhiều cách kiếm tiền, nhưng tránh không khỏi phải vận dụng đầu óc trí lực, cho dù đi trộm cướp cũng tịnh không phải là chuyện dễ dàng.

Sở Lưu Hương chỉ còn nước thừa nhận, phương pháp không phí lực mà có thể kiếm tiền hiện tại còn chưa tìm ra được.

Vợ lão chủ quán thốt:

- Nhưng nếu chàng làm con người ta, không phải lo lắng chuyện gì, xòe tay đã có tiền trong tay, há miệng đã có cha mẹ liều mạng kiếm cơm cháo đút vào miệng, chàng nghĩ thiên hạ còn có chuyện gì có thể so sánh bằng chứ ?

Sở Lưu Hương thở dài:

- Dích xác không có gì khác.

Vợ lão chủ quán hỏi:

- Chàng đã minh bạch như vậy, sao lại còn phải mang bộ dạng sầu tư phiền não ?

Chưa từng có ai muốn chàng làm con người ta sao ?

Sở Lưu Hương cười khổ:

- Đây là lần đầu tiên trong đời.

Lời chàng nói là sự thật.

Có người muốn chàng làm bằng hữu của người ta, có người muốn chàng làm tình nhân của người ta, cũng có người muốn chàng làm đối thủ không đội trời chung.

Nhưng muốn chàng làm con, thật sự chưa từng có ai muốn.

Chàng có nằm mộng cũng nghĩ không ra trên thế gian có thứ người đó.

Vợ lão chủ quán chớp chớp mắt:

- Chàng có biết vì sao tôi lại muốn chàng làm con tôi không ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Còn chưa biết.

Vợ lão chủ quán cúi thấp đầu, kề miệng sát tai chàng, thì thào:

- Tôi muốn cho chàng bú.

Sở Lưu Hương cười khỏ:

- Nguyên nhân đó nàng nếu không nói ra, cả đời này ta cũng không đoán ra được.

Vợ lão chủ quán cắn môi:

- Chàng không đoán ra sao ? Mỗi một người đến cái tuổi của tôi, đều muốn có con.

Sở Lưu Hương tròn mắt:

- Nàng phí bao nhiêu tâm lực chỉ vì muốn ta làm con nàng ?

Vợ lão chủ quán đáp:

- Lúc đầu thì không.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Lúc đầu nàng muốn làm gì ?

Vợ lão chủ quán đáp:

- Lấy mạng chàng.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng muốn lấy mạng ta ? Hay là người ta muốn ?

Vợ lão chủ quán đáp:

- Đương nhiên là người ta, tôi cùng chàng không oán không thù, sao lại muốn lấy mạng chàng ?

Sở Lưu Hương thở dài:

- Nguyên lai nàng không phải thật sự là chủ quán, chỉ là kẻ sai vặt của người ta.

Vợ lão chủ quán trừng mắt:

- Ai nói tôi là kẻ sai vặt của người ta ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Nếu không là kẻ sai vặt của người ta, sao lại phải làm chuyện này cho người ta ?

Vợ lão chủ quán đáp:

- Chỉ bất quá là giúp đỡ y mà thôi.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Giúp đỡ ai ?

Vợ lão chủ quán chớp chớp mắt:

- Một bằng hữu.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng chịu giết người giùm bằng hữu ? Giết một người không oán không cừu ?

Chàng hít một hơi, lại nói tiếp:

- Xem ra y nhất định không phải là bằng hữu của nàng, nhất định là cha củ a nàng.

Có một đứa con gái thông minh như nàng thật không tệ chút nào, cả ta cũng muốn làm cha nàng.

Vợ lão chủ quán nổi nóng:

- Tôi nói chàng không tin ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta không có cách nào tin được.

Vợ lão chủ quán hỏi:

- Sao lại không tin được ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Không ai lại đi trợ giúp bằng hữu kiểu này, giết người tịnh không phải là chuyện thích thú gì.

Vợ lão chủ quán thốt:

- Y tịnh không muốn tôi giết chàng.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Vậy y muốn nàng làm gì ?

Vợ lão chủ quán đáp:

- Y muốn tôi bắt chàng giao cho y, là bắt sống.

Mục quang của Sở Lưu Hương lóe sáng:

- Nàng vì sao lại không mang ta đi ?

Vợ lão chủ quán đã hết giận, dịu dàng đáp:

- Tôi làm sao có thể đem chàng giao cho người khác được ?

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nhưng còn chuyện đáp ứng người ta ?

Vợ lão chủ quán đáp:

- Đó chỉ là lúc còn chưa gặp được chàng, còn chưa biết chàng khả ái như vậy.

Ả lại giơ tay vuốt nhẹ mặt Sở Lưu Hương, dịu dàng thốt:

- Nữ nhân một khi thích nam nhân, cả thân sinh đều không kể tới, hà huống gì là bằng hữu.

Tay nàng vừa mịn vừa trắng, không thể coi là khó nhìn.

Nhưng Sở Lưu Hương nhớ tới lúc nàng cầm cục thịt trong tay, tay toàn mùi thịt, chỉ hận không thể tắm rửa cho sạch mùi.

Thịt bò tuy rất thơm, rất ngon, nhưng mùi vị trên tay người nấu nướng lại làm cho người ta ăn không tiêu.

Sở Lưu Hương thở dài:

- Hiện tại nàng có phải chuẩn bị giữ ta ở lại đây ?

Vợ lão chủ quán đáp:

- Tôi muốn giữ chàng luôn.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng không sợ bằng hữu của nàng tìm nàng thanh toán sao ?

Vợ lão chủ quán đáp:

- Y không thể tìm được chỗ này đâu.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Sao vậy ?

Vợ lão chủ quán mỉm cười:

- Đây là căn nhà ẩn trú của tôi, ai cũng không biết tôi có chỗ này.

Sở Lưu Hương thốt:

- Nhưng bọn ta không thể sống trong căn nhà này cả đời được.

Vợ lão chủ quán nói:

- Ai nói không thể, tôi muốn chàng cả đời ở trong căn nhà này, tránh bị nữ nhân khác nhìn thấy.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Tôi nếu muốn ra ngoài tản bộ thì sao ?

Vợ lão chủ quán đáp:

- Chàng không thể đi ra.

Sở Lưu Hương thốt:

- Nàng ... nàng không thể để ta nằm dài trên giường cả đời được.

Vợ lão chủ quán cười cười:

- Sao lại không được, một khi nữ nhân thích nam nhân, chuyện gì đều có thể làm được.

Sở Lưu Hương thở dài một hơi:

- Xem như vậy, nàng đã quyết tâm không buông tha ta.

Vợ lão chủ quán đáp:

- Ngay từ lúc tôi nhìn thấy chàng lần đầu tiên, tôi đã hạ quyết tâm này.

Nàng cắn mũi Sở Lưu Hương nhẹ nhẹ, dịu dàng thốt:

- Chỉ cần chàng nghe lời tôi, bao nhiêu rượu thịt đều có cho chàng, hơn nữa còn thoải mái hơn hết so với con người ta.

Sở Lưu Hương ngẩn người, bỗng hỏi:

- Vị bằng hữu đó có cách chỗ này xa không ?

Vợ lão chủ quán hỏi lại:

- Sao chàng cứ hỏi về y vậy ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta sợ y vạn nhất tìm đến được chỗ này.

Vợ lão chủ quán căn môi:

- Y nếu vạn nhất tìm đến, tôi trước hết phải một đao giết chàng.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Giết ta ? Vì sao ?

Vợ lão chủ quán đáp:

- Tôi thù giết chết chàng, cũng không thể để chàng lọt vào tay nữ nhân khác.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Bằng hữu của nàng là nữ nhân ?

Vợ lão chủ quán đáp:

- Ừm.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nữ nhân nào ? Bộ dạng ra sao ?

Vợ lão chủ quán trừng mắt:

- Chàng tốt hơn hết là đừng hỏi quá rõ, tránh làm tôi ghen tị.

Sở Lưu Hương thốt:

- Nhưng y trăm phương ngàn cách muốn giết ta, ta ít ra nên biết y là ai.

- Chàng bắt tất phải biết, bởi vì biết cũng không tốt đẹp gì cho chàng.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng nhất định không chịu nói cho ta biết ?

Vợ lão chủ quán chớp chớp mắt:

- Sau này có lẽ tôi sẽ kể cho chàng biết.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Bao lâu sau ?

Vợ lão chủ quán đáp:

- Đợi đến lúc tôi cao hứng, có lẽ dăm ba ngày, có lẽ nửa năm.

Ả vừa cười vừa hỏi:

- Chàng đã chuẩn bị nằm đây cả đời, còn gấp gáp gì nữa ?

Sở Lưu Hương lại ngẩn người:

- Xem bộ dạng này ta lưu lại đây cũng vô dụng.

Vợ lão chủ quán hỏi:

- Chàng nói gì ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta nói ta nên đi.

Vợ lão chủ quán cười:

- Chàng đi sao được ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Để ta thử xem.

Vừa nói xong, chàng đã ngồi dậy trên giường.

Vợ lão chủ quán như thấy người chết sống lại, cả thân mình tê cứng.

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Xem chừng ta vẫn còn có thể đi.

Vợ lão chủ quán tròn xoe mắt, há hốc miệng, lắp bắp:

- Chàng ... chàng rõ ràng đã bị tôi điểm huyết mà.

Sở Lưu Hương thản nhiên đáp:

- Đó có lẽ bởi vì công phu điểm huyết của nàng chưa xuất sắc lắm, có lẽ vì nàng hạ thủ không nặng nề lắm.

Sở Lưu Hương cười:

- Chỉ có nàng mới có thể diễn kịch, người khác không thể sao ?

Vợ lão chủ quán hỏi:

- Nhưng ... nhưng chàng đã không bị tôi chế trụ, sao lại giả đồ tới đây ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Bởi vì ta thích nàng.

Lần này chàng không nói thật.

Chàng làm như vậy, chỉ vì muốn điều tra coi ai đã ngấm ngầm chủ mưu muốn giết chàng.

Chàng vốn đã tính để vợ lão chủ quán đem chàng đi.

Vợ lão chủ quán cắn môi:

- Chàng đã thích tôi, sao còn phải đi ?

Sở Lưu Hương điềm đạm đáp:

- Bởi vì tay nàng chặt thịt còn chưa rửa, ta không thích nữ nhân tay có mùi thịt.

Vợ lão chủ quán đỏ mặt, giận đến mức nói không ra lời.

Sở Lưu Hương thốt:

- Ta cũng không thích đi chân không, giày của ta đâu ? Đem đến cho ta.

Vợ lão chủ quán trừng mắt nhìn chàng, mặt lúc xanh lúc đỏ, chung quy vẫn đem giày đến cho chàng.

Sở Lưu Hương giơ chân ra:

- Mang giày cho ta.

Vợ lão chủ quán nghiêng răng, mang giày cho chàng.

Sở Lưu Hương từ từ bước xuống giường, sửa sang y phục chỉnh tề.

Vợ lão chủ quán nhin không được phải hỏi:

- Chàng đã phải đi, sao còn chưa đi ?

Sở Lưu Hương cười cười:

- Hiện tại nàng vì sao lại muốn đuổi ta đi ? Nàng sợ cái gì ?

Vợ lão chủ quán cắn môi không nói gì.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng có phải sợ ta bắt nàng nói ra tên bằng hữu của nàng ?

Khuôn mặt vừa trắng vừa béo của vợ lão chủ quán đã phát xanh dờn.

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Nàng đừng lo, chỉ có nam nhân khả ố nhất mới dụng lực bắt ép nữ nhân đã từng muốn nhận mình làm con, ta ít ra còn chưa phải loại nam nhân đó.

Vợ lão chủ quán ngây người, bỗng lại cười ngọt ngào:

- Tưởng không được chàng lại tốt bụng như vậy. Hiện tại chàng nếu chịu làm con, tôi vẫn chịu thu nhận chàng.

Lần này đến lượt Sở Lưu Hương ngẩn người.

Chàng đột nhiên phát hiện thật sự khó làm người tốt, đặc biệt là làm người tốt trước mặt nữ nhân.

Nữ nhân giỏi nhất là ăn hiếp người thành thật, ăn hiếp người tốt.

Có nữ nhân nếu mình đối đãi với nàng càng tốt, nàng càng muốn ăn hiếp mình, mình nếu làm dữ, nàng ngược lại lại thành thật với mình.

Vợ lão chủ quán dụi dằng đứng dậy, xem chừng chuẩn bị đến ôm Sở Lưu Hương.

Sở Lưu Hương lần này quyết tâm phải dạy cho ả một bài học.

Ai biết được ngay lúc đó, bên ngoài cửa đột nhiên truyền vào một tràng tiếng thét, tiếng thét của bảy tám nam nhân.

Tiếp theo đó, lại là thanh âm bảy tám thứ binh khí rơi xuống đất.

Sở Lưu Hương lập tức như mũi tên bắn ra cửa.

Đình viên bên ngoài rất đẹp, rất u tĩnh.

Nhưng vô luận đình viên có u tĩnh tới cỡ nào, nếu có bảy tám đại hán đầu óc máu me nằm dài trên đất, cũng không còn đẹp nữa.

Rơi trên đất cũng không phải là binh khí gì, là bảy tám cây nỏ chế tạo rất tinh xảo.

Mỗi một mũi tên bắn ra khỏi thứ nỏ đó, có khi thậm chí còn bá đạo hơn cả ám khí do cao thủ tung ra.

Những đại hán đó đến đây làm gì ? Muốn dùng tên để đối phó ai ?

Hiện tại sao lại bị người ta đánh gục trên đất ?

Ai đã hạ thủ ?

Sở Lưu Hương quỳ xuống, vực một đại hán dậy.

Người này mặt nóng đầy thịt, vô luận là ai nhìn gã đều nghĩ gã không phải là người tốt.

Hà hống, cho dù là người rất dễ nhìn, nếu loang đầy máu me, cũng không còn dễ nhìn nữa.

Máu từ dưới mí mắt gã trào ra.

Cho nên gã không những chảy máu, còn chảy cả nước mắt.

Trong huyết lệ lại có ngân quang lấp lóe, chừng như là mũi châm, lại càng mỏng hơn, càng nhỏ hơn so với châm.

Nhìn lại vết thương của những người kia, cũng đều một dạng.

Tiếng hô thảm cũng đồng thời vang lên.

Người phóng ám khí, chỉ trong một giây phút, dùng một thứ ám khí nhỏ xíu mỏng manh đánh gục bảy người, hơn nữa đánh trúng huyết đạo không một sai sót.

Sở Lưu Hương đứng dậy, thở dài một hơi.

Người có thủ pháp ám khí cao minh như vậy, trên thế gian này chỉ có duy nhất một người, người đó là ai ?

Chàng nghĩ không ra.

Lúc chàng không muốn nghĩ nữa, lại thấy một vật từ trong tàng cây đại thụ trước mặt phóng xuống.

Đó là một hột nhãn.

Sở Lưu Hương ngẩng đầu, thấy một thiếu nữ vận áo mỏng màu vàng đang ngồi trên tàng cây rậm rạp, trong tay còn giữ một chùm nhãn.

Chàng không cần nhìn mặt nàng ta, cũng đã biết nàng ta là ai.

Trương Khiết Khiết.

Tại sao cô gái đó chừng như lúc nào cũng đều có thể xuất hiện trước mặt chàng ?

Trên cây có phải có con chim hoàng anh đang hót ?

Không phải là hoàng anh, là tiếng cười của Trương Khiết Khiết.

Tiếng cười của nàng trong trẻo, như tiếng hót chim hoàng anh, đôi mắt như hai vầng trăng khuyết, lúc tiếng cười vang lên, chừng như có đám sương lọt lọt, vầng mây lọt lọt.

Người đột nhiên lại xuất hiện ở đây, Sở Lưu Hương đáng lẽ rất ngạc nhiên, giật mình. Kỳ lạ là hiện tại trong tâm chàng chỉ có cảm giác rất hoan hỉ.

Vô luận lúc nào nhìn thấy nàng, chàng đều có cảm giác rất diệu kỳ.

Trương Khiết Khiết nhả hột nhãn, cười ngọt ngào:

- Có muốn ăn nhãn không ? Là tôi kêu người từ Tế Nam cỡi ngựa mang về đó.

Sở Lưu Hương thở dài:

- Nàng đâu có phải họ Dương ?

Trương Khiết Khiết cong môi, làm mặt xấu:

- Bộ chỉ có Dương quý phi mới được ăn nhãn sao ? Tôi không thể ăn sao ? Tôi có điểm nào không bì được ả chứ ?

Sở Lưu Hương nhin không được cười thành tiếng:

- Nàng ít ra còn thua nàng ta một điểm.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Có lẽ còn trẻ hơn so với ả.

Nàng vừa giơ tay, một vật lấp lánh đã bay về phía Sở Lưu Hương. Là trái nhãn đã bóc vỏ.

Sở Lưu Hương không giơ tay ra, chỉ há miệng đón.

Trái nhãn xảo hợp lọt vào miệng chàng.

Trương Khiết Khiết cười ngất:

- Có ngon không ?

Sở Lưu Hương miệng mút trái nhãn, cười đáp:

- Được một bàn tay xinh xắn bóc vỏ, không ngon sao được.

Trương Khiết Khiết tròn mắt:

- Chàng không sợ trái nhãn đó có độc ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Không sợ.

Chàng nhả hột nhãn, vừa cười vừa nói:

- Cho dù thật sự có độc, hiện tại đã không còn kịp nữa, ta đã nuốt trọn rồi.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Chàng thật sự không sợ ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Thật.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Chàng có muốn tôi nói cho chàng biết một chuyện không ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Muốn.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Được, tôi nói cho chàng biết, trái nhãn đó không những có độc, hơn nữa chất độc rất lợi hại.

Nụ cười của nàng càng ngọt ngào, càng mỹ lệ, hai chân nhỏ nhắn mang giày đỏ đong đưa liên hồi giống như hỏa điếu.

Nàng lại cười ngọt, nói tiếp:

- Chàng không nên quên rằng tôi cũng là nữ nhân, càng không nên quên chàng hiện tại đang phải vận đào hoa chết người.

6. Hoa Không Phải Hoa, Sương Không Phải Sương

Khi một người nghe nói mình đã trúng độc, sẽ có phản ứng gì ?

Tùy hạng người, mỗi hạng người có mỗi phản ứng khác nhau.

Có người sợ đến mức toàn thân run rẩy, mặt tái nhợt, cả la cứu mạng cũng la không nổi.

Có người lập tức quỳ xuống xin tha mạng, cầu tha mạng.

Có người khăn trương muốn ói mửa, cái gì ăn vào cũng đều ói ra hết.

Có người không một chút khăn trương, chỉ hoài nghi, cười lạnh, dùng lời nói hời dờ.

Có người nói gần từng tiếng, xông tới động thủ, không cần biết có thật sự trúng độc hay không, cũng không cần biết trúng loại độc gì, trước tiên đánh tới gần chết rồi mới nói.

Nhưng cũng có người hoàn toàn không có phản ứng gì, cả một chút phản ứng cũng đều không có.

Cho nên nhìn không ra hẳn có tin không ? Hay là không sợ ? Có khủng hoảng không ? Hay đang giận dữ ?

Hạng người đó đương nhiên khó đối phó nhất.

Sở Lưu Hương đương nhiên là hạng người khó đối phó nhất.

Cho nên chàng căn bản không có một chút phản ứng, chỉ bất quá nhìn thất thần.

Nhìn thất thần vào đôi chân của Trương Khiết Khiết đang đong đưa.

Trong đám nữ nhân, Trương Khiết Khiết không còn nghi ngờ gì nữa có thể coi là nữ nhân nhẵn nhụi phi thường.

Nàng đã đợi rất lâu, đợi xem phản ứng của Sở Lưu Hương. Nhưng hiện tại nàng đã không còn nhìn được nữa, phải hỏi:

- Tôi nói chàng có nghe không ?

Sở Lưu Hương gật gật đầu, bộ dạng như đang thất thần không để ý gì hết.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Nếu đã nghe rõ, chàng đang nghĩ gì vậy ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta đang nghĩ ...

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Nghĩ gì ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta đang nghĩ nếu nàng hiện tại đi chân không, nhất định càng dễ nhìn hơn.

Trương Khiết Khiết không khỏi nhìn xuống đôi chân đang đóng đưa của mình.

Nàng vụt phóng người dậy, đứng trên nhánh cây, bỗng lại từ trên nhánh cây nhảy xuống, đứng trước mặt Sở Lưu Hương, trừng mắt nhìn Sở Lưu Hương.

Nàng cho dù đang trừng mắt nhìn người ta, đôi mắt vẫn cong cong, nhỏ nhỏ, giống như đôi vàng trắng khuyết.

Cho dù có giả giận dữ, ánh mắt tinh minh vẫn tươi tắn như một đóa hoa, vui vẻ như một làn sương, làm người ta không thể sợ nàng, cũng không thể giận nàng.

Sở Lưu Hương hiện tại không nhìn chân nàng.

Sở Lưu Hương nhìn thẳng vào mắt nàng – nhìn thất thần vào mắt nàng.

Trương Khiết Khiết cắn môi, nói lớn:

- Tôi cho chàng biết chàng đã trúng độc, hơn nữa còn là loại độc rất lợi hại, chàng lại nghĩ về chân tôi ... chàng ... chàng là người hay là heo ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Người.

Chàng hồi đáp cực nhanh:

- Cho nên ta cũng nghĩ tới chuyện khác.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Nghĩ gì vậy ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta đang nghĩ chân của nàng có phải cũng đẹp như quần áo của nàng không ?

Chàng nhìn vào mắt nàng, bộ dạng rất đàng hoàng, nói tiếp:

- Nàng không cần nói, người mặc quần áo dễ nhìn tịnh không nhất định có bộ ngực dễ nhìn.

Mặt Trương Khiết Khiết không đỏ hồng.

Nàng tịnh không phải là một cô gái dễ đỏ mặt.

Nàng cũng nhìn thẳng vào mắt Sở Lưu Hương, cũng bộ dạng rất đàng hoàng, từ từ thốt:

- Sau này tôi tuyệt không hỏi chàng là người hay là heo nữa.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Sao vậy ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Bởi vì tôi đã phát giác chàng không phải là người, vô luận chàng là giống gì đi nữa, nhưng tuyệt không phải là người.

Sở Lưu Hương “ồ” một tiếng.

Trương Khiết Khiết lại nói:

- Trên trời dưới đất tuyệt không có giống người như chàng, nghe nói mình trúng độc, lại vẫn xoay tay giành ăn đậu hủ của người ta.

Sở Lưu Hương bỗng cười cười:

- Nàng có biết vì sao không ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Không biết.

Sở Lưu Hương đáp:

- Đó chỉ vì ta biết trên trái nhãn đó tuyệt không có độc.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Chàng biết con khỉ khô.

Nàng cười lạnh, lại hỏi:

- Chàng có phải nghĩ mình rất ranh độc được, vô luận là loại độc được nào, một khi lọt vào tay chàng là lập tức có thể biết liền ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Bậy nè.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Vậy chàng bằng vào cái gì mà dám nói trên trái nhãn đó không có độc ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Chỉ bằng vào một điểm.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Điểm gì ?

Sở Lưu Hương nhìn nàng mỉm cười:

- Có lẽ ta cái gì khác đều không hiểu, cái gì khác đều không biết, nhưng một người đối với ta tốt hay xấu, ta đều biết.

Ánh mắt của chàng xem chừng cũng dăng chín tầng mây, vui vẻ như làn sương, thanh âm cũng biến thành nhẹ nhàng êm dịu như mây khói.

Chàng từ từ nói tiếp:

- Bằng vào một điểm đó, ta biết trái nhãn đó không có độc, bởi vì nàng tuyệt đối không hạ độc hại ta.

Trương Khiết Khiết nghênh nghênh mặt.

Nhưng ánh mắt của nàng lại nhú lại, mũi cũng nhăn lại.

Trên thế gian rất ít có người có thể hiểu được, lúc một cô gái làm mặt xấu nhăn mũi, bộ dạng đó khả ái đến chừng nào.

Tim Trương Khiết Khiết đập thành thịch, tay cũng run lấy bấy, chừng như cả chòm râu cũng cầm không nổi.

Nàng từ từ cúi đầu, dịu dàng thốt:

- Tôi thật sự tưởng không được ...

Sở Lưu Hương hỏi:

- Tưởng không được ?

Trương Khiết Khiết lại ngẩng đầu, nhìn chàng:

- Tôi tưởng không được con người chàng không ngờ vẫn còn phân biệt được tốt xấu.

Bởi vì trên thế gian tuyệt không có hoa nào động lòng người bằng, sương nào khả ái bằng, ánh trăng nào động lòng người bằng.

Cho nên Sở Lưu Hương bước qua, bước đến rất gần.

Gần đến nỗi cơ hồ đã có thể nghe được tiếng thở dồn dập của nàng.

Nếu như có một cô gái như vậy, dùng đôi mắt như vậy nhìn mình, mình còn không bước qua, mình nhất định đã cụt hai giò, hơn nữa còn là một ngốc tử cụt hết hai giò.

Bởi vì mình nếu không phải là ngây ngốc, cho dù có cụt chân, cũng phải lăn lết qua.

Sở Lưu Hương bước qua, dịu dàng nâng cằm nàng, âu yếm thốt:

- Ta đương nhiên là biết, nàng đến đây là vì muốn giúp ta đánh gục bọn người đó, cũng là vì để cứu ta, nếu cả điểm đó đều không biết, ta thật sự là con heo.

Trương Khiết Khiết từ từ khép mắt.

Nàng không nói gì, bởi vì nàng bắt tất phải nói.

Khi nâng cằm một cô gái, nếu nàng nhắm mắt, người đó nên hiểu ý tứ của nàng.

Sở Lưu Hương cúi thấp đầu, môi cũng hạ thấp.

Nhưng môi của chàng tịnh không tìm môi của nàng, chàng kề môi sát tai nàng, dịu dàng thốt:

- Hà huống ta còn biết một chuyện khác.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Ừm ...

Lần này nàng không dùng ánh mắt để nói, cũng không dùng miệng.

Nàng dùng mũi.

Khi con gái dùng giọng mũi để nói, thông thường còn mê hồn hơn so với dùng ánh mắt.

Sở Lưu Hương thốt:

- Ta biết nàng là dạng nữ nhân cho dù có muốn giết ta, cũng phải chọn phương pháp vừa cổ quái, vừa đặc biệt, có phải không ?

Trương Khiết Khiết mở miệng.

Nàng mở miệng không phải để nói, mà để cắn người.

Nàng nhắm tai Sở Lưu Hương mà cắn.

Thế gian có rất nhiều chuyện kỳ quái.

Thứ trên người có thể dùng để nói, vốn không chỉ có miệng.

Nam nhân có kinh nghiệm đều biết, nữ nhân dùng ánh mắt nói cũng được, dùng mũi nói cũng được, dùng tay và chân nói cũng được, đều khả ái hơn so với dùng miệng.

Miệng vốn luôn để nói.

Cũng có rất nhiều nam nhân tin rằng, khi nữ nhân dùng miệng cắn, cũng khả ái hơn so với lúc nàng nói. Hắn thà bị nàng cắn cả ngày, cũng không chịu nghe nàng hả miệng nói.

Cho nên nữ nhân thông minh đều nên hiểu rõ một chuyện.

Trước mặt nam nhân, tốt nhất là ít hả miệng nói.

Trương Khiết Khiết còn chưa cắn được.

Lúc nàng hả miệng, phát hiện Sở Lưu Hương đã không còn ở trước mặt nàng.

Đợi đến lúc nàng mở mắt, Sở Lưu Hương đã phóng vào nhà qua cửa sổ.

Chàng chừng như còn chưa quên vợ lão chủ quán, còn muốn gặp ả.

Nhưng vợ lão chủ quán lại đã không còn có thể gặp được.

Vợ lão chủ quán vừa trắng vừa tròn, hiện tại toàn thân đều đã biến thành màu tím bầm, mắt nhắm khít, răng cắn chặt, miệng còn ngậm một vật gì đó.

Ả hiển nhiên đã bị người hạ độc chết.

Bị thứ độc gì giết ?

Sở Lưu Hương bóp miệng ả, có một vật trong miệng ả.

Một trái nhãn.

Đằng sau có thanh âm nắc lên một tiếng.

Sở Lưu Hương quay người, trừng trừng nhìn khuôn mặt Trương Khiết Khiết đang lộ đầu qua song cửa sổ.

Trên mặt Trương Khiết Khiết cũng mang biểu tình thất kinh, hỏi:

- Chàng chừng tôi làm gì ? Bộ nghĩ tôi là kẻ giết ả sao ?

Sở Lưu Hương vẫn trừng trừng nhìn nàng.

Trương Khiết Khiết cười lạnh:

- Hạng nữ nhân trọng sắc khinh bạn như vậy, tuy chết một người đỡ một người, nhưng lại không phải tôi giết ả, ả căn bản không đáng để tôi giết ả.

Sở Lưu Hương đột nhiên thở dài:

- Ta biết nàng không giết ả, khi ả chết, nàng còn ở bên ngoài nói chuyện với ta.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Chàng minh bạch cũng tốt, không minh bạch cũng không quan hệ gì, tôi căn bản vốn không để ý gì.

Đương nhiên là nói dối.

Con gái khi nói dối, thông thường chỉ có một hành động – nói xong là quay đầu bỏ đi.

Sở Lưu Hương đã sớm chuẩn bị.

Trương Khiết Khiết vừa quay đầu đã thấy Sở Lưu Hương phóng đến trước mặt nàng.

Đã đứng tổng ngồng trước mặt nàng.

Trương Khiết Khiết lại không thèm nhìn chàng, cười lạnh:

- Chớ ngoan không cản đường, chàng cản đường tôi làm gì ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Bởi vì nàng không lo lắng, ta lại lo lắng.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Chàng lo lắng cái gì ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta lo cho nàng.

Trương Khiết Khiết chớp chớp mắt, băng giá trong ánh mắt đã dần dần tan biến.

Sở Lưu Hương thốt:

- Bởi vì ta biết nàng vì ta mà đến đây, nhưng sao nàng lại biết ta ở đây ? Nàng ...

Trương Khiết Khiết đột nhiên ngắt lời chàng, la lớn:

- Nguyên lai chàng tịnh không thật sự lo lắng cho tôi, chỉ bắt quá hoài nghi tôi, hoài nghi tôi có phải thông đồng cùng bọn họ, nếu không phải vì vậy, cho dù tôi có chết, chàng cũng tuyệt không lo lắng.

Đó vẫn là nói dối.

Cho nên Trương Khiết Khiết vừa nói xong, lại lập tức quay đầu.

Lần này nàng đi nhanh hơn.

Khi nàng thật sự muốn đi, cả Sở Lưu Hương cũng không thể ngăn cản.

Lúc Sở Lưu Hương đuổi theo, đã không còn thấy người nàng – chỉ thấy bảy tám người nằm dưới đất hồi nãy.

Bảy tám người đó hồi nãy tuy trào máu, nhưng vẫn còn sống.

Hiện tại bọn họ xem chừng không còn chảy máu, người lại đã chết.

Bởi vì mặt mũi bọn họ đã biến thành màu tím bầm, không khác gì màu máu.

Sở Lưu Hương nắm chặt song quyền, sắc mặt đã biến thành màu tím bầm.

Đó biểu thị chàng đã phần nộ đến cực điểm, chàng thù ghét giết người, thống hận bạo lực.

Chàng cũng thống hận mình sơ xuất, hồi nãy đáng lẽ nên giải khai huyết đạo cho đám người đó, hiện tại có lẽ bọn họ đã không chết, hiện tại chàng có cảm giác đám người đó vì chàng mà chết.

Thậm chí cả tay chàng cũng phát run.

Một bàn tay từ đằng sau nắm nhẹ tay chàng, thanh âm dịu dàng như làn sương lập tức vang lên trong tai chàng:

- Tay chàng lạnh quá.

Tay Sở Lưu Hương quả thật lạnh, hơn nữa còn rướm mồ hôi.

Bàn tay như vậy, thật sự đang cần nữ nhân dịu dàng vuốt ve nắm giữ.

Nhưng chàng lại đẩy tay nàng ra.

Đó có lẽ là lần thứ nhất Sở Lưu Hương đẩy tay nữ nhân ra.

Trương Khiết Khiết cúi đầu, không ngờ không giận dữ, cũng không bỏ chạy, thanh âm trái lại càng ôn nhu:

- Những người đó chỉ bắt quá là sát thủ đề hèn, vì hai mươi lượng bạc mà chịu đi giết người, bọn chúng đã chết, tại sao chàng lại khó chịu như vậy ?

Sở Lưu Hương bỗng quay đầu trừng mắt nhìn nàng, gần từng tiếng:

- Không sai, bọn họ đều là những người rất ti tiện, nhưng nàng tốt hơn hết đừng quên bọn họ cũng là người.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Nhưng ... nhưng là người cũng có rất nhiều hạng, hạng người như bọn chúng ...

Sở Lưu Hương nói:

- Hạng người như bọn họ, chết đương nhiên cũng không đáng để đồng tình, nhưng bọn họ cũng có thân nhân của bọn họ, vợ con của bọn họ, những người đó thì sao ? Có phải là vô tội không ?

Trương Khiết Khiết không nói gì.

Sở Lưu Hương thốt:

- Cho nên lúc nàng có muốn giết người, cho dù người đó thật sự đáng chết, nàng cũng nên nghĩ lại, nghĩ về những người vô tội, những người mà sự sống đang lệ thuộc vào người đó, sự sinh tồn của những người đó bị thăm ra sao, trong tâm làm sao mà không khó chịu được.

Trương Khiết Khiết cúi đầu.

Nàng tuy cúi đầu, nhưng Sở Lưu Hương vẫn còn có thể nhìn được ánh mắt nàng.

Ánh mắt phẳng phất vĩnh viễn vui tươi hiện tại đã biến thành nước mắt lưng tròng.

Không lặn dài, chỉ lấp lánh ánh lệ.

Sở Lưu Hương là người có nguyên tắc, chàng tôn trọng người có nguyên tắc.

Chàng tôn trọng nguyên tắc của người ta, cũng giống như tôn trọng nguyên tắc của mình.

Chàng tuyệt không tranh biện với con gái, tuyệt không làm tổn thương sự tự tôn của con gái.

Chàng không thích nghiêm mặt dạy dỗ người ta, càng không chịu nghiêm mặt đối phó con gái.

Bởi vì chàng có cảm giác đem nụ cười để khuyến cáo, luôn luôn hữu dụng hơn nhiều so với nghiêm mặt khuyến cáo.

Hôm nay chàng đột nhiên phát hiện mình đã vi phạm nguyên tắc của mình.

Đối với chàng mà nói, đó đơn giản là chuyện không thể tưởng tượng được.

Đó có phải bởi vì chàng đã không còn đối đãi với nàng như một hài tử, có phải bởi vì chàng đã coi nàng là bằng hữu rất tri tâm, người rất thân cận ?

Con người, chỉ có trước mặt bằng hữu thân mật nhất của mình, mới dễ dàng làm sai nhất.

Bởi vì chỉ có lúc đó, tâm tình của y mới hoàn toàn phóng túng, không những quên đi cảnh giới của người ta, cũng quên đi cảnh giới của chính mình.

Đặc biệt là trước mặt tình nhân mình, mỗi một nam nhân đều rất dễ dàng quên đi tất cả, thậm chí có thể biến thành một đứa bé.

“Có phải ta thật sự đã xem nàng như tri kỷ của ta ? Như tình nhân của ta ? Tại sao ta ở trước mặt nàng lại dễ dàng nói sai, làm sai, mọi phán đoán đều rối beng ?” “Ta sao lại ra nông nổi này ? Ta đã hiểu thấu nàng được bao nhiêu phần ?” Sở Lưu Hương nhìn Trương Khiết Khiết, nhìn vào mắt nàng.

Đôi mắt đó lúc cười cố nhiên rất khả ái, lúc bi ai lại càng làm cho người ta động tâm.

Giống như một vầng trăng khuyết, đột nhiên bị một làn sương mờ mịt bao phủ.

Nhưng ngoại trừ điểm đó ra, Sở Lưu Hương đối với tất cả mọi chuyện của nàng, cơ hồ đều hoàn toàn không biết.

“Ta thậm chí cả chân nàng nhìn có đẹp hay không cũng đều không biết”.

Sở Lưu Hương sờ sờ chót mũi, cười khổ.

Trước đây chàng đã từng thấy nàng khóc. Nhưng lần đó khác. Lần đó nàng khóc vẫn có lúc như tức giận, có lúc như nũng nịu. Lần này Sở Lưu Hương nhận ra nàng thật sự bi ai, thật sự cảm động.

Chàng bỗng phát hiện cô gái hoang dại này cũng có phần thiện lương ôn nhu, có lẽ chàng chỉ có thể biết thêm một chút đó về nàng.

Nhưng một chút đó đã đủ.

Bờ dương liễu. Ánh trăng dịu dàng.

Trương Khiết Khiết nắm tay Sở Lưu Hương, tản bộ trên bờ đê hun hút.

Sóng nước vỗ nhẹ vào bờ đê, nhẹ như mái tóc mây của nàng.

Nàng đã tháo dải lụa cột tóc, để gió lùa mây tóc phát phơ, vương vấn bên má Sở Lưu Hương, quấn quít trên cổ Sở Lưu Hương.

Tóc mây dịu dàng, nhẹ như sóng nước vỗ về.

Vầng trăng khuyết trong vắt, chỉ có ánh trăng thanh, không có gì khác.

Trong tâm Sở Lưu Hương cũng không còn gì khác, chỉ còn một hơi ấm nhè nhẹ, vời vời, ngọt ngào.

Khi con người có cảm giác mình hạnh phúc nhất, mới có thứ tâm lý kỳ dị như vậy.

Sao lại như vậy ?

Trương Khiết Khiết bỗng hỏi:

- Chàng có biết câu tôi thích nhất là câu gì không ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Nàng nói đi.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Chàng đoán đi.

Sở Lưu Hương ngẩng đầu, rặng liễu lao xao trong gió, ánh trăng trắng nhợt, bờ đê trắng nhợt.

Sóng nước vỗ về như khúc nhạc.

Sở Lưu Hương không khỏi sinh tình, khẽ ngâm:

“Kim tiêu tửu tỉnh hà xứ, dương liễu ngạn, liễu phong tàn nguyệt”.

Tay Trương Khiết Khiết bỗng nắm chặt tay chàng, người cũng dựa vào vai chàng.

Nàng không nói gì. Nàng bắt tất phải nói gì.

Hai người nếu tâm ý tương thông, hà tất phải nói gì.

“Kim tiêu tửu tỉnh hà xứ, dương liễu ngạn, liễu phong tàn nguyệt”.

Đêm nay tỉnh rượu chốn nào, bờ dương liễu, gió sớm lùa trăng tàn.

Phong cảnh lý tưởng làm sao, tiêu sái làm sao, lại thê lương làm sao, tịch mịch làm sao !

Sở Lưu Hương đã từng biết rất nhiều cô gái, chàng đã từng yêu bọn họ, cũng đã thông hiểu bọn họ.

Nhưng không biết vì sao, chỉ có khi chàng cùng Trương Khiết Khiết dựa vào nhau, mới thật sự có thể lãnh hội được tư vị của cảnh ý lý tưởng đó.

Khi một người cùng người tri tâm nhất của mình vai kề vai, thông thường cảm thấy có một thứ tịch mịch thê lương. Nhưng tình không phải thật sự là thê lương, không phải thật sự là tịch mịch.

Đó không phải là bi ai, không phải là tịch mịch.

Đó chỉ là cái đẹp.

Đẹp đến nỗi làm cho người ta tiêu hồn, đẹp đến nỗi làm cho người ta tiêu ý.

Một người nếu chưa từng trải qua cảnh ý lý tưởng như vậy, đời hắn mới chân chính là tịch mịch.

Bờ đề đã tận.

Vô luận là đường dài tới đâu, đều có lúc tận.

Đường nếu đã đi hết, không phải đã đến lúc chia tay sao ?

Sở Lưu Hương thở dài nhẹ nhẹ, thì thầm:

- Nàng phải đi ?

Trương Khiết Khiết cúi đầu, cắn môi:

- Còn chàng ?

Sở Lưu Hương hỏi lại:

- Ta ?

Trương Khiết Khiết thốt:

- Chàng luôn có chỗ chàng phải đi ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta có.

Mỗi người đều có.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Nhưng chàng chưa từng hỏi tôi, hỏi tôi từ đâu đến ? Hỏi tôi phải đi đâu ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta chưa từng hỏi qua.

Chàng rất ít khi hỏi.

Bởi vì chàng biết có chuyện nếu người ta chịu nói, căn bản vốn bất tất phải hỏi.

Nếu không chịu nói, chàng càng hà tất phải hỏi.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Chàng chỉ hỏi tôi chủ nhân của đôi tay đó là ai ? Người ở đâu ?

Sở Lưu Hương gật gật đầu.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Nhưng ... nhưng chàng hôm nay sao lại không hỏi tôi ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Cái gì ta đã hỏi qua, hà tất phải hỏi lại.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Chàng nghĩ tôi không chịu nói ?

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Nàng nếu nguyện ý nói ra, hà tất ta phải hỏi.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Đó có lẽ chỉ vì chàng nghĩ cả tôi trước đó cũng không biết.

Sở Lưu Hương cười cười, điềm đạm nói:

- Vô luận ra sao, ta lại đã không muốn hỏi nữa.

Trương Khiết Khiết chớp chớp mắt:

- Sao vậy ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta trước đây ngẫu nhiên gặp nàng, lúc đó thật sự muốn thám thính tin tức nàng biết, cho nên mới hỏi, nhưng hiện tại ...

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Hiện tại thì sao ?

- Hiện tại ... hiện tại mỗi lần gặp nàng, chỉ bất quá là muốn nhìn thấy nàng, không muốn hỏi gì khác.

Trương Khiết Khiết ngẩng đầu, ngưng thị đăm đăm nhìn chàng. Nàng như đang say, thân người run nhẹ nhẹ.

Có phải vì gió lạnh thoảng qua ? Hay là vì nhiệt tình trong tâm nàng ?

Nàng bỗng ngã vào lòng chàng.

Bờ dương liễu.

Đêm đã gần tàn, trăng đã gần tàn.

Trương Khiết Khiết vuốt nhẹ mái tóc rối.

Ngực Sở Lưu Hương vạm vỡ.

Thật ra trong ngực chàng có thể dung nạp bao nhiêu yêu thương ? Bao nhiêu cừ hận ? Trương Khiết Khiết gối đầu trên ngực chàng, rất lâu, rất lâu, đột nhiên thốt:

- Đứng dậy, theo tôi đi.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Đi đâu ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Một chỗ tốt.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Đi làm gì ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Đi tìm một người.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Tìm ai ?

Trương Khiết Khiết lấy mắt, nói từng tiếng:

- Chủ nhân của đôi bàn tay đó.

Con gái rất kỳ diệu, thật sự rất kỳ diệu.

Nếu muốn hỏi nàng, lúc hỏi, nàng không nói ra, chết cũng không nói.

Không hỏi, nàng có lẽ nhất định phải nói ra.

Tường đá.

Tường cao đến nỗi Sở Lưu Hương ngẩng đầu cũng không thấy gì. Trăng sáng phảng phất ở đầu tường.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng muốn dẫn ta tới đây ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Ừm.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nơi đây là đâu ?

Trương Khiết Khiết không đáp, hỏi ngược:

- Chàng có leo lên bức tường này được không ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Trên thế gian không có bức tường nào không thể leo lên.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Vậy thì chàng leo lên đi.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Sau đó ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Sau đó nhảy xuống bên kia.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nhảy xuống rồi làm gì ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Dưới tường có một con đường nhỏ lát đá hoa cương.

Sở Lưu Hương thốt:

- Được, đường nhỏ lát đá hoa cương.

Trương Khiết Khiết nói tiếp:

- Chàng nếu không dám dùng chân đi, dùng tay đi cũng được, vô luận chàng đi cách nào, đi đến tận cuối đường, là thấy một mảnh rừng hoa, chừng như là đào hoa, trong rừng hoa có căn gác nhiều tầng.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Sau đó ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Chàng đi đến căn gác đó, là có thể tìm ra người chàng muốn tìm.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Đơn giản như vậy ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Đơn giản như vậy.

Nàng cười một tiếng, lại nói:

- Thiên hạ có nhiều chuyện như vậy, chuyện xem càng phức tạp, kỳ thật thông thường lại càng đơn giản.

Sở Lưu Hương thốt:

- Nàng ít ra nên nói cho ta biết nơi đây là chỗ nào, căn gác đó có người nào ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Chàng sớm biết thôi, hà tất tôi phải nói ra.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nhưng sao nàng lại biết ? Sao lại biết người đó nhất định ở trong căn gác đó ?

Trương Khiết Khiết nghênh mặt:

- Không nói !

Sở Lưu Hương hít một hơi dài, cười khổ:

- Ta đã sớm biết, ta cho dù có hỏi nàng, nàng nhất định không chịu nói.

Trương Khiết Khiết ngẩng đầu, trừng mắt nhìn chàng:

- Chàng có phải cũng sớm biết chàng nếu cố ý không hỏi, tôi lại nói cho chàng biết ?

Sở Lưu Hương bỗng ho sù sụ.

Trương Khiết Khiết trừng mắt, bỗng nhéo mũi chàng một cái nặng nề, nhảy dựng toàn thân, lảng không phi thân, người đã ra xa ngoài bốn năm trượng:

- Chàng đơn giản không phải là người, là con heo, con heo đáng chết, con heo không biết xấu hổ đáng chết !

Tiếng của nàng còn vọng trong tai Sở Lưu Hương, người đã biến mất.

Tường cao, cao thật cao.

Nhưng trên thế gian có bức tường nào mà Sở Lưu Hương không vượt qua được ?

Sở Lưu Hương đứng trên đầu tường, gió đêm thoảng nhẹ, người chàng thanh tĩnh, nhưng trong tâm lại vẫn rối loạn hỗn độn, cũng không biết là tư vị gì.

Trương Khiết Khiết thật ra đầu óc ra sao, chàng thật sự vô phương hiểu nổi.

Nhưng hiện tại tuyệt không phải là lúc nghĩ ngợi những chuyện đó.

Sở Lưu Hương miễn cưỡng chuẩn bị phóng người xuống, chàng biết mình hiện tại nếu không thể bình tĩnh, có lẽ vĩnh viễn vô phương bình tĩnh.

Đình viên thâm trầm, tuy le lói ánh đèn, xem ra vẫn là một màn hắc ám.

“Leo lên đầu tường, nhảy xuống”.

Nhưng bên dưới là chỗ nào đây ?

Trong bóng tối còn có thứ gì chờ chàng ?

Sở Lưu Hương không biết, nhưng chàng quyết tâm phải mạo hiểm một phen.

Chàng đã nhảy xuống.

7. Đêm Đoạn Hồn, Người Đoạn Trường

Một người nếu phải lên leo tường, phải cật lực gian khổ, phải đổ mồ hôi.

Nhưng đợi đến lúc leo tới đầu tường, mới phát giác vô luận đã đổ bao nhiêu mồ hôi, đều xứng đáng.

Nếu muốn nhảy xuống, dễ dàng hơn nhiều.

Vô luận từ đâu nhảy xuống đều rất dễ dàng, hơn nữa cảm giác khi nhảy xuống thông thường đều mang theo một thứ khoái trá tội ác.

Đến khi nhảy xuống, mới hối hận, bởi vì bên dưới rất có thể có người, có hầm bẫy, thậm chí có lửa.

Lúc đó không những lại càng khốn khổ, càng toát mồ hôi, có khi thậm chí phải đổ máu.

Sở Lưu Hương từ trên tường cao nhảy xuống. Chàng tỉnh không đổ máu, nhưng có chút hối hận.

Hồi này ở trên cao chàng vốn đã có thể xem rất rõ hoàn cảnh chỗ này.

Hiện tại chàng mới phát giác mình đến một chỗ hoàn toàn xa lạ. Hồi này chàng có thể nhìn rất xa, mỗi một cây hoa trong vườn vốn đều dưới mắt chàng.

Nhưng hiện tại chàng lại chợt phát hiện, cây hoa hồi này nhìn rất nhỏ, vốn đều cao hơn người chàng, cơ hồ hoàn toàn che hết nhãn tuyến của chàng. Nếu như có người đứng đằng sau cây trước mặt chàng, chàng vị tất đã có thể nhìn thấy.

Khi một người ở trên cao, luôn luôn nhìn xa hơn, nhìn rõ hơn, nhưng đợi đến lúc bắt đầu hạ xuống, thông thường biến thành cái gì cũng không còn nhìn rõ nữa.

“Tiểu hiền trong rừng hoa, người ở đó”.

Sở Lưu Hương vẫn còn nhớ phương hướng, hiện chàng không còn thấy gì nữa, chỉ còn nước nhắm phương hướng mà đi.

Chỉ còn nước đi một bước, tính một bước.

Bởi vì chàng căn bản vô phương dự liệu kết quả chuyện này, chuyện này biến hóa và phát triển ra sao, chàng đều hoàn toàn không thể không chế.

“Thật ra nơi này là nơi nào ?”.

” Thật ra người đó là ai ?”.

Chàng không biết chút nào.

Cơn gió đêm dịu dịu thoang thoang hương hoa u nhã, Sở Lưu Hương vuốt vuốt chót mũi, bỗng có cảm giác mình rất đáng cười.

Chàng vốn không lỗ mãng như vậy, không cẩu thả như vậy, sao lại đi làm chuyện như vậy ? Có phải vì chàng quá tín nhiệm Trương Khiết Khiết ?

Nhưng chàng vì sao lại phải tín nhiệm một nữ nhân như vậy ?

Cả chàng cũng không biết.

Trương Khiết Khiết căn bản không có một chuyện gì có thể đáng cho chàng hoàn toàn tín nhiệm.

Đình viên âm trầm.

Gió trườn trên lá cây vọng tiếng xào xạc, sườn núi càng u tĩnh thần bí.

Sở Lưu Hương tuy có cảm giác chuyện này rất tức cười, nhưng trong tâm đồng thời cũng có cảm giác vừa thần bí, vừa kích thích.

Giống như một người bỗng tiếp nhận một món quà thần bí, khi đang chuẩn bị mở ra coi, không biết là lễ vật gì, cũng không biết là ai đem đến.

Cho nên không thể không mở ra coi.

Bên trong rất có thể là độc kiếm sát nhân, cũng rất có thể là vật mình hy vọng có nhất.

Thứ chuyện đó tuy mạo hiểm, nhưng đích xác chứa đựng kích thích tâm kỳ.

Sở Lưu Hương vốn là người thích mạo hiểm.

Có phải bởi vì Trương Khiết Khiết đã rất thấu hiểu chàng, cho nên mới cố ý dùng phương pháp này để lừa gạt chàng ?

Trong hoa lâm đích xác có căn tiểu hiên nhiều gian tinh trí.

Tiểu hiên ở trên cửu khúc kiều.

Dục thạch kiều trong bóng đêm nhìn tinh oanh như ngọc.

Trong song cửa sổ còn có đèn, ánh đèn đỏ tím, người trong nhà có phải đã sớm biết Sở Lưu Hương đang đến, cho nên trong đêm khuya như vậy, vẫn còn đợi chàng ?

Người đợi chàng có phải là nữ nhân ?

Sở Lưu Hương vẫn không thể xác định.

Hiện tại chàng chỉ có thể xác định cây cầu đó tuyệt đối không có mai phục, cũng không có hầm bẫy.

Cho nên chàng bước trên cầu.

Đi đến trước cửa, chàng mới dừng chân.

Chàng vốn bắt tất phải dừng chân.

Đã đến như vậy, trong tình huống này, vốn có thể một cước đá tung cửa xông vào.

Hoặc có thể trước tiên đá một cước tung cửa, lại xô cửa sổ bên kia xông vào.

Hoặc có thể trước hết chấm nước miếng đầm một lỗ trên giấy cửa sổ, nhìn tình hình bên trong nhà.

Dưới tình huống đó, người ta đều có thể dùng những phương pháp đó.

Nhưng Sở Lưu Hương không phải là người ta.

Sở Lưu Hương làm chuyện gì đều có phương pháp đặc biệt của mình.

Chàng tuy cũng trộm, trộm đủ thứ, thậm chí trộm cả hương, nhưng chàng dùng phương pháp trộm quân tử nhất, quang minh nhất.

Cho nên chàng trộm bất cứ cái gì, thông thường cũng đồng thời trộm luôn cả tim của người canh phòng.

Cửa cài then.

Sở Lưu Hương không ngờ lại gõ nhẹ trên cửa, gõ như một quân tử đi thăm viếng bằng hữu.

Không có ai trả lời.

Khi Sở Lưu Hương muốn gõ nữa, cửa lại bỗng mở ra.

Càng lập tức nhìn thấy một khuôn mặt tuyệt mỹ.

Cái đẹp của nữ nhân cũng có rất nhiều loại.

Cái đẹp của Trương Khiết Khiết trong sáng, sinh động. Cái đẹp của Ngải Thanh thành thực, gợi tình.

Nữ nhân đó lại khác hẳn.

Nàng có lẽ không khả ái như Trương Khiết Khiết, cũng không có phong vận duyên dáng của Ngải Thanh, nhưng cái đẹp đó càng ưu nhã, càng cao quý.

Nếu cái đẹp của bọn Trương Khiết Khiết là nóng, cái đẹp của nữ nhân này là lạnh.

Lạnh giống như trăng lạnh đêm đông, lạnh giống như mai hoa dưới trăng lạnh.

Cả mục quang của nàng cũng lạnh lẽo, phẳng phất vô luận gặp chuyện gì, đều không thể nào giật mình.

Cho nên, lúc nàng nhìn thấy Sở Lưu Hương, cũng không thất kinh, lãnh lãnh đạm đạm nhìn chàng.

Ánh mắt đó không ngờ lại làm cho Sở Lưu Hương có cảm giác bất an, thậm chí đã chùng như đổ cả mặt.

Vô luận là sao, bán dạ tam canh đi gõ cửa nhà một nữ nhân xa lạ, luôn luôn không phải là chuyện có mặt mũi.

Chàng đang muốn tìm vài câu nói thông minh lanh lẹ để nói, tìm cơ hội giải thích.

Ai biết được nàng lại quay người đi vào.

Trong nhà có bàn ghế.

Nàng từ từ ngồi xuống, bỗng chỉ tay vào một cái ghế:

- Mời ngồi.

Lời mời không những đột ngột, hơn nữa càng kỳ quái.

Một cô gái như vậy, làm sao có thể tùy tiện mời một nam nhân xa lạ vào nhà giữa bán dạ tam canh, lại còn ngồi trong khuê phòng của nàng ?

Có lẽ nào nàng đã sớm biết người đến là ai ?

Sở Lưu Hương tuy đã ngồi xuống, lại vẫn có cảm giác tù túng, bất an.

Chàng thật sự không có lý do gì để xông vào phòng một cô gái xa lạ như vậy.

Nếu như thiếu nữ đó tịnh không phải là người chàng muốn tìm, không có quan hệ gì đến chuyện đó, cho dù người ta không nói gì chàng, tự mình chàng cũng có cảm giác rất hổ thẹn.

Chàng nhịn không được, lại sờ sờ chót mũi.

Lúc tâm lý chàng bất an, ngoại trừ sờ sờ chót mũi ra, xem chừng không biết làm chuyện gì khác, cả song thủ cũng không biết nên đặt đâu cho tốt.

Sau đó chàng thấy tay nàng thò qua, trong tay bưng chén trà.

Chén trà trong vắt màu bích lục, nước trà màu bích lục, lưng bàn tay nàng càng trắng, vừa trắng vừa tinh oanh, giống như ngọc trong suốt.

Nàng bỗng cười lợt lạt:

- Chén trà này tôi mới uống, chàng không hiềm miệng tôi chứ ?

Không ai hiềm miệng nàng.

Môi miệng nàng thanh tịnh chẳng khác nào đoá sen chớm nở.

Nhưng lời mời đó lại càng đột ngột, càng kỳ quái.

Một cô gái như nàng, làm sao có thể tùy tiện mời một nam nhân xa lạ uống chén trà mình đã uống qua ?

Sở Lưu Hương nhìn nàng, chung quy cũng cười cười:

- Đa tạ.

Chàng tiếp chén trà đó.

Chàng đột nhiên phát hiện cái đẹp của nàng không những ưu nhã cao quý, hơn nữa còn ẩn tàng một khí chất thần bí khó tả, phẳng phất đối với chuyện gì đi nữa, đều xem ra rất lợt lạt, rất tùy tiện.

Nàng mời Sở Lưu Hương uống chén trà đó, tịnh không phải là thứ động tác rất thân mật, chỉ bất quá bởi vì nàng căn bản coi chuyện đó không có nghĩa lý gì, căn bản không thèm để ý.

Nàng thậm chí chừng như căn bản không để Sở Lưu Hương trong tâm.

Sở Lưu Hương từng bị nữ nhân hận, cũng từng bị nữ nhân yêu, lại chưa từng bị nữ nhân lãnh đạm như vậy.

Lãnh đạm đến nỗi đã tiếp cận khinh miệt.

Thứ cảm giác đó tuy làm cho chàng có cảm giác nóng nảy, lại cũng không còn nghi ngờ gì nữa, là thứ kinh nghiệm tân kỳ.

Tân kỳ là kích thích.

Cũng không biết vì cái gì, chàng đột nhiên có dự vọng muốn chinh phục nữ nhân này.

Có lẽ lúc mỗi một nam nhân nhìn thấy dạng nữ nhân như vậy, đều khó tránh được có thứ dự vọng đó.

Sở Lưu Hương đã uống cạn chén trà – bởi vì chàng cũng nhất định phải làm ra vẻ không thèm để ý.

Bộ dạng đối với chuyện gì đi nữa đều không thèm để ý.

Hà huống chàng đã sớm xác định trong chén trà tuyệt không có độc.

Chàng đối với bất kỳ loại độc được nào đều có phản ứng linh mẫn thần bí, chừng như giống hệt một con chó săn được huấn luyện lâu đời, luôn luôn có thể ngửi được hồ ly ở đâu.

Nàng lãnh lãnh đạm đạm nhìn chàng:

- Ở đây chỉ có một chén, bởi vì chưa từng có khách nhân ghé qua.

Sở Lưu Hương đáp lời cũng rất lãnh đạm:

- Ta cũng không thể tính là khách nhân.

- Nhưng chàng lại đến tìm tôi ?

- Có lẽ.

- Có lẽ ?

Sở Lưu Hương cười cũng rất lãnh đạm:

- Hiện tại ta chỉ có thể nói như vậy, bởi vì ta còn chưa biết nàng có phải là người ta muốn tìm không.

- Chàng muốn tìm ai ?

- Có người xem chừng nhất định muốn ta chết.

- Cho nên chàng cũng muốn y chết ?

Sở Lưu Hương lại cười nhạt:

- Mình không muốn chết, thông thường cũng không muốn người khác chết.

Câu nói đó nói ngược lại cũng giống nhau.

“Nếu muốn giết người, cũng nên chuẩn bị bị giết”.

Nàng vẫn còn nhìn Sở Lưu Hương, trong ánh mắt lạnh lùng bỗng lóe lên một biểu tình rất kỳ quái:

- Chàng đang nghĩ gì ?

- Ta muốn biết một chuyện.

- Chuyện gì ?

- Người đó là ai, vì sao muốn giết ta ?

Nàng đột nhiên đứng lên, đi đến bên song cửa, đẩy cửa sổ ra, để luồng gió nhẹ vuốt ve tơ tóc.

Một hồi rất lâu sau, nàng chừng như đã hạ quyết tâm, bỗng thốt:

- Người chàng tìm là ta.

Ngoài cửa sổ bóng đêm thanh khiết, người bên cửa sổ y phục như tuyết.

Nàng quay lưng lại Sở Lưu Hương, tịnh không quay đầu lại, thân thể mảnh mai ẩn hiện dưới bộ y phục mỏng.

Một người như vậy không ngờ lại là một hung thủ ác độc âm hiểm ? Sở Lưu Hương không thể tin, lại không thể không tin.

Không có ai nguyện ý thừa nhận mình là hung thủ, trừ phi y thật sự là hung thủ, hơn nữa đã đến lúc không thể không thừa nhận.

Sở Lưu Hương nhìn lưng nàng, vẫn nhìn không được phải hỏi:

- Nàng quả thật muốn giết ta ? Những người đó đều do nàng kêu đi giết ta ?

- Phải.

- Nàng biết ta ?

- Không biết.

- Không biết thì sao lại muốn giết ta ?

Không có câu trả lời.

- Còn Ngải Thanh ? Chị em bọn họ bị người của nàng bắt cóc ? Bọn họ đang ở đâu ?

Vẫn không có câu trả lời.

Sở Lưu Hương thở dài, lạnh lùng hỏi:

- Có phải nàng nhất định muốn ta bức nàng, nàng mới chịu mở miệng ?

Nàng đột nhiên quay người, nhìn Sở Lưu Hương chằm chằm.

Biểu tình trong ánh mắt nàng càng kỳ quái, xem chừng thấy Sở Lưu Hương, lại có vẻ cái gì cũng không thấy.

Lại qua một hồi rất lâu, nàng mới chầm chậm từ từ nói:

- Những gì chàng muốn hỏi, tôi đều có thể trả lời.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Vậy sao nàng không nói ?

Thanh âm của nàng càng nhỏ:

- Tôi không thể nói ở đây.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Muốn đến chỗ nào nàng mới có thể nói được ?

Thanh âm của nàng nhỏ như đang thì thào, chỉ nói hai chữ:

- Lên giường.

Góc nhà có một cánh cửa.

Lúc tấm màn mỏng bị gió thổi bay, có thể thấy trong phòng có một cái giường.

Xung quanh giường rủ trướng trên châu.

Nàng đã tiến vào, bước vào trong trướng.

Người nàng như trong màn sương.

- Lên giường, chàng nếu muốn nằm, hãy lên giường cùng tôi.

Sở Lưu Hương không tưởng tượng được nàng lại làm như vậy, không tưởng tượng được mình nghe câu nói như vậy.

Đó thật sự không thể coi là câu nói rất ưu nhã, đương nhiên càng không cao quý.

Vô luận là cô gái nào khác, trước mặt mình nói ra câu nói đó, mình cho dù rất lỗ mãng thô tục, cũng có cảm giác nữ nhân đó rất dễ chịu.

Nhưng nàng, lại bất đồng.

Khi nàng nói câu đó trước mặt Sở Lưu Hương, Sở Lưu Hương không những không có cảm giác lén lút, cũng không có cảm giác nàng là nữ nhân rất dễ chịu.

Bởi vì nàng đối với mình, tình không có biểu hiện gì là nàng thích mình, cũng không có biểu hiện gì là nàng muốn mình.

Nàng chỉ bất quá muốn mình làm vậy.

Bởi vì nàng đối với chuyện đó căn bản xem rất lọt lọt, căn bản không thêm để ý tới. Có lẽ nàng không thật sự như vậy, nhưng vô luận là sao, nàng đích xác đã làm cho Sở Lưu Hương có cảm giác đó.

Thứ cảm giác đó thông thường đều làm cho tâm lý người ta rất không thoải mái.

Y phục trắng như tuyết đã cởi ra, thân người nàng lại càng trắng, càng tinh oanh.

Đó đã không còn là cái đẹp phạm tục, đã hơn đẹp rất nhiều, đẹp đến mức tiếp cận thần thánh.

Mình có lẽ ngày ngày đêm đêm đều mơ mộng đến một nữ nhân, nhưng bảo đảm rằng mình cho dù đang trong ảo mộng, cũng tuyệt không thể thật sự có thể tưởng tượng đến một nữ nhân như vậy.

Bởi vì nàng vốn không phải cho bất cứ một ai có thể tiếp cận, không phải cho bất cứ một ai có thể lấy được.

Mình có thể có ảo tưởng về nàng, sùng bái nàng, nhưng mình lại không dám mạo phạm nàng.

Nếu như hiện tại khơi khơi có một nữ nhân như vậy đợi chờ mình, mình cũng biết mình nhất định có thể lấy được nàng, hơn nữa không cần phí sức đổ mồ hôi, trong tâm mình sẽ nghĩ gì ? Sở Lưu Hương xem chừng không nghĩ gì hết.

Vào lúc đó, một hai động tác đều hữu dụng hơn so với một ngàn tư tưởng.

Chàng thở gấp bước tới, nâng màn trướng lên.

Trong phòng cũng có đèn.

Ánh đèn trong phòng bỗng rơi rãi trên người nàng.

Người nàng như lụa bóng phát quang, trong ánh mắt cũng phát sáng, nhưng nàng tịnh không nhìn Sở Lưu Hương.

Mục quang của nàng phẳng phát vẫn ghim tại một nơi xa xăm vời vợi.

Sở Lưu Hương lại nhìn nàng, không thể không nhìn nàng.

Nàng đương nhiên biết chàng đang nhìn nàng, lại vẫn lẳng lặng nằm đó, không động, cũng không nói gì.

Nàng vẫn không thêm để ý.

Nàng muốn mình làm gì, nhưng nàng lại không để ý tới – nàng không trêu chọc mình, càng không dụ dỗ mình, chỉ bất quá muốn mình bại như vậy.

Nàng lạnh lùng đến mức đáng sợ.

Nhưng tảng băng lạnh nhất cũng giống hệt như ngọn lửa, lúc mình đụng vào nó, cũng đồng thời có cảm giác như bị ngọn lửa thiêu cháy.

Trong tâm Sở Lưu Hương cũng đã bùng dậy ngọn lửa.

Nếu là nam nhân khác, hiện tại nhất định dụng lực xoa tóc nàng, ghì nàng vào lòng, để cho nàng biết mình là nam nhân, để cho nàng biết mình mới chân chính là mạnh bạo.

Nhưng Sở Lưu Hương lại chỉ bất quá chậm chậm đi tới nâng đôi bàn tay nàng.

Đôi bàn tay nàng thon thả mỹ lệ, mười ngón tay búp măng, lòng bàn tay nhu nhuyễn như bờ má trẻ thơ.

Má trẻ thơ luôn luôn có màu trái táo, lòng bàn tay nàng cũng có màu như vậy.

Thậm chí cả Sở Lưu Hương cũng chưa từng thấy bàn tay mỹ lệ như vậy.

Bởi vì nữ nhân chàng đã gặp qua, sau khi luyện qua võ công, trên tay đều khó tránh lưu hạ tì vết.

Đôi bàn tay này lại hoàn mỹ không tì vết.

Sở Lưu Hương cúi đầu, mục quang nhu hòa lướt trên người nàng, dừng lại trên bàn chân nàng.

Bàn chân nàng cũng thanh tú mỹ lệ như vậy.

Cho dù nữ nhân cẩn thận nhất, sau khi luyện qua võ công, bàn chân cũng khó lòng tránh khỏi biến thành thô cứng. Nàng hiển nhiên tuyệt không phải là nữ nhân đã từng luyện võ.

Sở Lưu Hương thở dài nhẹ, từ từ ngẩng đầu, đột nhiên phát hiện nàng đang nhìn chàng, ánh mắt phảng phất dâng đầy vẻ chế giễu lạnh lùng, diễm đạm thốt:

- Chàng xem chừng rất rành cách nhìn nữ nhân.

Chàng đích xác hiểu rõ.

Nam nhân có kinh nghiệm khi nhìn nữ nhân, thông thường đều trước tiên nhìn tay chân, nhưng đó tuyệt không phải là cách nhìn quân tử.

Nàng lại cười cười, lơ là hỏi:

- Hiện tại chàng có măn ý chưa ?

Cho dù nam nhân kỹ càng nhất, cũng tuyệt không thể không thỏa mãn đối với nàng, cho nên Sở Lưu Hương căn bản không cần trả lời.

Nàng vẫn mang nụ cười lơ lạt, mục quang lại quay về nơi xa xăm, qua một hồi rất lâu, mới nhẹ nhàng thốt:

- Ầm tôi lên giường đi.

Sở Lưu Hương ầm nàng lên.

Giường không quá lớn, lại rất mềm mại. Khăn trải giường trắng như tuyết, chùng như mới trải, cả một chút bụi cũng không có.

Vô luận đối với nam nhân nào mà nói, cái giường đó cũng tuyệt không có chỗ nào có thể hoành hợc được.

Nữ nhân lý tưởng, giường lý tưởng.

Dưới tình huống như vậy, nam nhân còn có thể có lý do gì để cự tuyệt ?

Sở Lưu Hương ầm nàng, nhẹ nhàng đặt trên giường.

Nàng đã nằm đó đợi, đã chuẩn bị tiếp nhận chàng.

Sở Lưu Hương chỉ cần nằm lên giường, hoàn toàn không cần phiền não lo lắng gì, bởi vì chuyện này căn bản không miễn cưỡng.

Trong nhà không có ai khác, nàng tuyệt không có võ công, trên giường cũng tuyệt không có bí mật gì.

Thời cơ tốt như vậy, chàng còn đợi chờ gì ? Tại sao còn đứng bất động, chùng như lại càng bình tĩnh hơn ?

Có lẽ nào chàng đã thấy những cái người khác nhìn không ra ?

Nàng đợi rất lâu, mới quay mặt nhìn chàng, lạnh lùng hỏi:

- Chàng không muốn biết những chuyện đó ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta muốn.

Nàng lại hỏi:

- Vậy là không muốn tôi ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta muốn.

Mục trung của nàng chung quy đã lộ xuất vẻ vui tươi:

- Nếu chàng đã muốn, tại sao vẫn không đến ?

Sở Lưu Hương chung quy thở dài một hơi:

- Ai muốn nàng phải làm như vậy ? Nàng sao lại phải ...

Câu nói đó còn chưa dứt, chợt “cng” một tiếng, chừng như có người từ trên cao quăng một cái chiêng sắt nặng nề xuống đất.

Tiếp theo đó, lại có tiếng nữ nhân la thất thanh:

- Bắt ... mau bắt trộm trong đó ... trộm hái hoa.

Chỉ kêu lên như vậy rồi dừng hẳn. Sau đó bốn bề lại tĩnh mịch âm u, tiếng kêu xem chừng không có ai nghe.

Trên mặt nàng hoàn toàn không có một tơ biểu tình kinh dị, không có chút biểu tình gì.

Trên thế gian xem chừng căn bản không có chuyện gì có thể đáng để nàng vui vẻ.

Qua một hồi rất lâu, nàng bỗng hỏi một câu rất kỳ quái.

Nàng nhìn Sở Lưu Hương, bỗng hỏi:

- Chàng là quân tử ? Hay là người thông minh ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Cả hai đều không phải.

Nàng hỏi:

- Chàng là gì ?

Sở Lưu Hương cười cười:

- Có lẽ ta chỉ là một tên khờ.

Nàng đột nhiên cũng cười cười:

- Có lẽ chàng căn bản không phải là người.

Đến lúc đó, trong mắt nàng mới thật sự có ý vui cười, nhưng ý vui cười đó cũng rất mù mờ, rất khó xác định, cả lúc cười, trong tâm nàng đều ngập tràn nỗi u oán và cay đắng khó nói.

Sở Lưu Hương nhìn nàng, đột nhiên cũng hỏi một câu rất kỳ quái.

Chàng bỗng hỏi nàng:

- Nàng có biết ta vốn nghĩ mình đến đây nhất định thất vọng không ?

Trầm mặc một hồi rất lâu, nàng mới gật gật đầu:

- Tôi biết, cả chính tôi cũng nghĩ tôi nhất định rất thất vọng.

Sở Lưu Hương thốt:

- Nhưng hiện tại nàng xem chừng tịnh không có cảm giác thất vọng.

Nàng ngẫm nghĩ, lạnh lùng thốt:

- Đó có lẽ chỉ vì tôi từ đó tới giờ chưa từng thật sự hy vọng.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng hy vọng chuyện gì ?

Nàng lại cười, đáp từng tiếng:

- Cái gì cũng không, hiện tại tôi đã rất thỏa mãn.

Nàng có thật sự rất thỏa mãn không ? Sở Lưu Hương tựa hồ còn muốn hỏi nữa, nhưng nhìn thấy đôi mắt dâng đầy nỗi tịch mịch và u oán đó, trong tâm chàng chợt cũng có cảm giác cay đắng khó nói.

Chàng bắt nhãn hỏi nữa, lẳng lặng quay mình, lẳng lặng bước ra. Nhưng cái chàng vốn muốn hỏi là cái gì ?

Nàng có bí mật trầm thống gì làm cho người ta không thể hỏi, bắt nhãn hỏi ? Sở Lưu Hương đã biết niềm hy vọng của nàng là gì ? Nỗi thất vọng lại là gì ?

Nàng thật ra có phải là chủ mưu chuyện này không ? Những câu hỏi đó có ai có thể giải đáp được ?

Sở Lưu Hương cười cười đi ra, nàng đang nhìn dõi theo. Ánh đèn bên ngoài không biết đã tắt từ hồi nào.

Nàng nhìn dõi thân ảnh Sở Lưu Hương dần dần biến mất – sau đó nàng chỉ có thể thấy một màn hắc ám !

Hắc ám tuyệt vọng.

Trong mắt nàng đột nhiên trào xuất những giọt lệ tràn châu.

Châu lệ thấm ướt gối ...

8. Trên CỬU KHÚC KIỀU

Song cửa sổ tuy đã mở toang, lại nhìn không thấy tinh quang nguyệt sắc bên ngoài.

Sở Lưu Hương đứng im lìm trong bóng tối.

Chàng lẳng lặng đến, hiện tại lại lẳng lặng đi.

Không để lại cái gì, cũng không lấy đi cái gì.

Nhưng biểu tình trên mặt chàng sao lại thống khổ như vậy ? Chàng sao lại thống khổ ? Vì ai mà thống khổ ?

Lúc đến chàng chỉ gõ nhẹ cửa, đơn giản tiến vào.

Lúc đi cả hai tiếng “bảo trọng” cũng đều không nói ra, chỉ đơn giản đi ra.

Ở đó tuy chàng không lấy được cái gì, lại cũng không mất mát cái gì.

Trong cuộc đời đầy nguy hiểm truyền kỳ của chàng, đêm nay xem chừng chỉ bất quá là một đoạn đời rất bình đạm, không đáng giữ trong hồi ức, càng không đáng kể cho người ta nghe. Nhưng chính chàng lại biết, chuyện đó cả đời này chàng rất khó quên được.

Bởi vì chàng cũng chưa từng tiếp cận tử vong như vậy.

“Chỉ có nguy hiểm nhìn không thấy, mới là đáng sợ nhất”.

Chàng có phải thật sự đã nhìn ra nguy hiểm ở đó ? Thật ra chàng đã nhìn thấy cái gì ?

Đó cũng chỉ có chàng mới biết, chỉ tiếc chàng có lẽ vĩnh viễn cũng không nói ra.

Đêm càng tĩnh lặng.

Tiếng thanh la và tiếng kêu thét hồi nãy phảng phất không kinh động đến ai.

Có lẽ nào nơi đây không có người ?

Ít ra đáng lẽ còn có một người – nữ nhân la lớn hồi nãy.

Vì sao chỉ la một tiếng ?

Nàng ta từ đâu đến đây ? Vì sao lại đột nhiên bỏ đi ?

Nàng ta là ai ?

Những vấn đề đó có lẽ cả Sở Lưu Hương cũng vô phương giải đáp.

Lúc cơn gió thoảng qua, chàng phảng phất nghe tiếng nước nổi nở thồn thức truyền ra.

Chàng muốn quay đầu, lại nhần nhịn.

Bởi vì chàng biết không thể an ủi nàng, cũng không thể chia sẻ nỗi bi ai thống khổ của nàng – ngoại trừ đồng tình ra, chàng không còn có thể làm gì khác.

Chàng chỉ còn nước tàn nhẫn bước đi nhanh, mau chóng kết thúc chuyện này.

Cả cuộc đời chàng cũng chưa từng tàn nhẫn như vậy.

Lúc đến, chàng vốn có cảm giác mình rất tức cười, hiện tại lại có cảm giác mình rất khả ố.

Gió lại lướt qua, chàng bỗng đẩy cửa đi ra.

Chàng gặp người.

Trong hoa viên rất tĩnh lặng, không có tới một tiếng động, lại có người.

Một đoàn người dài ngoằn, giống như một rừng cây dài ngoằn, tĩnh lặng đợi trong bóng tối, động cũng không động.

Sở Lưu Hương nhìn không thấy mặt bọn chúng, cũng nhìn không thấy bọn chúng có bao nhiêu người, chỉ thấy cung của bọn chúng, đao của bọn chúng.

Tên đã căng trên dây cung, đao đã xuất ra khỏi vỏ.

Nhà trên cầu, cầu giữa hồ sen. Bọn chúng đã hoàn toàn bao vây hồ sen trong hoa lâm.

Nhưng khi bọn chúng đến, lại cả một tiếng động cũng đều không phát ra, tiếng bước chân của bao nhiêu người như vậy, không ngờ có thể qua mặt được Sở Lưu Hương.

Sở Lưu Hương chỉ còn nước cười khổ.

Lúc đó tư tưởng của chàng xác thực quá hỗn loạn, nghĩ ngợi xác thực quá nhiều.

Tiếng bước chân của đám người đó cũng quả thật quá nhẹ, chỉ có người đã từng được huấn luyện một cách nghiêm cẩn mới có tiếng bước chân như vậy, mới có thể vô thanh vô tức giương cung bạt đao.

Nhưng chân chính đáng sợ tịnh không phải là bọn chúng.

Đáng sợ là người đã huấn luyện bọn chúng !

Ngay lúc đó, trên đầu cửu khúc kiều, đột nhiên có hai ngọn đuốc gió lên cao.

Trong bóng tối đột nhiên thấp lên ánh lửa, luôn luôn làm cho người ta chói mắt.

Ánh lửa chói mắt, đủ sáng để rọi lên mặt người.

Sở Lưu Hương cuối cùng đã thấy được người đó, thấy rõ người đó.

Giờ phút này người chàng không muốn nhìn thấy nhất, cũng chính là người đó.

Người có quyền uy tối cao nhất trong Vạn Phúc Vạn Thọ Viên, cơ hồ đã có thể coi là người có uy nhất trong võ lâm ở Giang Nam.

Con người đó tịnh không phải là Kim lão thái thái, bà ta chỉ tượng trưng cho phúc thọ song toàn, cũng đã thành thần tượng của nhiều người.

Người chân chính nắm trong tay quyền uy là Kim tứ gia.

Tay lão nắm tài phú ức vạn, bàn tay kia nắm mệnh vận sinh tử của đại đa số người trong võ lâm Giang Nam.

Ánh lửa chóa mắt, chiếu sáng mặt một người.

Một khuôn mặt ngập tràn dũng khí, quyết tâm, và kiên cường tự tin, một trung niên nhân tướng mạo uy vũ.

Đầu cầu đặt một cái ghế thái sư to rộng thoải mái.

Kim tứ gia dựa người tùy tùy tiện tiện chống tay trên thành ghế, dưới chân cũng tùy tùy tiện tiện xỏ đôi hài vải gai dầu, tùy tùy tiện tiện ngồi tại đó.

Chỉ là tuyệt không có ai dám tùy tùy tiện tiện nhìn lão một cái, càng không có ai dám tùy tùy tiện tiện nói một câu trước mặt lão.

Có thứ người vô luận là đứng, hay ngồi, hay nằm, đều lộ xuất một uy vũ khó nói.

Kim tứ gia là thứ người đó.

Sở Lưu Hương nhìn lão, cũng biết lão là thứ người đó.

Lão có biết Sở Lưu Hương là thứ người nào không ?

Sở Lưu Hương thở dài một hơi, chung quy đã bước qua, bước tới trước mặt Kim tứ gia, sắc mặt rất bình tĩnh.

Người có thể nhìn thấy vẻ kinh hoàng trên mặt Sở Lưu Hương tịnh không có nhiều.

Đôi mắt ưng bén nhọn của Kim tứ gia đang nhìn chàng chăm chăm, bỗng thốt:

- Nguyên lai là người.

Sở Lưu Hương đáp:

- Là ta.

Kim tứ gia lạnh lùng:

- Bọn ta quả thật không nghĩ là người.

Sở Lưu Hương cười cười:

- Ta cũng không nghĩ Kim tứ gia không ngờ còn nhận ra ta.

Kim tứ gia trầm mặt:

- Người như người, ta chỉ cần nhìn qua một lần, tuyệt không quên được.

Sở Lưu Hương “ồ” một tiếng.

Kim tứ gia thốt:

- Người có khuôn mặt rất đặc biệt.

Sở Lưu Hương hỏi lại:

- Ta có khuôn mặt rất đặc biệt ?

Kim tứ gia đáp:

- Không cần biết khuôn mặt người ra sao, luôn luôn quy quy củ củ làm người ta khó quên.

Sở Lưu Hương vừa cười vừa sờ sờ chót mũi.

Chàng vốn là sờ mặt, lại nhin không được, phải sờ sờ chót mũi.

Kim tứ gia lạnh lùng:

- Cho nên nhìn người một cái đã thấy người tuyệt không phải là người quy quy củ củ.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Cho nên ông mới không quên ta ?

Kim tứ gia đáp:

- Phải.

Sở Lưu Hương thốt:

- Nhưng ta cũng không quên Kim tứ gia.

Chàng mỉm cười, cắt nghĩa:

- Người như Kim tứ gia, vô luận là ai gặp một lần, đều rất khó quên được.

Kim tứ gia đã biến sắc, hét lớn:

- Người đã nhận ra ta, người không nên đến.

Sở Lưu Hương thở dài:

- Chỉ tiếc là ta đã đến.

Kim tứ gia hỏi:

- Người có biết nơi đây là đâu không ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Không biết.

Chàng vốn quả thật không biết. Cho dù chàng có biết thì cũng đến như vậy.

Kim tứ gia thốt:

- Người có biết suốt ba mươi năm nay, vẫn không có một người nào dám xông vào nơi này không ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Không biết.

Kim tứ gia hỏi:

- Người đến đây làm gì ?

Sở Lưu Hương cười khỏ:

- Đến vì hồ đồ.

Kim tứ gia chằm chằm nhìn chàng cả nửa ngày, bỗng lại hỏi:

- Cả người hỏi này người gặp cũng không biết là ai ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Không biết, lại rất muốn biết.

Kim tứ gia gằn từng tiếng:

- Nó là con gái của ta !

Sở Lưu Hương lại ngẩn người, lần này mới thật sự ngẩn người.

Biểu tình trên mặt Kim tứ gia biến thành rất kỳ quái, trầm giọng:

- Người nếu nhìn thấy có người nửa đêm từ trong nhà của con gái mình đi ra, người sẽ đối phó làm sao với hắn ?

Câu hỏi đó xem chừng cũng có điểm kỳ quái.

Sở Lưu Hương lại vẫn lắc đầu:

- Không biết.

Lần này chàng nói không phải là lời nói thật.

Kỳ thực chàng đương nhiên cũng biết, dưới tình huống như vậy, người làm phụ thân thông thường chỉ có hai cách – không đánh chết tên đó, chỉ còn nước bắt hãn cưỡi con gái mình làm vợ.

Trên mặt Kim tứ gia hiện xuất sắc giận, hét lớn:

- Người thật sự không biết ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta không có con gái.

Kim tứ gia giận dữ:

- Người biết cái gì ?

Sở Lưu Hương bỗng thở dài một hơi:

- Cho đến bây giờ, ta chỉ biết một chuyện.

Kim tứ gia hỏi:

- Chuyện gì ?

Sở Lưu Hương cười khổ:

- Ta chỉ mới biết xem chừng ta đã tự chui vào một cái bẫy, ngờ ngác chui vào bẫy.

Chàng đích xác có một chút ngờ ngác. Đợi đến lúc chàng phát hiện đó là cái bẫy, thông lọng đã quấn chặt cổ chàng.

Sắc mặt Kim tứ gia lại có biến chuyển, hét lớn:

- Bẫy ? Bẫy gì ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Không biết.

Chàng cười khổ, nói tiếp:

- Ta nếu biết đó là cái bẫy gì, đã không bị lọt bẫy.

Kim tứ gia lạnh lùng hỏi:

- Có phải còn muốn thoát thân ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Đích xác rất khó.

Kim tứ gia hỏi:

- Người có biết cách nào mới có thể thoát thân ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Không biết.

Mục quang của Kim tứ gia chợt lại biến thành rất kỳ quái:

- Chỉ có một phương pháp.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Xin thỉnh giáo.

Kim tứ gia trầm giọng:

- Chỉ cần người quên đó là cái bẫy, người không phải đã không còn sục bẫy sao ?

Sở Lưu Hương ngẫm nghĩ:

- Câu nói đó ta còn chưa hiểu lắm.

Kim tứ gia hỏi:

- Nếu người đã quên đó là cái bẫy, thì còn có bẫy ở đâu nữa chứ ?

Sở Lưu Hương lại ngẫm nghĩ:

- Ta vẫn không hiểu.

Kim tứ gia trầm giọng:

- Phải làm sao người mới chịu hiểu ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Không biết.

Kim tứ gia hét lớn:

- Được, để ta nói cho người biết !

Lão đột nhiên rướn người lên, đột nhiên đã đứng trước mặt Sở Lưu Hương. Tả chưởng hoa trước mắt Sở Lưu Hương, hữu thủ như ánh chớp chớp cổ tay của Sở Lưu Hương. Đó tịnh không thể coi là chiêu thức rất tinh diệu.

Lúc Sở Lưu Hương bảy tám tuổi, đã học qua phương pháp đối phó chiêu thức đó.

Chàng cho dù có nhắm mắt, trói một tay một chân, cũng có thể tránh khỏi chiêu đó.

Nhưng chiêu thức của Kim tứ gia lại đã có biến chuyển, đột nhiên biến chuyển, cũng không biết biến thành cái gì.

Sở Lưu Hương bỗng phát hiện hữu thủ của Kim tứ gia ngay trước mắt, tả thủ vốn hoa trước mắt chàng hồi nãy, lại đã nắm cổ tay chàng.

Chàng cuối cùng đã thất kinh.

Một hai năm nay, chàng đã gặp qua không biết bao nhiêu tuyệt đỉnh cao thủ, so với cả đời người khác còn nhiều hơn nhiều. Thân pháp của Thạch Quan Âm, chưởng lực của Thủy Mẫu Âm Cơ, ám khí của Biên Bức công tử, kiếm của Tiết Y Nhân – có thể nói không có cái nào không là võ công đẳng phong tạo cực, mỗi một lần xuất chiêu, tựa hồ đều có biến hóa tuyệt diệu làm cho người ta khó lòng đoán nổi, có uy lực không thể không kinh tâm động phách.

Nhưng Sở Lưu Hương lại chưa từng thấy qua một chiêu thức đơn giản như vậy, một võ công hữu hiệu như của Kim tứ gia.

Một chiêu đó xem chừng đã chuẩn bị kỹ càng để dùng đối phó Sở Lưu Hương.

Cổ tay Sở Lưu Hương lập tức bị bấu chặt.

Kim tứ gia hét một tiếng, gân xanh vồng lên, xoay tay một cái, quăng cả thân người Sở Lưu Hương ra.

Lão vỗ tay, thở phào, trên mặt cũng không khỏi lộ xuất vẻ đắc ý, không ngờ đối với võ công của mình rất thỏa mãn.

Đây một chiêu đã có thể đánh ngã Sở Lưu Hương, đáng để cho mình rất thỏa mãn.

Mắt thấy Sở Lưu Hương đang gục đầu bay vèo về phía lan can cầu đá, Kim tứ gia từ từ quay mình, phát phát tay, ý muốn bọn gia đình thu lượm thi thể của Sở Lưu Hương.

Lão không còn muốn nhìn Sở Lưu Hương nữa.

Một người đầu óc bay thẳng vào thành đá, tịnh không phải là chuyện dễ nhìn.

Ai biết được lão vừa quay mình, đã thấy một người cười hì hì đứng trước mặt nhìn lão. Người đó chính là người lão vĩnh viễn không muốn gặp nữa.

Người Kim tứ gia đột nhiên cứng đờ.

Sở Lưu Hương đang đứng trước mặt lão, cười khanh khách nhìn lão, y phục toàn thân trên dưới đều chỉnh tề như mới mua về, cả một chút nhăn nheo cũng không có.

Mục quang của Kim tứ gia nhìn chàng từ đầu xuống chân, lại từ chân lên đầu, nhìn lên nhìn xuống hai lần, bỗng lạnh lùng cười một tiếng:

- Hảo công phu.

Sở Lưu Hương cũng cười cười:

- Công phu của ông cũng không tệ.

Kim tứ gia thốt:

- Người thử lại chiêu đó lần nữa.

Nói xong, lão đã xuất thủ.

Mỗi một chữ lão đều nói rất chậm, xuất thủ càng chậm, chậm đến mức kỳ quái.

Sở Lưu Hương nhìn tay lão.

Tay lão vừa thô vừa ngắn, nhưng lại bảo dưỡng rất tốt, móng tay cũng cắt tỉa rất sạch gọn.

Đôi tay đó tuy tuyệt không làm cho người ta có cảm giác muốn ói mửa, nhưng có lúc lại đích xác có thể làm cho người ta mất mạng.

Ngón tay trên tả thủ của lão xem càng thô cứng, càng mạnh bạo, không ngờ cũng càng hữu lực.

Hiện tại tả thủ của lão tuy đã biến thành trảo, lại không động, hữu thủ cũng động rất chậm, chậm chạp bay qua người Sở Lưu Hương, xem chừng muốn bắt tay chàng, cùng chàng kết giao bằng hữu.

Hiện tại bàn tay đó xem ra đích xác không có một chút nguy hiểm gì.

Nhưng cũng chỉ có nguy hiểm không thấy được, mới là nguy hiểm chân chính.

Đạo lý đó làm sao mà Sở Lưu Hương không hiểu được ?

Chàng xem chừng lại không hiểu.

Cho nên đợi đến lúc chàng thấy được bàn tay đó nguy hiểm, đã không còn kịp !

Đột nhiên, Sở Lưu Hương phát hiện hai tay mình đều đã bị lực lượng của bàn tay đó khống chế.

Vô luận tay chàng muốn động ra sao, cổ tay rất có thể lập tức bị bàn tay đó chộp được.

Gân xanh trên lưng bàn tay của Kim tứ gia phồng lên, khoảng cách từ ngón tay của y cho tới cổ tay của Sở Lưu Hương đã không đầy ba phân.

Sở Lưu Hương thở dài nhẹ.

Ngay lúc đó, tay của Kim tứ gia đã bấu vào cổ tay chàng – không phải là hữu thủ, là tả thủ.

Hữu thủ của lão vẫn ngừng lại ngay đó, tả thủ lại đã đột nhiên như ánh chớp thò ra.

Nhìn chiêu thức đó mà nói tịnh không huyền diệu, thậm chí có thể nói rất cũ kỹ, biến hóa rất tầm thường.

Nhưng lão lại dụng quá nhanh, quá hữu hiệu !

Lực chú ý của Sở Lưu Hương xem chừng đã hoàn toàn tập trung trên hữu thủ của lão, căn bản không phòng bị bàn tay trái đó của lão.

Tả thủ đoạt mạng.

Kim tứ gia lại hét một tiếng, người của Sở Lưu Hương lập tức bị quăng một lần nữa vào thạch trụ trên cầu.

Lần này Kim tứ gia không có ý quay mình, cũng không có ý không nhìn Sở Lưu Hương nữa.

Mục quang của lão bùng cháy, chăm chăm nhìn Sở Lưu Hương.

Bao nhiêu người đứng xung quanh, bốn bề vẫn tĩnh lặng, chừng như hoàn toàn không có người.

Không có ai hoan hô, cũng không có ai vỗ tay.

Đám người đó đã được huấn luyện đến mức lãnh tĩnh như thiết thạch. Kim tứ gia có đắc thủ, bọn chúng thậm chí cả mũi tên trên dây cung cũng đều không nhúc nhích một chút.

Nhưng ánh mắt của bọn chúng lại cũng không thể không nhìn Sở Lưu Hương.

Trong tính toán của mỗi một người, đều nhận thấy đầu Sở Lưu Hương phải đâm vào thạch trụ. Khi đầu chàng đáng lẽ đã đâm vào thạch trụ, thân mình Sở Lưu Hương lại bỗng lửng không xoay một vòng, giống như cá xoay mình trong nước.

Cái lộn vòng đó không những không có một chút miễn cưỡng, hơn nữa còn ưu mỹ văn nhã như múa lượn.

Nhìn thấy thân pháp khinh công của Sở Lưu Hương, đơn giản giống như nhìn thấy một vũ công nhiều năm kinh nghiệm đang huấn luyện người ta, giống như đang biểu diễn một điệu vũ cao siêu giữa tiếng nhạc đều đặn.

Cơ hồ giữa sát na thân thể chàng xoay một vòng đó, người chàng đã quay lại đến trước mặt Kim tứ gia.

Ánh mắt Kim tứ gia thủy chung chưa ly khai khỏi người chàng, cũng cùng một sát na đó, đột nhiên lại xuất thủ.

Ai ai cũng không thấy động tác của lão. Chỉ thấy thân người Sở Lưu Hương lại lộn vòng, như con cá chết bị quăng ra, chỉ bất quá tư thế không giống như trước.

Nhưng chàng dùng phương pháp lại giống hệt như hồi nãy.

Mất thấy lúc chàng phải lao vào thạch trụ, thân người chàng lại bỗng xoay một vòng, người đã trở về trước mặt Kim tứ gia.

Chỉ nghe một tiếng hét như phích lịch lôi phong.

Thân người Kim tứ gia như một cơn bão lao về phía trước, dụng toàn lực xả lảng trên canh bạc cuối cùng này.

Người Sở Lưu Hương như mũi tên bay ngược về phía sau.

Chàng lần thứ tư bị đánh bay ngược.

Lần này lực khí ngàn cân, Sở Lưu Hương tựa hồ đã hoàn toàn không thể khống chế thứ lực lượng đó, căn bản không còn có ai có thể tự khống chế lấy mình.

Mất lại thấy chàng lần này thế nào cũng lao đầu vào thạch trụ, nhưng lại bỗng từ lan can đá phóng lên.

Mũi chân chàng bám nhẹ vào thạch trụ, dụng lực nhún một cái, bỗng lại từ lan can bay ngược lại, thế bay về phăng phát còn nhanh hơn lúc bay đi, đến trước mặt Kim tứ gia mới xoay mình một cái.

Giống như con cá nhẹ nhàng lác mình trong nước.

Sau đó người chàng lại phiêu phiêu hốt hốt lạc trước mặt Kim tứ gia, trên mặt vẫn còn mang nụ cười man mác, giống như thủy chung đều một mực đứng yên tại đó này giờ, căn bản vốn chưa từng động thủ qua.

Không có ai động, không có ai nói gì.

Nhưng ánh mắt của mỗi một người đều không khỏi lộ xuất thần sắc kinh ngạc.

Trận chiến đó tuy bọn chúng tận mắt thấy, nhưng cho đến bây giờ, bọn chúng tựa hồ vẫn không thể tin vào mắt mình.

Người có rất nhiều hạng. Nhưng đại đa số mọi người đều thuộc cùng một hạng.

Hạng người đó làm chuyện gì, tựa hồ đều nằm trong tầm dự liệu – trong dự đoán của người khác, cũng trong dự liệu của chính mình.

Hạng người đó làm công việc hàng ngày, hàng đêm lại nằm nghỉ.

Hạng người đó làm, sau đó đợi thu hoạch.

Cho dù không thể quá hoan lạc quá, cũng không quá thống khổ, sống bình phàm, rất ít khi làm người khác kinh ngạc, cũng không được hâm mộ, nhưng không thể thiếu hạng người đó trên thế giới này.

Sở Lưu Hương không phải là hạng người đó.

Mỗi một chuyện chàng làm, tựa hồ đều không nằm trong dự liệu của người khác, tựa hồ người khác khó có thể tin được, bởi vì chàng trời sanh là nhân vật truyền kỳ.

Ánh lửa lấp lóe, chiếu trên mặt Kim tứ gia.

Trên mặt lão không có một chút biểu tình gì, nhưng trên trán đã có mồ hôi lóng lánh dưới ánh lửa.

Lão ngưng thị nhìn Sở Lưu Hương. Mục quang một hồi rất lâu sau mới di động.

Kim tứ gia bỗng thốt:

- Giải, hảo công phu.

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Công phu của ông cũng không tệ.

Cũng là hai câu nói giống như hồi nãy, nhưng hiện tại nghe lại khác trước.

Kim tứ gia bỗng chuyển mình, từ từ quay trở lại, ngồi xuống, ngồi khoan thai thoải mái.

Sở Lưu Hương lại chỉ còn nước đứng đó.

Kim tứ gia nhìn chàng đứng đó, trên mặt không có một chút biểu tình, mồ hôi lại nhỏ giọt.

Sở Lưu Hương đột nhiên cũng quay mình, đi ngược vào thủy các.

Kim tứ gia nhìn chàng, không ngăn cản, cũng không mở miệng.

Đợi một chút sau, đã thấy Sở Lưu Hương lại bước ra, mang một cái ghế bước ra.

Chàng đặt cái ghế đối diện Kim tứ gia, ngồi xuống, khoan thai thoải mái ngồi xuống.

Hai người ngồi đối diện như vậy, mặt đối mặt nhìn nhau, ai cũng không mở miệng.

Cũng không biết bao lâu sau, Kim tứ gia bỗng phất phất tay.

Cơ hồ ngay lúc đó, cung đã thu dây, đao đã chui vào vỏ, bao nhiêu người cũng đồng thời lui vào trong bóng tối, cả một tiếng động cũng không phát ra, cả tiếng chân cũng không nghe thấy.

Chỉ còn hai người đứng ở đầu cầu, cầm hai ngọn đuốc phừng phực, đứng như thạch tượng ở đó.

Ngọn lửa rung động.

Kim tứ gia đột nhiên lại phẩy tay:

- Mang rượu.

Lời nói của lão xem chừng có một thứ ma lực thần kỳ. Chỉ trong phút chốc, rượu thịt đã bày trên bàn, chén đĩa đã bày trước mặt bọn họ. Tám thứ đồ ăn, tinh trí đẹp mắt.

Rượu màu lưu ly, rót tràn chén vàng.

Kim tứ gia từ từ nâng chén:

- Mời.

Sở Lưu Hương nâng chén uống cạn:

- Hảo tửu.

Kim tứ gia thốt:

- Anh hùng đáng uống rượu ngon.

Sở Lưu Hương đáp:

- Không dám.

Kim tứ gia trầm giọng:

- Năm xưa thanh mai hâm rượu, luận bàn chuyện giang sơn, giai thoại vịnh truyền thiên cổ, lại không biết hôm nay người và ta có thể so sánh với Lưu, Tào hay không.

Sở Lưu Hương không nhịn được cười:

- Không thể so sánh. Ít ra ta không thể so bằng.

Kim tứ gia hỏi:

- Sao vậy ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Anh hùng tuyệt không thể ngồi trong bẫy của người ta mà không thoát ra được.

Kim tứ gia trầm mặt, im lặng một hồi rất lâu, gần từng tiếng:

- Người nếu vẫn còn trong bẫy, làm sao có thể thoát mái ngói đây được ?

Người trong bẫy luôn luôn lo lắng.

Mục quang của Sở Lưu Hương chớp chớp, mỉm cười:

- Nói như vậy, tôi đã có thể thoát ra ?

Kim tứ gia đáp:

- Đó còn tùy vào người.

Sở Lưu Hương “ồ” một tiếng.

Kim tứ gia trầm mặt một hồi rất lâu, lại thở dài một tiếng:

- Người có từng làm phụ thân chưa ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Chưa.

Kim tứ gia thốt:

- Nhưng đã là người, chắc chắn mình bạch làm phụ thân tịnh không phải là chuyện dễ dàng.

Sở Lưu Hương đáp:

- Dích xác không dễ dàng.

Thần tình của Kim tứ gia bỗng biến thành rất buồn bã, rót đầy chén, uống ực cạn chén, thở dài:

- Làm phụ thân của một đứa con gái đang chết như vậy, lại càng không dễ dàng.

Sở Lưu Hương cũng thở dài:

- Ta hiểu rõ.

Kim tứ gia chợt ngẩng đầu, mục quang như đao kiếm nhìn đăm đăm trên mặt chàng, hỏi lớn:

- Người hiểu rõ cái gì ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Chuyện ta hiểu rõ vốn rất nhiều, chỉ tiếc có rất nhiều lại đã quên.

Kim tứ gia hỏi:

- Người đã quên cái gì ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Quên những gì không nên nhớ.

Mục quang của Kim tứ gia lại nhìn xuống, nhìn tay mình, lại qua một hồi rất lâu, từ từ hỏi:

- Chuyện đó người cũng có thể quên ?

Sở Lưu Hương cười cười:

- Có lẽ ta đã quên hết.

Kim tứ gia hỏi:

- Về sau cũng không thể nhớ lại ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Tuyệt không thể.

Kim tứ gia hỏi:

- Ai nói vậy ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Sở Lưu Hương nói.

Kim tứ gia chợt ngẩng đầu, nhìn chàng, lại nâng chén:

- Mời.

Sở Lưu Hương uống cạn chén:

- Hảo tửu.

Kim tứ gia thốt:

- Anh hùng đáng uống rượu ngon.

Sở Lưu Hương đáp:

- Đa tạ.

Kim tứ gia ngửa cổ lên trời mà cười, cười lớn ba tiếng, rướn người đứng dậy, bước dài bỏ đi, đi vào bóng tối.

Ngọn đuốc lập tức tắt ngóm. Đất trời rộng lớn biến thành một màn hắc ám, hai người đứng ở đầu cầu như thạch tượng cũng biến mất trong bóng đêm.

Không có tiếng bước chân, không có một tiếng động.

Sở Lưu Hương một mình lẳng lặng ngồi trong bóng tối, ngưng thị nhìn chén vàng trong tay. Ánh sao lập lờ trong chén vàng.

Chàng rất muốn đem chuyện này nghĩ lại từ đầu đến đuôi một lần, nhưng tư tưởng lại rất hỗn loạn, căn bản vô phương tập trung tìm manh mối trong sự kiện.

Bởi vì chuyện này căn bản không giống là thật, căn bản không giống thật sự đã xảy ra.

Trên thế gian làm sao có chuyện xảy ra hoang đường ly kỳ như vậy ? Cả chính chàng cũng vô phương tin tưởng.

Nhưng chén vàng đang lóe ánh sáng. Chén vàng là thật.

Sở Lưu Hương thở dài nhẹ, thủy chung đã ngẩng đầu, trước mặt một màn hắc ám vô biên. Quay đầu lại, đèn trong nhà cũng đã tắt từ lâu.

Còn người ? Sở Lưu Hương đột nhiên phát hiện người đã đứng trên cầu, đang dựa lan can, im lặng nhìn chàng.

Y phục như tuyết, tinh thần thanh khiết, cũng không biết ẩn giấu bao nhiêu sầu khổ, nhưng lại không có bất cứ một ai có thể nhìn ra.

Người ta có thể nhìn thấy trong mắt nàng một khoảng không tuyệt vọng.

“Làm phụ thân của một đứa con gái đang chết, đích xác quá không dễ dàng”.

Không có một phụ thân nào có thể nhìn con gái mình chết, chết từ từ ...

Sở Lưu Hương bỗng có cảm giác rất thông cảm với Kim tứ gia, bởi vì nỗi thống khổ lão chịu đựng, có lẽ còn nhiều hơn so với con gái lão.

Nàng nhìn Sở Lưu Hương, trong mắt đã có ánh lệ, đột nhiên hỏi:

- Hiện tại chàng có phải đã hoàn toàn minh bạch ?

Sở Lưu Hương gật gật đầu. Nhưng chàng nguyện mình vĩnh viễn không minh bạch, trên thế gian có những chuyện chân tướng quả thật quá đáng sợ, quá xấu xa.

Nàng lại hỏi:

- Chàng phải đi ?

Sở Lưu Hương cười khổ.

Nàng cúi đầu, nhẹ nhàng thốt:

- Chàng nhất định rất hiểu rõ, căn bản không nên đến.

Sở Lưu Hương đáp:

- Nhưng ta đã đến.

Nàng ngưng thị nhìn dòng nước chảy dưới cầu:

- Đến thì được gì, chàng không biết sao ?

Sở Lưu Hương thở dài:

- Không biết cũng tốt.

Nàng bỗng ngẩng đầu, ngưng thị nhìn Sở Lưu Hương:

- Chàng hỏi này có biết tôi trước đây đã gặp qua chàng không ?

Sở Lưu Hương lắc đầu.

Nàng từ từ nói tiếp:

- Bởi vì tôi đã gặp qua chàng, cho nên tôi mới muốn chàng đến.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Là nàng nghĩ ra cách làm ta đến ?

Nàng gật đầu, thanh âm nhỏ như đang thì thầm:

- Người ta đều nói, căn bệnh của tôi chỉ có một cách mới có thể trị được ... chỉ có gần gũi nam nhân mới có thể trị, nhưng tôi từ đó tới giờ không chịu thử qua.

- Tại sao ?

- Tôi không tin, cũng không nguyện ý.

- Không nguyện ý hại người ta ?

- Tôi tịnh không phải là nữ nhân tốt đẹp gì, nhưng ...

- Nàng thì sao ?

- Khinh gét nam nhân, một khi đụng đến nam nhân là có cảm giác ô uế.

Ánh mắt thất thần của nàng bỗng dâng đầy tình cảm vừa phiêu diêu, vừa hư vô.

Cho nên nàng lập tức tránh né ánh mắt của Sở Lưu Hương, dịu dàng thốt:

- Tôi muốn chàng đến, chỉ vì tôi không khinh ghét chàng ...

Sở Lưu Hương chỉ còn nước trầm mặc. Chàng thật sự không biết mình nên nói gì.

Vô luận là sao, một cô gái nói với mình nàng không khinh ghét mình, luôn luôn là chuyện đáng để cao hứng.

Nhưng dưới tình huống này, chàng thật sự không có cách nào cao hứng được.

Nàng cũng trầm mặc rất lâu, mới nói tiếp:

- Những lời nói đó tôi đáng lẽ không nên nói.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng vì sao lại phải nói ?

Tay nàng bấu chặt lan can, khí lạnh trên lan can đã tiến nhập trong tâm nàng.

- Tôi nói ra, chỉ vì tôi muốn xin chàng một chuyện.

- Chuyện gì ?

- Đừng trách phụ thân tôi, cũng đừng trách người khác, bởi vì chuyện này là do tôi mà ra, chàng chỉ có thể trách tôi.

Sở Lưu Hương trầm tư, đột nhiên hỏi:

- Nàng nói những người khác đó là ai ?

- Người muốn dẫn chàng đến.

- Nàng biết nàng ta là ai ?

Nàng lắc lắc đầu, hững hờ đáp:

- Tôi chỉ biết có những người vì mười vạn lượng bạc, cả huynh đệ mình đều có thể bán đứng.

Sở Lưu Hương lập tức hỏi:

- Nàng không biết Trương Khiết Khiết ?

- Ai là Trương Khiết Khiết ?

- Còn Ngải Thanh ? Bốc A Quyên ? Nàng cũng không biết bọn họ ?

- Những cái tên đó tôi căn bản chưa từng nghe qua.

Sở Lưu Hương lại trầm mặc rất lâu, đột nhiên thở dài:

- Quả thật cũng không thể trách nàng.

- Tại sao ?

- Bởi vì nàng cũng bị người ta lợi dụng, lợi dụng làm công cụ giết ta !

Nàng tròn xoe mắt, phảng phất rất kinh ngạc:

- Ai đã lợi dụng tôi ? Ai muốn giết chàng ?

Sở Lưu Hương mỉm cười, điềm đạm cười đáp:

- Hiện tại ta còn chưa biết, nhưng sẽ có một ngày ta sẽ tìm ra y.

Trên tường cao gió càng lạnh.

Đứng trên đầu tường, ẩn hiện có thể nhìn thấy y phục nàng toàn thân trắng như tuyết.

Nàng còn dựa vào lan can, lan can lạnh lẽo, nhưng trên thế gian còn có gì có thể lạnh hơn tâm nàng.

“Tôi chỉ xin chàng một chuyện, chỉ xin chàng đừng hận phụ thân tôi”.

Sở Lưu Hương tuyệt không hận bọn họ, chỉ có cảm giác bọn họ đáng để tội nghiệp, đáng để đồng tình. Bọn họ đã bị người ta lợi dụng như Sở Lưu Hương, bị người ta hại như Sở Lưu Hương. Sở Lưu Hương làm sao mà hận bọn họ được ?

“Chàng nhất định rất hiểu rõ căn bản không nên đến”.

Chàng đích xác rất hối hận, không nên quá tin nhiệm Trương Khiết Khiết. Chàng chỉ hy vọng có thể gặp nàng, có lẽ lúc đó sẽ kéo tóc nàng, hỏi cho rõ ràng vì sao lại muốn hại người như vậy.

Nhưng chàng cũng biết, mình lần này sợ vĩnh viễn không còn có thể gặp lại Trương Khiết Khiết.

Nàng đương nhiên không dám tái kiến chàng. Chàng cũng không có cách tìm nàng.

Ngoại trừ biết tên nàng là Trương Khiết Khiết ra, chàng đối với con người đó căn bản không biết gì nữa.

Thậm chí cả cái tên đó là thật hay giả, chàng đều không biết.

Hiện thực có thể vĩnh viễn không gặp nàng cũng được, chắc sẽ được thái bình.

Dạng con gái đó trừ việc hại mình ra, hại mình đến nỗi choáng váng đầu óc, thân mình run rẩy, đối với mình còn có thể có lợi ích gì ?

Nhưng cũng không biết vì sao, một khi nghĩ đến sau này vĩnh viễn không còn gặp lại nàng, trong tâm Sở Lưu Hương có cảm giác khốn khổ nói không được, phảng phất đột nhiên làm mất cái gì đó.

Gió lồng lộng đầu tường quả thật quá lạnh. Sở Lưu Hương hít một hơi nhẹ nhẹ, từ đầu tường nhảy ra.

Lần nhảy này chàng tịnh không có cảm giác khủng bố, bởi vì chàng rất có lòng tin.

Chàng biết mình đang nhảy đi đâu. Đó không phải là hầm bẫy, cũng không phải là biển lửa, chỉ bất quá là một con hẻm nhỏ rất vắng vẻ.

Chàng đã có thể cảm thấy an tâm. Chàng quá an tâm.

Đến khi chàng nhảy xuống, mới phát giác bên dưới tuy không có biển lửa, lại là một cái bồn nước.

Người chàng xảo hợp lọt vào trong cái bồn nước đó.

Sau đó, chàng lập tức nghe thấy tiếng cười của một người.

9. Trăng Trong Nước, Nước Dưới Trăng

Sở Lưu Hương thích cười.

Chàng không những thích mình cười, cũng thích nghe người ta cười, nhìn người ta cười. Bởi vì chàng luôn nghĩ nụ cười không những có thể làm cho mình phần chấn tinh thần, cũng có thể làm cho người ta khoái trá vui vẻ.

Cho dù là người xấu nhất, trên mặt nếu có thể phát xuất một nụ cười thoải mái, xem ra cũng có thể biến thành tươi tắn khả ái phần nào.

Cho dù thứ âm nhạc mỹ diệu nhất thế giới, cũng không thể cổ vũ làm cho người ta phấn chấn bằng tiếng cười.

Hiện tại Sở Lưu Hương nghe thấy tiếng cười đó, vốn rõ mồn một hơn bất cứ thứ âm nhạc nào.

Nhưng Sở Lưu Hương hiện tại nghe tiếng cười đó, lại chừng như đột nhiên bị người ta quất một roi.

Chàng nhận ra đó chân chính là tiếng cười của Trương Khiết Khiết.

Sở Lưu Hương đáng lẽ tuyệt không thể rơi vào một bồn nước như vậy, trừ lúc đi tắm ra, chàng tuyệt không thể rơi “bôm” gọn ơ vào trong bồn như vậy.

Vô luận ở bất cứ chỗ nào nhảy xuống đều không thể. Chàng cho dù có từ một chỗ rất cao nhảy xuống, cho dù không biết bên dưới có cái bồn nước đang chờ đợi, cũng tuyệt không thể rơi vào.

Câu nói “Sở Lưu Hương khinh công vô song”, tịnh không phải là câu nói càn bậy.

Nhưng chàng hiện tại lại đích xác đã rơi “bôm” vào trong bồn nước, chỉ bởi vì hồi nãy khi chàng chuẩn bị hoán khí, đột nhiên nghe thấy tiếng cười của Trương Khiết Khiết.

Vừa nghe thấy tiếng cười của Trương Khiết Khiết, chàng đang chuẩn bị vận khí nhảy lên tránh, đã chừng như đột nhiên bị người đè xuống.

Nước rất lạnh, không ngờ còn có mùi vị hoa thơm.

Cơn giận của Sở Lưu Hương lại đã nhiều phần bị hơi lạnh của bồn nước làm dịu bớt.

Chàng tịnh không phải là người không thể giãn nở, nếu gặp lúc khác, gặp chuyện như vậy, chàng nhất định có thể còn đùa cợt hơn người ta gấp mấy lần.

Nhưng hiện tại trong tâm chàng lại thật sự không có hứng cười cợt.

Vô luận là ai bị người ta hồi nãy gạt gẫm tống khứ làm vật tế thần, lại cũng bị người đó gạt rớt vào trong một bồn nước lạnh, hẳn nếu còn chưa nóng giận, mới quả thật là quái sự.

Trương Khiết Khiết cười ngất khoái trá.

Sở Lưu Hương ngồi ạch xuống, ngồi trong nước lạnh.

Khi chàng ngồi xuống rồi, mới quay đầu nhìn Trương Khiết Khiết, phảng phất đang sợ mình vừa thấy nàng là nộ khí lại bộc phát.

Chàng nhìn Trương Khiết Khiết. Chàng không giận.

Ngược lại, chàng cũng cười !

Vô luận là bất cứ lúc nào, chỗ nào, nhìn thấy Trương Khiết Khiết, là thấy nàng chính chính tề tề, bộ dạng thanh thanh tịnh tịnh, giống như một hột đậu phộng mới lột vỏ.

Nhưng lần này nàng nhìn lại giống một con gà mắc mưa.

Nàng từ đầu đến chân đều ướt nhẹp, không ngờ cũng ngồi trong một cái bồn nước lớn, đang dùng tay quây nước, tung nước lên đầu mình, cười ngất:

- Mát quá, mát quá, chàng nếu có thể tìm trong mấy trăm dặm xung quanh đây, tìm ra một chỗ mát hơn chỗ này, tôi mới bội phục chàng.

Sở Lưu Hương cười lớn:

- Ta tìm không ra.

Chàng vốn không muốn cười, của một ý vui cũng không có.

Nhưng hiện tại chàng cười xem chừng còn khoái trá hơn cả Trương Khiết Khiết.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Chàng nếu có thể đoán ra làm sao tôi kiếm được hai cái bồn nước này, tôi mới bội phục chàng.

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta không đoán được.

Chàng vốn không muốn đoán.

Chuyện Trương Khiết Khiết làm, vốn ai ai cũng đều đoán không ra.

Chàng cho dù có đập bể đầu cũng đoán không ra.

Nàng tròn tròn mắt, cười đến nổi nước mắt trào ra, đôi mắt nho nhỏ giống như đôi vàng trắng khuyết đó xem ra lại càng khả ái.

Sở Lưu Hương nhìn đôi mắt nàng, bỗng đứng bật dậy, nhảy thẳng vào bồn nước của nàng.

Trương Khiết Khiết cười ngọt, dụng lực xô chàng, thả hồn hể:

- Đi ra, ai cho phép chàng vô đây, bọn ta mỗi người một bồn nước, ai lại đi chiếm của người khác.

Sở Lưu Hương cười cười:

- Ta muốn qua, cái bồn của ta không tốt bằng cái bồn này.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Ai nói ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta nói ... nước trong cái bồn này thơm hơn nước trong cái bồn của ta.

Trương Khiết Khiết cười ngất:

- Tôi hồi nãy rửa chân trong cái bồn này, chàng thích dùng nước rửa chân của tôi sao.

Nàng dụng lực xô Sở Lưu Hương.

Sở Lưu Hương gượng lại không chịu đi, nàng xô không được. Bỗng ngay lúc đó, tay nàng chùng như đã mềm nhũn, toàn thân cũng mềm nhũn.

Nàng rất thơm, còn thơm hơn cả hoa.

Sở Lưu Hương nhịn không được, ôm lấy nàng, dụi râu lún phún đâm lên mặt nàng.

Cả thân người nàng co rút lại, cắn môi:

- Râu chàng sao lại biến thành như tổ quạ hồi nào vậy ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Hồi nãy.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Hồi nãy ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Một người lúc nổi nóng, râu ria đâm dài ra cực mau.

Trương Khiết Khiết tròn tròn mắt:

- Nổi nóng ai ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Nổi nóng nàng.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Chàng đã giận tôi, sao không đấm tôi một đấm, lại đi ôm tôi ?

Nàng đấm Sở Lưu Hương, ánh mắt ôn nhu đến mức gần như trắng trong nước, nước dưới trăng.

Sở Lưu Hương đột nhiên lùi người nàng qua, ấn trên mình chàng, dụng lực kí đầu nàng.

Kỳ thực chàng tịnh không dùng quá sức, Trương Khiết Khiết lại la hét sức.

Nàng vừa cười vừa la, một mặt còn dùng chân đá, đá Sở Lưu Hương, đá nước, đá bồn nước.

Ổng quần rộng thoáng cuốn lên khi nàng đá, để lộ ống quyển, lộ xuất đôi chân thon thả mịn màng của nàng, bàn chân nhỏ nhắn tinh oanh trắng như tuyết.

Cũng lộ xuất cả lòng bàn chân nàng.

Sở Lưu Hương chung quy đã nhìn thấy lòng bàn chân nàng. Lòng bàn chân nàng đỏ hồng, không mang vớ, xem chừng hồi nãy thật sự đang rửa chân. Chân nàng vừa trắng, vừa thon thả, mịn màng, thanh tú.

Sở Lưu Hương đã nhìn qua rất nhiều lòng bàn chân của nữ nhân, nhưng hiện tại lại giống như lần thứ nhất thấy chân nữ nhân.

Tay chàng không biết từ lúc nào đã hạ xuống.

Trương Khiết Khiết miệng còn thở hổn hển, ngẩng đầu, nhìn vào mắt chàng, cắn môi hỏi:

- Nhìn cái gì đó ?

Sở Lưu Hương không nghe. Qua một hồi rất lâu, mới thở dài một tiếng:

- Ta hiện tại đã minh bạch một chuyện.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Chuyện gì ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Nữ nhân đôi mắt dễ nhìn, chân cũng nhất định không quá khó coi.

Chân Trương Khiết Khiết lập tức rụt lại, đỏ mặt:

- Đôi mắt quái quỷ của chàng sao không kiếm mấy chỗ tốt đẹp khác mà nhìn.

Sở Lưu Hương cố ý ngheh mặt:

- Ai nói ta không kiếm mấy chỗ tốt đẹp khác mà nhìn, nàng nếu có thể kiếm mấy trăm dặm xung quanh đây, kiếm ra chỗ nào càng tốt đẹp hơn để nhìn, ta bội phục nàng liền.

Trương Khiết Khiết đỏ mặt, trừng mắt nhìn chàng, chột nhe răng cắn mũi chàng.

Nàng đã cắn được.

Không có tiếng động, cả tiếng cười cũng không có.

Hai người ẩn trong bồn nước, phẳng phất trắng sao trên trời đều đang lén nghe ngóng.

Nước rất lạnh, nhưng trong cảm giác của bọn họ, lại đã ấm cúng như ngày xuân dưới ánh mặt trời.

Hiện tại không phải là ngày xuân, cũng không có dương quang.

Ngày xuân trong tâm bọn họ. Dương quang trong ánh mắt của bọn họ.

Cũng không biết qua bao lâu sau, Trương Khiết Khiết mới thở dài một hơi, nhẹ nhẹ thốt:

- Chàng xem chừng rất ác độc, kí tôi đau quá.

Sở Lưu Hương thốt:

- Ta vốn nên đánh nặng hơn nữa.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Sao vậy ? Có lẽ nào chàng đã nghĩ tôi cố ý gạt chàng, cố ý muốn hại chàng ?

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng không lẽ không phải vậy sao ?

Trương Khiết Khiết cắn môi:

- Tôi nếu quả thật muốn hại chàng, tại sao lại cố ý gõ thanh la để báo động chàng, tại sao lại phải hứng gió ở đây đợi chàng ?

Giọng nói của nàng nghèn nghẹn, cả tròng mắt cũng đỏ ngầu, tựa hồ chịu đựng uẩn khúc rất lớn, đột nhiên dụng lực xô Sở Lưu Hương một cái, muốn đứng dậy.

Sở Lưu Hương đương nhiên không thể để nàng phóng ra.

Trương Khiết Khiết trừng mắt nhìn chàng, uất hận hỏi:

- Chàng đã coi tôi là nữ nhân ác độc, chàng còn kéo tôi lại làm gì ?

Sở Lưu Hương hỏi:

- Ta không kéo nàng thì kéo ai ?

Trương Khiết Khiết cười lạnh:

- Tùy tiện chàng kéo ai cũng không quan hệ gì tới tôi.

Sở Lưu Hương thốt:

- Đã không quan hệ gì tới nàng, sao lại đổ hũ dấm chua vậy ?

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Ai đổ dấm chua chứ ? Chàng thấy quỷ hả ?

Sở Lưu Hương thản nhiên đáp:

- Cho dù không cả hũ, một chút dấm chắc chắn là có, lúc đánh thanh la cũng nhất định không quá ít dấm chua.

Trương Khiết Khiết găm gù:

- Lúc đó tôi nhìn thấy chàng cả đầu cổ đều đỏ bừng, nếu không gõ chiêng lớn như vậy, làm sao chàng có thể hoàn hồn ?

Nói trước nói sau, nàng nhịn không được cười, dụng lực nhéo mũi Sở Lưu Hương một cái, vừa cười vừa nói:

- Chàng xem chàng kia, hồn phách của chàng đến hiện tại xem chừng còn chưa quay trở lại.

Sở Lưu Hương nhìn nàng, nhìn cả nửa canh giờ, bỗng thở dài cầu nhàu:

- Ta xem ta hiện tại thật sự phải nhúng đầu vào nước lạnh mới tỉnh lại được.

Trương Khiết Khiết tròn mắt nhìn chàng, cười hỏi:

- Chàng thật sự muốn uống nước rửa chân của tôi ?

Nàng lại cười ngất, toàn thân lại mềm nhũn, mềm mại ngã vào lòng Sở Lưu Hương.

Sở Lưu Hương dùng hai tay ôm chặt nàng vào lòng, thở dài:

- Bao nhiêu ngày nay, đầu óc của ta xem chừng thủy chung cứ lằng lằng, hơn nữa càng ngày càng lằng lằng, không nghĩ ra cách nào có thể tỉnh táo trở lại, không biết đã gần chết bao nhiêu lần rồi.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Chết cũng tốt, xem hạng người như chàng, chết một người bớt một người.

Sở Lưu Hương ghì chặt nàng:

- Nàng thật sự muốn ta chết ?

Trương Khiết Khiết cũng ngừng thị nhìn chàng, bỗng dùng cả hai tay ôm quàng cổ chàng, dịu dàng đáp:

- Tôi không muốn chàng chết ... tôi thà tự mình chết, cũng không muốn chàng chết !

Sở Lưu Hương hỏi:

- Thật ?

Trương Khiết Khiết không nói gì, lại ôm chàng chặt hơn.

Không cần biết lời nói của nàng có thật hay không, cái ôm đó lại tuyệt không phải giả.

Sở Lưu Hương hiểu rõ.

Lúc chàng biểu lộ chân tình, cũng vô phương khống chế mình.

Qua một hồi rất lâu, Trương Khiết Khiết mới thở dài u uẩn một tiếng:

- Tôi không biết, quả thật không biết, tôi cũng lằng lằng.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng không biết vị Kim cô nương đó là ... là người có bệnh ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Tôi nếu biết, làm sao lại để chàng đi ?

Sở Lưu Hương thốt:

- Nàng hiện tại lại đã biết.

Trương Khiết Khiết đáp:

- Phải.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng biết từ hồi nào ? Biết bao nhiêu ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Lúc chàng tiến vào, tôi lại không yên lòng được, cho nên cũng theo vào.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng đã nhìn thấy cái gì ? Nghe được cái gì ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Tôi nghe có người nói chuyện, nói tiểu thư họ Kim của bọn họ là bệnh nhân rất đáng sợ, vốn đã khó cứu chữa, may sao hiện tại cuối cùng đã tìm ra một vật tế thần. Bọn họ không nói ra căn bệnh của Kim cô nương là gì.

Bởi vì căn bệnh đó thật sự đáng sợ.

Vô luận ai ai cũng đều biết, trên thế gian tuyệt không có chứng bệnh nào đáng sợ hơn “ma phong”.

Đó kỳ thực đã không thể coi là căn bệnh, bề mặt như một loại phù chú, một thứ tai họa, làm cho người ta không dám đề cập tới, cũng bắt nhân đề cập tới.

Trương Khiết Khiết nói tiếp:

- Kim tứ gia vốn cũng không tán thành làm chuyện này, lại không thể không làm, cho nên trong tâm cũng rất đau khổ, cực kỳ bất an, cho nên ông ta mới muốn giết chàng diệt khẩu.

Một người khi xấu hổ bất an, thông thường có thể muốn làm thương hại tới người khác.

Sở Lưu Hương thở dài:

- Ta tịnh không trách ông ta, một người làm phụ thân, vì con mình mà hạ tư cách, cho dù có làm sai cũng đáng để tha thứ, hà huống ta cũng biết đó không phải là chủ ý của ông ta.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Chàng biết đó là chủ ý của ai ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Đương nhiên là người nhất tâm muốn giết ta.

Trương Khiết Khiết thở dài:

- Không sai, tôi cũng bị y gạt, mới kêu chàng đến đây, nghĩ là y ở đây, bởi vì y nói cho tôi biết y ở đây đợi.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Y tự mình nói cho nàng biết ?

Trương Khiết Khiết gật đầu.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng nhận ra y ?

Trương Khiết Khiết gật đầu.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng đã biết y là ai, sao không chịu nói cho ta biết ?

Trương Khiết Khiết thất thần nhìn vào bóng tối xa xăm, trong mục trung của nàng đột nhiên lộ xuất một ý nghĩ khủng bố vô phương miêu tả, đột nhiên ôm chặt Sở Lưu Hương:

- Hiện tại tôi muốn đào tẩu. Chàng ... chàng có chịu đem tôi bỏ đi không ?

Sở Lưu Hương hỏi:

- Bỏ đi đâu ?

Trương Khiết Khiết lạc hồn vào bóng tối triền miên:

- Đi đâu cũng được, chỉ cần là chỗ không người, chỉ có tôi và chàng, nơi đó không có ai tìm bắt tôi, cũng không có ai tìm bắt chàng.

Nàng khép nhẹ đôi mắt, mí mắt mỹ lệ lăn dài giọt lệ tinh oanh, mơ mộng nói tiếp:

- Hiện tại tôi cái gì khác cũng không muốn, chỉ muốn tôi cùng chàng đơn độc ở cùng một chỗ, an an tĩnh tĩnh sống cả đời này.

Sở Lưu Hương không nói gì, một hồi rất lâu sau cũng không nói. Trong ánh mắt của chàng dâng tràn một biểu tình kỳ quái, cũng không biết là đang ngẫm nghĩ, hay là đang mơ mộng ?

Trương Khiết Khiết bỗng mở mắt, ngưng thị nhìn chàng:

- Lời tôi nói chàng có tin không ?

Sở Lưu Hương chậm chậm gật đầu:

- Ta tin.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Chàng ... chàng không chịu ?

Sắc mặt nàng trắng nhợt, toàn thân run lấy bầy.

Sở Lưu Hương dùng cả hai tay nâng khuôn mặt trắng nhợt của nàng, dịu dàng thốt:

- Ta tin, ta chịu, chỉ tiếc ...

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Chỉ tiếc cái gì ?

Sở Lưu Hương thở dài đáp:

- Chỉ tiếc trên thế gian tuyệt không có một chỗ như vậy.

Trương Khiết Khiết hỏi lại:

- Tuyệt không có chỗ nào ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Tuyệt không có chỗ người ta tìm không ra, vô luận bọn ta bỏ đi đâu, vô luận bọn ta trốn ở đâu, sớm muộn gì cũng có một ngày người ta tìm ra.

Khuôn mặt Trương Khiết Khiết càng trắng nhợt.

Nàng vốn là một cô gái mặt mày tươi tắn vui vẻ, nhưng hiện tại lại phảng phất bỗng có rất nhiều khủng bố, rất nhiều tâm sự.

Đó là vì sao ?

Đó có phải là vì ái tình ?

Ái tình vốn là thứ không thể lẩn tránh nhất.

Có lúc thống khổ, có lúc điếm mật, có lúc làm cho người ta khoái lạc, có lúc lại làm cho người ta bị thương.

Người thống khổ nhất, có thể bởi vì đã có ái tình, hơn nữa đã biến thành khoái lạc, người khoái lạc nhất cũng có thể bởi vì đã có ái tình, lại đã biến thành thống khổ vô bờ.

Ái tình thần bí.

Chỉ có ái tình chân chính, mới vĩnh viễn tươi sáng, vĩnh viễn tồn tại.

Trương Khiết Khiết cúi đầu, trầm mặt rất lâu, nước mắt đã nhỏ hòa vào nước lạnh.

Trong nước ánh lên tinh quang. Tinh quang đầy trời.

Nàng chợt ngẩng đầu, bao nhiêu tinh quang đầy trời tựa hồ đều bị nàng giấu trong cổ.

Nàng si si dại dại nhìn Sở Lưu Hương, si si dại dại thốt:

- Tôi cũng biết trên thế gian tuyệt không thể có chỗ nào vĩnh viễn không bị người ta tìm ra. Nhưng ... bọn ta chỉ cần có thể đơn độc sống ở đó một năm, một tháng, thậm chí chỉ cần có thể đơn độc sống một ngày, tôi cũng đã rất khoái trá, rất mãn nguyện.

Sở Lưu Hương không nói gì nữa.

Nếu mình là Sở Lưu Hương, trong một đêm tinh quang đầy trời, gió mát lạnh như nước, có một cô gái mình yêu thích rúc trong lòng mình thổ lộ chân tình, muốn mình mang nàng đi, mình còn có thể nói gì nữa ?

Mỗi một người đều có lúc tình cảm xung động vô phương khống chế, lúc đó ngoại trừ người trong tâm hân ra, chuyện gì khác hẳn đều có thể quên hết, đều có thể bỏ hết.

Mỗi một người trong cuộc đời, ít nhất cũng có làm qua một hai chuyện hồ đồ.

Những chuyện đó có lẽ không mang đến lợi ích gì cho hần, ít nhất lại có thể lưu giữ lại một đoạn ký sự quá khứ để lúc về già tịch mịch hồi tưởng lại. Một người lúc về già giữa trời đông giá buốt lạnh lẽo, nếu không có một chuyện gì để hồi tưởng, có lẽ hần sẽ có cảm giác cả cuộc đời của hần quá vô nghĩa vô vị.

Mặt trời từ từ ló dạng, lúc dương quang xuyên qua rừng cây, phô bày một hàng bóng thon dài.

Trương Khiết Khiết dặt tay Sở Lưu Hương, lẳng lặng đi trên con đường nhỏ tĩnh mịch. Trong tâm nàng cũng ngập tràn hạnh phúc yên bình, chỉ có cảm giác mình từ xưa đến nay chưa từng có thứ hạnh phúc như vậy.

Còn Sở Lưu Hương ?

Chàng xem ra tuy cũng rất khoái trá, lại hiển lộ một nỗi sợ hãi mơ hồ. Bởi vì chàng không biết làm như vậy có đúng không ? Có rất nhiều chuyện chàng thật sự rất khó bỏ qua, có rất nhiều người chàng thật sự rất khó quên.

“Mỗi một người đều có lúc xung động tình cảm”.

Sở Lưu Hương là người, cho nên chàng không thể ngoại lệ.

Gió từ đầu đường tràn tới, trong tàng cây đại thụ có một đôi chim sẻ riu rít mặt ngữ của chúng.

Trương Khiết Khiết đột nhiên ngẩng đầu:

- Chàng có biết bọn chúng đang nói gì không ?

Sở Lưu Hương lắc đầu.

Ánh mắt của Trương Khiết Khiết tràn đầy vẻ thiện chân của trẻ thơ, dịu giọng thốt:

- Chàng nghe kìa, chim sẻ cô nương đang cầu xin tình nhân của nàng, cầu xin hần mang nàng bay đến đông phương, bay về hướng trùng dương, nhưng chim sẻ tiên sinh lại không đáp ứng.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Hần vì sao lại không đáp ứng ?

Trương Khiết Khiết trừng mắt:

- Bởi vì bổn phận của hần, lại không ngờ còn nghĩ sinh hoạt an định càng quan trọng hơn so với đi tìm khoái lạc, hần vừa sợ bay trên đường gặp bão tuyết, vừa sợ đói lạnh, lại quên một người không chịu chịu đựng khổ nạn, vĩnh viễn cũng không đạt được khoái lạc chân chính.

Sở Lưu Hương thốt:

- Có những người xem sinh hoạt an định cũng là một thứ khoái lạc.

Trương Khiết Khiết nói:

- Nhưng, hần mỗi ngày phải trốn tránh con người, mỗi ngày đều phải phòng bị đạn nã, đó có thể coi là sinh hoạt an định sao ?

Nàng thở dài nhẹ nhẹ, nói tiếp:

- Tôi nghĩ hần nên dẫn chim sẻ cô nương đi, nếu không nhất định sẽ hối hận, nếu không trải qua khảo nghiệm và so sánh, làm sao biết được cái gì là khoái lạc chân chính ?

Bọn họ đã đi ngang qua dưới cây, đôi chim sẻ trên cây đột nhiên bay vụt đi, bay về hướng đông phương.

Trương Khiết Khiết vỗ tay cười tươi:

- Chàng có thấy bọn chúng đã bay đi không ? Vị chim sẻ tiên sinh đó tất không thể coi là quá ngu phải không ?

Sở Lưu Hương cười:

- Ta có phải cũng không thể coi là quá ngu không ?

Trương Khiết Khiết rướn người đứng bằng mũi chân, hôn nhẹ lên má chàng, dịu dàng đáp:

- Chàng cực kỳ thông minh. Chàng đang muốn đi đâu ?
- Tùy nàng.
- Chàng có mệt không ?
- Không mệt.
- Giống như đôi chim sẻ, thẳng đường mà đi có được không ? Đi tới đâu tính tới đó.
- Được.
- Chỉ cần chàng nguyện ý, cho dù đi đến chân trời góc biển, tôi cũng vĩnh viễn theo chàng, tôi nhất định đi cùng chàng.

Hoàng hôn.

Hoàng hôn trên tiểu trấn, an bình tĩnh lặng.

Một đôi vợ chồng già đang tản bộ dưới ánh tịch dương, trên đầu lão nhân đội cái mũ đai vàng trong rất hoạt kê, nhưng bộ dạng xem ra rất trang nghiêm, cũng rất nghiêm túc.

Vợ của lão lẳng lặng đi kế bên người lão, có vẻ thuận tòng hoàn toàn, bởi vì cả đời này của bà đã giao hết cho chồng, hơn nữa đã thu hồi một cuộc đời an định và hạnh phúc.

Hai vợ chồng lẳng lặng bước qua, không nguyện để ai phiền toái, cũng không nguyện náo nhiễu người ta.

Sở Lưu Hương thở dài nhẹ nhẹ.

Mỗi lần chàng nhìn thấy đôi vợ chồng lớn tuổi như vậy, trong tâm đều có cảm giác khó tả.

Bởi vì chàng không biết được khi mình đến lúc viễn niên, có thể có một bạn lữ chung sống như vậy không ?

Chỉ có lần này, trong tâm chàng cảm thấy hạnh phúc hơn hết, bởi vì Trương Khiết Khiết đang đi bên người chàng.

Chàng nhịn không được nắm chặt tay Trương Khiết Khiết.

Tay Trương Khiết Khiết lạnh như băng.

Trương Khiết Khiết đang cúi đầu nhìn mũi chân mình, qua một hồi rất lâu, mới ngẩng đầu cười một tiếng:

- Tôi không quá lạnh, nhưng rất đói, đói muốn điên người.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng muốn ăn cái gì ?

Trông mắt Trương Khiết Khiết chớp chớp:

- Tôi muốn ăn vi cá.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Địa phương như vậy làm sao có vi cá ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Tôi biết trong trấn trước mặt có, đi một chút nữa là gặp đại trấn.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng hiện tại đã đói muốn điên, cũng có thể chịu đựng chờ đến đó ?

Trương Khiết Khiết cười đáp:

- Lúc tôi càng đói, càng muốn ăn đồ càng ngon.

Sở Lưu Hương cười thốt:

- Nguyên lai nàng cũng giống hệt ta, cũng là hạng háu ăn.

Trương Khiết Khiết cười ngọt ngào:

- Cho nên hai ta mới chân chính là một đôi trời sinh.

Sở Lưu Hương thốt:

- Được, bọn ta đi mau.

Trương Khiết Khiết chu miệng:

- Tôi đã đi không nổi nữa, trên người chàng còn tiền mướn xe không ?

Cho nên bọn họ đã mướn xe.

Xe đi rất nhanh, bởi vì Trương Khiết Khiết không ngừng thôi thúc.

Hiện tại từ trong xe nhìn ra, đã có thể thấy ánh đèn trong trấn trước mặt.

Sở Lưu Hương đang nhìn ra ngoài xuất thần.

Trương Khiết Khiết bỗng hỏi:

- Trong tâm chàng còn nghĩ về người đó ?

Sở Lưu Hương hỏi:

- Người nào ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Người luôn luôn muốn hại chàng.

Sở Lưu Hương cười cười:

- Có lúc khó tránh được nghĩ ngợi.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Chàng có biết tôi vì sao một mực không chịu nói cho chàng biết y là ai không ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Không biết.

Trương Khiết Khiết dịu dàng thốt:

- Bởi vì tôi không muốn chàng đi đánh y, cho nên tôi muốn xin chàng một chuyện.

Sở Lưu Hương thốt:

- Nàng cứ nói.

Trương Khiết Khiết ngưng thị nhìn chàng, nói từng tiếng:

- Tôi muốn chàng đáp ứng tôi, sau này không muốn nghĩ về y nữa, cũng không muốn đi tìm y.

Sở Lưu Hương cười cười:

- Ta có bao giờ tìm y đâu, toàn là y tìm ta.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Nếu y sau này không còn tìm chàng ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta đương nhiên cũng không tìm kiếm y.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Thật ?

Sở Lưu Hương dịu dàng đáp:

- Chỉ cần nàng đi chung với ta, người nào khác ta đều không muốn tìm, ta đã từng đáp ứng nàng rồi.

Trương Khiết Khiết cười dịu dàng vô cùng:

- Tôi nhất định vĩnh viễn theo chàng.

Ngựa hí vang một tiếng, xe đã dừng bánh trước tửu lâu đèn đuốc huy hoàng.

Trương Khiết Khiết kéo tay Sở Lưu Hương:

- Đi, bọn ta đi ăn vi cá, chỉ cần trên người có mang đủ tiền, tôi có thể ăn hết vi cá của chỗ này.

Vi cá bày trên bàn, một tô vi cá vừa ngon lành, vừa thơm nóng.

Nhưng Trương Khiết Khiết lại còn chưa trở về.

Hồi nãy nàng vừa ngồi xuống, chợt đứng dậy:

- Tôi phải đi một chút.

Sở Lưu Hương nhin không được phải hỏi:

- Đi đâu ?

Trương Khiết Khiết cúi người, mặt dán vào mặt chàng, thì thầm:

- Tôi muốn đi tắm cái đã, vậy mới ăn cho ngon lành được.

Trong tửu lâu đông người như vậy, mặt nàng lại kề sát mặt chàng, cả Sở Lưu Hương cũng không tránh khỏi đỏ mặt.

Cho đến bây giờ, chàng vẫn có cảm giác người ta xem chừng ai ai cũng liếc ngó chàng.

Trong tâm chàng lại chỉ có cảm giác ngọt ngào rung cảm.

Một cô gái nếu không toàn tâm toàn ý yêu thương mình, làm sao biểu lộ cử chỉ mật thiết với mình giữa đám đông thiên hạ như vậy ?

Ngoại trừ Sở Lưu Hương ra, ánh mắt của Trương Khiết Khiết xem chừng không nhìn tới người thứ hai nào.

Sở Lưu Hương cũng không chú ý tới người nào khác !

Nhưng hiện tại vi cá đã nguội, nàng sao còn chưa trở về ?

Sở Lưu Hương thở dài, ngẩng đầu lên, bỗng nhìn thấy hai người từ ngoài bước vào.

Hai lão nhân, một lão đầu tử, một lão thái thái.

Lão đầu tử đội mũ đai vàng rất hoạt kê. Thần tình trên mặt lại rất trang nghiêm.

Sở Lưu Hương chợt phát hiện hai người này là đôi vợ chồng hồi nãy gặp trong tiểu trấn.

Bọn họ hồi nãy còn tản bộ trong tiểu trấn, hiện tại chợt đã xông vào đây. Bọn họ sao lại đi nhanh vậy ? Đến đây làm gì ?

Sở Lưu Hương vốn có cảm giác rất kỳ quái, nhưng lập tức lại nghĩ:

- Xe trong trấn đó đâu phải chỉ có một chiếc, bọn ta có thể ngồi xe đi ăn vi cá, người ta sao lại không thể chừa.

Chàng tự cười mình, quyết định không lo nghĩ về chuyện của người ta nữa.

Ai biết được đôi phu thê đó lại xem chừng đã quyết định đi tìm chàng từ sớm, không ngờ đi thẳng tới trước mặt chàng, hơn nữa còn ngồi xuống ghế đối diện chàng.

Sở Lưu Hương ngẩn người.

Chàng đột nhiên phát hiện lão nhân đó một mực nhìn chàng chăm chăm, không những sắc mặt rất nghiêm túc, ánh mắt lạnh như băng, chùng như đang nhìn oan gia đối đầu.

Sở Lưu Hương miễn cưỡng cười cười:

- Hai vị đến tìm người ?

Lão nhân đội mũo đáp:

- Phải.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Hai vị đến tìm ta ?

Lão nhân đội mũo đáp:

- Phải.

Sở Lưu Hương thốt:

- Ta hình như chưa từng biết qua hai vị.

Lão nhân đội mũo đáp:

- Phải.

Sở Lưu Hương không cần hỏi nữa, chàng đã minh bạch hai người đến tìm cái gì.

Bọn họ đến tìm phiền hà.

Sở Lưu Hương thở dài.

Cho dù chàng không đi tìm người ta, người ta sớm muộn gì cũng kiếm chàng. Một điểm đó chàng đã biết. Chỉ bất quá lúc này chàng chàng hy vọng Trương Khiết Khiết mau trở về, muốn để Trương Khiết Khiết tận mắt thấy không phải là chàng muốn đi tìm người ta, mà là người ta muốn kiếm chàng.

Trước đây chàng xem chừng không phải dạng như vậy.

Trước đây chàng làm gì, chỉ nhắm chuyện đó mà làm, không chờ người khác nghe, không mong người khác thấy.

Địa vị của Trương Khiết Khiết trong tâm tư chàng, không biết từ lúc nào đã biến thành quan trọng như vậy.

Sở Lưu Hương có cảm giác tâm tư mình cực kỳ hỗn loạn. Chàng xưa nay luôn luôn không câu không thúc, tự do tự tại hàng ngày, nhưng hiện tại trong tâm chàng lại có nhiều lo lắng, có muốn nằm lại nằm không yên.

Lão nhân đội mũo một mực nhìn chàng lạnh lùng:

- Người bắt tất phải đợi.

Sở Lưu Hương hỏi lại:

- Bắt tất phải đợi cái gì ?

Lão nhân đội mũo đáp:

- Bắt tất phải đợi người trở về nữa !

Sở Lưu Hương hỏi:

- Người biết ta đợi ai ?

Lão nhân đội mũo đáp:

- Vô luận người đợi bao lâu đi nữa, ả đều tuyệt không trở về.

Tâm Sở Lưu Hương chùng như bị thiêu cháy:

- Người biết nàng không thể trở lại ?

Lão nhân đội mào đáp:

- Ta biết.

Sở Lưu Hương nâng chén rượu, từ từ uống cạn, bỗng lại cười cười thốt:

- Chuyện người biết xem chừng không ít.

Lão nhân đội mào đáp:

- Chuyện ta không biết rất ít.

Sở Lưu Hương thốt:

- Ít nhất có một chuyện người còn chưa biết.

Lão nhân đội mào hỏi:

- Chuyện gì ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Tính khí của ta người còn chưa biết.

Lão nhân đội mào “ồ” một tiếng.

Sở Lưu Hương lại uống cạn một chén, từ từ thốt:

- Tính khí của ta rất đặc biệt, người khác kêu ta không làm chuyện gì, ta lại khơi khơi phải làm.

Lão nhân đội mào trầm mặt:

- Người nhất định phải đợi ả ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Nhất định phải đợi.

Lão nhân đội mào thốt:

- Nếu ả không quay về, người phải đi tìm ả ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Không thể không tìm.

Lão nhân đội mào thộn mặt, lạnh lùng thốt:

- Đi đi.

Sở Lưu Hương đáp gọn:

- Ta thích ở đây đợi người, tại sao lại phải đi ?

Lão nhân đội mào đáp:

- Bởi vì ta kêu người đi.

Sở Lưu Hương lại cười cười:

- Vậy thì ta lại càng không đi.

Trông mặt lão nhân đội mào đột nhiên co thắt, từ từ gật đầu, cười lạnh:

- Người rất giỏi.

Sở Lưu Hương cười:

- Ta vốn không tệ.

Lão nhân đội mũ thốt:

- Nhưng lần này ngươi lại tệ.

Lão đột nhiên xuất thủ.

Bàn tay xương xẩu, vàng khè, giống như người chết đã mai táng lâu ngày. Vô luận là nhìn làm sao, cũng không giống bàn tay người sống chút nào.

Mặt lão nhuộm đầy màu xám ngoét, Sở Lưu Hương chưa từng thấy qua một người sống mặt mày như vậy.

Thậm chí cái mũ đai vàng trên đầu lão hiện tại nhìn cũng không còn chút hoạt kê.

Lão thái thái đó vẫn tĩnh tọa, phẳng phất rất ôn thuận, rất an tường. Nếu nhìn kỹ mới phát hiện đôi mắt bà ta không ngờ lại có màu tím thẫm, giống như quỷ hỏa nơi mộ phần trong đêm lạnh.

Cho đến bây giờ, Sở Lưu Hương mới chân chính nhìn rõ hai người này.

Chàng vốn nên nhìn rõ từ sớm, đôi mắt chàng vốn luôn nhìn thấy trước người ta.

Nhưng lần này lại ngoại lệ.

Ít nhất có bảy tám người đều đã nhìn ra nét thần bí quỷ dị của đôi vợ chồng đó trước cả chàng, bọn họ nhất định đã từng đi qua chỗ này. Bảy tám người đó lập tức đứng dậy, lẳng lặng gói ghém, lẳng lặng lên đi ra, xem chừng sợ bọn họ đem đến cho họ tai họa bất tường, hay cả tử vong trí mệnh.

Có lẽ hai người bọn họ căn bản không phải đến từ chỗ nào trên nhân thế.

Có bao giờ nghe qua cổ sự người chết sống lại đội mồ trở lại thế gian ?

Bàn tay vàng khè từ từ thò sang, từ từ nhắm người Sở Lưu Hương bầu tơi.

Có lẽ đó căn bản không phải là tay người, là quỷ trảo.

Sở Lưu Hương không ngờ vẫn cười cười:

- Muốn uống rượu ?

Chàng bỗng nâng chén rượu trong tay tổng qua.

Lúc đó chàng đã miễn cưỡng cố nhử lòng phải bình tĩnh, cho nên nhìn rất chuẩn, tính cũng rất xác.

Cho nên chén rượu xảo diệu tổng thẳng vào lòng bàn tay của lão nhân đội mũ.

Chén rượu không, chén rượu trong tay Sở Lưu Hương thường thường đều cạn sạch.

Lão nhân đội mũ trong tay tự nhiên có chén rượu, cũng không thể không có chút giật mình.

Ngay lúc đó, nghe “cách” một cái, chén rượu đã vỡ vụn – tịnh không phải là vỡ thành từng mảnh, mà là nát vụn thành bột.

Chén rượu trắng đã thành bột phấn, bột trắng rơi lả tả từ trong tay lão xuống, rơi trên tô vi cá nướng đỏ hồng.

Trên tay lão nhân đó hiển nhiên ngập tràn nội lực.

Nội lực đáng sợ.

Xương cốt một người nếu bị tay lão ta nắm được, làm sao mà không nát thành bột phấn như chén rượu được.

Tay lão không dừng lại, xem chừng đang muốn bầu vào xương Sở Lưu Hương, không cần biết là xương chỗ nào.

Xương chỗ nào cũng không thể để lão bầu được.

Sở Lưu Hương bỗng giờ đôi đũa lên, vừa giờ lên đã gấp hai ngón tay của lão, động tác của hai ngón tay quả thật nhanh nhẹn, nhưng đôi đũa cũng không chậm.

“Cách” một tiếng, đôi đũa đã gãy làm ba đoạn.

Vô luận là vật gì, chỉ cần đụng lên bàn tay đó, xem chừng lập tức gãy đoạn.

Lão nhân đội mũo vẫn lạnh lùng nhìn chàng:

- Đứng lên, đi ra.

Sở Lưu Hương không đứng lên, không đi ra.

Nhưng xương cốt chàng có thể gãy đoạn.

Tay đã thò đến trước mặt Sở Lưu Hương, chỉ cách đầu chàng không tới một thước.

Chàng vốn có thể tránh né, có thể bỏ đi.

Lão nhân đó vô luận là người hay là quỷ, đều không muốn thật sự bắt chàng.

Nhưng cũng không biết vì sao, chàng không chịu đi.

Chàng đã chuẩn bị cùng lão nhân đấu nội lực một trận.

Khí lực của người trẻ tuổi đương nhiên mạnh hơn so với người già, nhưng nội lực tịnh không phải là khí lực.

Nội lực phải luyện càng lâu, mới càng thâm hậu.

Cho nên một điểm đó Sở Lưu Hương thật sự hoàn toàn không nắm chắc, chàng hồi đó tới giờ không làm chuyện không nắm chắc.

Nhưng lần này chàng lại bướng bỉnh.

Ngay lúc đó, hai bàn tay đã đánh vào nhau.

Sở Lưu Hương lập tức có cảm giác như tay mình đang chạm vào một miếng sắt đang nung chảy.

Sau đó cái ghế gãy “rắc” một tiếng.

Lão thái thái bỗng lắc đầu, thở dài thốt:

- Cái ghế đó xem chừng ít nhất cũng đáng giá hai phân tiền, thật tiếc quá.

Bà ta lẩm bẩm với mình, móc trong người ra một cái túi thêu hoa, lấy ra hai đồng bạc nhỏ, đưa cho tên tiểu nhị:

- Đây là tiền đền cái ghế.

Điểm tiểu nhị xem ra sắc mặt đã xanh dờn, mắt lảo liên, thật không biết có nên tiếp nhận, hay là không nên tiếp nhận.

Lúc đó, chỉ nghe “rắc” thêm tiếng nữa, cái ghế Sở Lưu Hương đang ngồi dĩ nhiên đã gãy chân ngã lắn.

Chàng tuy nhiên vẫn còn có thể miễn cưỡng gượng chân, nhưng áp lực trên tay đã càng lúc càng không còn cách chi trì, cũng không có cách nào đứng lên được.

Áp lực trên tay lão nhân đó so với trong tưởng tượng còn đáng sợ hơn nhiều.

Thân chàng càng lúc càng thấp xuống, bỗng ngay lúc đó, lực lượng trên tay lão nhân hoàn toàn biến mất, Sở Lưu Hương không tự chủ được phải quy bản tọa xuống, tưởng sẽ ngã lắn trên đất, không ngờ lại ngồi thẳng trên một cái ghế khác.

Cái ghế đó xem chừng đột nhiên từ chỗ khác bay tới.

Chàng quay đầu lại, nhìn thấy Trương Khiết Khiết.

Trương Khiết Khiết chung quy đã về, đang mỉm cười đứng sau lưng Sở Lưu Hương:

- Vị lão tiên sinh này vì sao không ngồi xuống, có lẽ nào ghế ở đây quá thô cứng ?

Sắc mặt của lão nhân đội mũ càng khó coi, lại không ngờ vẫn từ từ ngồi xuống.

Trương Khiết Khiết đặt tay lên vai Sở Lưu Hương, cười thốt:

- Tôi không biết chàng ở đây còn gặp được bằng hữu.

Sở Lưu Hương đang miễn cưỡng làm cho sắc mặt mình dễ nhìn một chút, chàng thật sự không chịu để người ta cũng thấy mình giống như người chết từ trong quan tài mới sống lại.

Sau đó chàng mới lắc đầu.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Chàng lắc đầu là ý gì ?

Sở Lưu Hương cười cười, điềm đạm thốt:

- Ý tứ lắc đầu là ta trước đây chưa từng gặp qua bọn họ, sau này cũng không muốn gặp.

Sắc mặt Trương Khiết Khiết đã lộ xuất biểu tình kinh ngạc:

- Chàng không nhận ra bọn họ ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Không nhận ra.

Chàng vốn muốn nói thẳng bọn họ giống như quỷ mới sống lại, nhưng vẫn miễn cưỡng nhẫn nhịn.

Trương Khiết Khiết tròn xoe mắt:

- Bọn họ sao lại đến đây ? Có lẽ nào muốn tìm tôi ?

Lão nhân đội mũ ngừng chú nhìn nàng, chung quy lắc đầu:

- Không phải, ta đâu có đến tìm người.

Sau đó từ từ quay mình, từ từ đi ra.

Lão thái thái đó đang muốn theo lão, Trương Khiết Khiết bỗng thốt:

- Đợi một chút.

Hai người dĩ nhiên đều dừng chân, lẳng lặng đứng đợi.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Là ai đã rắc muối lên tô vi cá của ta vậy ? Rắc bao nhiêu muối như vậy, mau đèn cho ta.

Lão nhân không nói gì, lão thái thái lại móc trong túi ra hai đỉnh bạc bỏ trên bàn, kéo tay lão nhân từ từ đi ra.

Chỉ trong chớp mắt, bọn họ đã biến mất ngoài cửa, chừng như chưa từng xuất hiện.

Trương Khiết Khiết cười ngất, la lớn:

- Mau đem ra thêm một tô vi cá nướng, phải nướng cho ngon, ta đã đói muốn điên người rồi.

Vô luận nhìn cách nào, cũng tuyệt đối nhìn không ra Trương Khiết Khiết giống như người đói gần muốn điên.

Nàng nhìn không những cười rất cao hứng, hơn nữa mặt mày tươi tắn, giống như hột đậu phộng mới bóc vỏ.

Đó có lẽ chỉ vì nàng vừa thay y phục, y phục trắng như tuyết, vừa sạch sẽ, vừa mềm mịn.

Sở Lưu Hương nhìn nàng đăm đăm, nhìn y phục trắng như tuyết của nàng đăm đăm, giống như từ xưa tới giờ chưa từng thấy cô gái nào mặc y phục như vậy.

Trương Khiết Khiết vừa cười vừa hỏi:

- Chàng không nghĩ đến tôi có thể thay y phục sao ?

Sở Lưu Hương lăm bằm gì trong miệng, ai cũng không nghe chàng nói cái gì.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Bộ y phục này có dễ nhìn không ? Chàng có thích không ?

Sở Lưu Hương bỗng đáp:

- Ta thật sự thích muốn chết.

Trương Khiết Khiết tròn xoe mắt nhìn chàng, xem chừng rất kinh ngạc:

- Sao chàng giận ? Giận ai vậy ?

Sở Lưu Hương bắt đầu cầm chén rượu.

Trương Khiết Khiết bỗng cười một tiếng:

- Tôi biết rồi, chàng nhất định đã đợi tôi quá lâu, sợ tôi không trở lại, cho nên chàng nổi nóng, nhưng hiện tại tôi đã quay trở về, chàng còn giận gì nữa ?

Sở Lưu Hương “hừm” một tiếng.

Trương Khiết Khiết cúi đầu:

- Nếu chàng thật sự không thích bộ y phục này, tôi lại đi thay ngay lập tức.

Sở Lưu Hương đột nhiên đặt chén rượu xuống, ôm nàng chặt cứng.

Trương Khiết Khiết vừa giật mình vừa khoái trá:

- Chàng ... chàng điên rồi, mau thả tôi ra, không sợ người ta cười sao.

Sở Lưu Hương căn bản không thèm để ý, vác nàng lên vai.

Trương Khiết Khiết cười ngất:

- Vi cá của tôi ... Vi cá của tôi tới rồi ...

Vi cá quả thật đã mang ra.

Điểm tiểu nhị bùng ra, nhìn thấy bộ dạng của bọn họ, tròn xoe mắt, há hốc miệng, cả cầm gã cũng gần như rớt xuống.

Cầm đương nhiên không thể thật sự rớt xuống đất, nhưng tô vi cá đang bùng trong tay đã rớt.

“Xềng” một tiếng, cả tô vi cá vỡ tan.

Trương Khiết Khiết thở dài, nhắm mắt than thở:

- Xem ra hôm nay tôi bị trù ẻo không được ăn vi cá.

Tròng mắt của nàng vừa chớp một cái, lại cười ngất:

- Vi cá tuy ăn không được, may là ở đây còn có tai heo, món điểm tâm ngon nhất.

Nàng cắn rất nhẹ, rất nhẹ ...

Sở Lưu Hương thường thường chỉ sờ chót mũi, lại rất ít khi sờ tai.

Trên sự thật, ngoại trừ khi bị người ta cắn một cái, chàng căn bản không sờ tới tai.

Hiện tại chàng đang sờ tai.

Trên tai chàng đang có hai bàn tay – bàn tay kia đương nhiên là của Trương Khiết Khiết.

Trương Khiết Khiết dịu dàng vuốt ve vành tai chàng, dịu dàng thốt:

- Tôi cần có đau không ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Không đau, còn phải thêm hai chữ.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Thêm hai chữ ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Không đau ... mới quái.

Trương Khiết Khiết cười ngất, nàng áp sát thân chàng, thối tai chàng phù phù.

Sở Lưu Hương vốn đang làm như không thèm để ý gì tới, bỗng nhin không được, cười ngất đến nổi cong lưng, gần như té xuống ghế.

Trương Khiết Khiết thở hổn hển, cười khanh khách:

- Chàng chỉ cần dám giận tôi, tôi sẽ cắn đứt tai chàng đem ngâm dấm.

Sở Lưu Hương đang ôm bụng cười, đột nhiên vác nàng lăn xuống đất. Hai người lăn lộn dưới đất, cười không ngớt.

Bất chợt, hai người đều ngưng cười.

Có phải vì miệng của bọn họ đã bị bít ?

Phải qua một hồi rất lâu, rất lâu, đợi đến lúc trong phòng an tĩnh trở lại, bọn họ đã ngồi lại trên ghế.

Gió đêm nhẹ nhẹ thoang thoảng qua song cửa, tinh quang xuyên thấu giấy cửa sổ, chiếu trên sóng mũi nàng.

Sóng mũi nào sao lại có giọt mồ hôi tinh oanh ?

Cũng không biết bao lâu sau, nàng mới thở dài nhẹ nhẹ:

- Tôi nếu nói cho chàng biết chàng là nam nhân đầu tiên của tôi, cũng là nam nhân cuối cùng, chàng có tin không ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Tin.

Nàng hỏi:

- Hồi nãy chàng sao lại hoài nghi tôi, nghĩ tôi không trở về ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta không hoài nghi nàng, là bọn họ nói.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Bọn họ ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Là lão đầu tử và lão thái thái như quỷ sống đó.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Chàng sao lại phải tin lời nói quỷ quái của bọn họ ?

Sở Lưu Hương thở dài:

- Ta không tin lời nói của bọn họ ... chỉ có chút khẩn trương.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Khẩn trương cái gì ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta tuy biết nàng nhất định trở về, vẫn sợ nàng không thể trở về, bởi vì ...

Chàng bỗng ôm chặt Trương Khiết Khiết vào lòng, dịu dàng nói tiếp:

- Bởi vì nàng nếu quả thật không thể trở về, ta đơn giản không biết đi đâu để tìm nàng.

Trương Khiết Khiết nhìn chàng, sóng mắt ôn nhu như nước mùa xuân:

- Chàng thật sự coi tôi quan trọng như vậy sao ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Thật, thật, thật.

Trương Khiết Khiết bỗng chui rúc vào lòng chàng, cắn chàng, chửi chàng:

- Chàng ngu, chàng ngốc, chàng đơn giản là tên khờ bạc ba, chàng có lẽ nào nhìn không ra tôi tốt với chàng cỡ nào ? Hiện tại cho dù chàng có dùng côn đánh đuổi tôi, tôi cũng không đi.

Nàng chửi rất nặng, cắn rất nhẹ, nàng lại cười, cũng không biết là vì sao, vừa cười vừa khóc.

Tâm Sở Lưu Hương đã tan rã, hóa thành dòng nước, hóa thành khói mù, hóa thành gió xuân.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Tôi sợ.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng sợ cái gì ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Sợ chàng thay đổi, sợ chàng hối hận.

Nàng bỗng đứng lên, cắn môi:

- Tôi biết chàng không những có rất nhiều nữ nhân, cũng có rất nhiều bằng hữu, bọn họ cũng là người chàng không thể bỏ rơi, không thể quên được, tương lai nhất định sẽ hối hận.

Sở Lưu Hương không nói gì, chỉ ngây dại nhìn nàng.

Cái chàng nhìn tịnh không phải là ánh mắt mê hồn của nàng.

Chàng nhìn chỗ nào ?

Mặt Trương Khiết Khiết đột nhiên ửng đỏ, vùng đứng dậy, dụng lực xô chàng ra:

- Chàng đi đi, tôi muốn ... tôi muốn ...

Sở Lưu Hương tròn mắt:

- Nàng muốn cái gì ?

Trương Khiết Khiết đỏ mặt:

- Chàng quý sứ như vậy, chàng biết rõ mà, còn không mau đem đôi mắt quý của chàng đi ra.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Tối như vậy, nàng bảo ta lăn đi đâu ?

Trông mặt nàng chớp chớp, thản nhiên thốt:

- Đi mua vài cá mang về cho tôi, hiện tại tôi lại đói muốn chết.

Sở Lưu Hương cười khổ:

- Khuya như vậy, kêu ta đi đâu mà mua vi cá ?

Trương Khiết Khiết cố ý ngênh mặt:

- Tôi không cần biết, chỉ cần chàng hứa mang vi cá về, nếu không coi chừng lỗ tai chàng biến thành tai heo ngâm dấm đó.

Đó là câu nói cuối cùng Sở Lưu Hương nghe nàng nói.

Chàng vĩnh viễn nghĩ không ra, nghe xong câu nói đó, phải trải qua bao lâu, bao lâu, mới có thể nghe lại giọng nói của nàng.

10. Người Ngọc Ở Đâu

Sở Lưu Hương bụng vi cá về, Trương Khiết Khiết đã biến mất.

Người nàng tuy đã đi, nhưng bóng dáng của nàng, tình cảm của nàng, hương thơm của nàng, lại phảng phất vẫn còn lưu lại như cũ trên gối, lưu lại như cũ trong quần áo, lưu lại như cũ trong từng góc ngách của căn phòng.

Trong tâm, trong mắt, trong óc Sở Lưu Hương, vẫn còn có cảm giác nàng còn ở đây như cũ.

Nàng rất mau chóng trở về. Nhất định rất mau.

Sở Lưu Hương nằm sấp người, thả lỏng tứ chi, hưởng thụ dư hương trên gối.

Trong tâm chàng ngập tràn sự thỏa mãn dịu dàng.

Bởi vì chàng có thể hít thở như cũ, có cảm giác về nàng như cũ.

Bởi vì chàng biết nàng nhất định trở về.

Cho nên sự chờ đợi tịch mịch đó đã biến thành sự hưởng thụ đầm ấm.

Trên gối có một cọng tóc.

Là tóc của nàng, vừa dài, vừa mềm mại, vừa đen nhánh, giống như tơ tình của nàng.

Chàng quần quần cọng tóc trên ngón tay, như dùng tơ tình của nàng xây tổ ấm trong tâm.

Nhưng nàng chưa quay về.

Gối đã lạnh, áo càng lạnh hơn, nàng vẫn chưa quay về.

Đêm dài đã tận, ánh bình minh đã nhuộm song cửa, nàng vẫn chưa quay về.

Chàng đã ngủ, lại tỉnh, chàng lẩn qua lẩn lại. Nàng vẫn chưa quay về.

Trời đã sáng rõ, nhưng trong phòng lại bỗng biến thành lạnh lẽo và tịch mịch khôn tả.

Nàng đã một mình đi đâu ? Sao còn chưa trở về ?

“Tại sao ? Tại sao ? ...”.

Sở Lưu Hương vô phương giải thích, cũng vô phương tưởng tượng.

“Có lẽ nào nàng từ nay biến mất trên thế gian ? Có lẽ nào ta đã vĩnh viễn không gặp nàng nữa ?”.

Chàng không thể tin, không dám tin, cũng không chịu tin.

“Ta nhất định có thể đợi nàng trở về, nhất định có thể ...”.

Nhưng chàng không đợi được.

Thời gian trôi qua quá thật quá chậm, chậm đến nỗi làm cho người ta cuồng điên, mỗi một cơn gió lùa qua song cửa, chàng đều tưởng nàng quay về.

Nhưng đợi đến lúc trời chạng vạng tối, chàng vẫn không thấy bóng dáng nàng.

“Có lẽ nào thật sự đi không từ già ?”.

“Có lẽ nào những diêm ngôn mật ngữ, thề non hẹn biển của nàng, chỉ bất quá là muốn ta lưu hạ một đoạn thống khổ vĩnh viễn khó quên ?”.

“Nàng vì sao lại phải làm như vậy ? Vì sao phải lừa gạt ta ?”.

Sở Lưu Hương vốn không phải là người đa sầu đa cảm, vô luận chuyện gì đều rất cởi mở.

Vô luận tương tự cũng được, chia ly cũng được, chàng luôn luôn rất cởi mở.

Bởi vì nhân sinh vốn ngắn, tương tự có thể được bao lâu ? Biệt ly có thể được bao lâu ?

Đến đã hối hả, đi cũng vội vàng, hà tất phải xem trọng chuyện gì.

Nhưng hiện tại, chàng đã xem trọng.

Có tình người giống như lưu tinh xẹt, chỉ một phút giây tương ngộ, cũng có thể phát xuất hoa lửa làm cho người ta lóa mắt.

Hoa lửa tuy có lúc phải tắt, nhưng một loạt hình bóng lại vĩnh viễn khó quên, có lúc thậm chí có thể làm cho mình cả đời thống khổ, có lúc thậm chí hủy hoại cả mình.

Sở Lưu Hương tuy cởi mở, nhưng lại tịnh không phải là người vô tình.

Có lẽ bởi vì chàng quá đa tình, quá nồng nàn, một khi phát ra không thể thu về.

Cho nên lúc bình thường mới luôn có bộ dạng vô tình, nhưng trên thế gian có ai mới thật sự vô tình ?

Sở Lưu Hương chậm chậm đứng dậy, chậm chậm đi ra cửa.

Đẩy cửa, hoàng hôn ngập trời.

Hoàng hôn ngập trời đột nhiên xâm chiếm tâm chàng, chàng kích động đến nỗi toàn thân run rẩy.

“Không cần biết nàng ở đâu, ta nhất định phải tìm ra nàng”.

Chàng phát thệ nhất định tìm ra nàng, hỏi cho rõ ràng.

Nhưng đi đâu để kiếm nàng ?

Nàng ở chân trời ? Hay góc biển ? Hay giữa mây núi hư vô phiêu diêu ?

Không ai biết nàng từ đâu đến sao ? Cũng không ai biết nàng đã đi đâu sao ?

Có lẽ nàng căn bản không phải là người trần thế.

Sở Lưu Hương xem ra khốn khổ vô cùng.

Những chỗ nàng đã từng xuất hiện, chàng đều đến tìm.

Có lúc nàng xuất hiện trên triền đồi, có lúc nàng xuất hiện giữa rừng thẳm ... nói Sở Lưu Hương làm sao mà tìm ?

Chàng đã gầy nhom, cũng đã mệt mỏi, trên mặt đã mất hẳn thần thái ngày xưa đã làm cho cừu địch sợ hãi, đã mất hẳn thần thái ngày xưa đã làm cho tâm tình thiếu nữ mê say.

Nhưng chàng không thêm để ý.

Bởi vì nỗi thống khổ chân chính của chàng, là trong tâm.

Chàng chưa từng biết trên thế gian có nỗi thống khổ thâm sâu như vậy.

“Trên thế gian có lẽ nào không có tới một người biết nơi hạ lạc của nàng ?”.

Chàng bỗng nghĩ đến Kim tứ gia.

Chàng lập tức đi tìm – một hoàng hôn, chàng lại đi đến bức tường cao đó.

Cũng ánh trăng lợt lợt như xưa, nhưng tâm chàng lại đã hoàn toàn bất đồng.

Nhớ lại đêm hôm đó lúc nàng dắt tay chàng đi đến đây, tâm chàng phảng phất đột nhiên biết thành không không dang dang, cả người phảng phất biến thành không không dang dang.

Chàng không leo lên đầu tường, chỉ đi dọc theo bờ tường, đi chậm chạp.

Đi vòng qua một góc tường, đã có thể nhìn thấy cửa lớn của Kim gia.

Một nhóm tăng nhân áo xám đang hạ mi khép mắt từ từ bước vào cửa lớn.

Cũng có tám chú tiểu cầm trong tay pháp khí làm tang sự, cúi đầu đi sau bọn họ.

Đứng tại cửa ngênh đón, là một lão nhân sắc mặt bi thương, râu tóc xác xơ.

Lão nhân đó không ngờ chính là Kim tứ gia.

Chỉ mới có mấy ngày, lão sao lại biến thành già nua như vậy ? Lão ngày xưa khí khái bức người, đến hôm nay sao lại như vậy ? Có phải đã phát sinh biến cố đáng sợ gì đó ?

Sở Lưu Hương đứng xa xa, nhìn từ xa xa, trong tâm chợt hiểu thấu.

Người chết nhất định là Kim cô nương, nhất định là đứa con gái mỹ lệ như thiên tiên, nhưng lại sống dưới địa ngục. Nàng chung quy đã được giải thoát.

– Chỉ có chết mới là sự giải thoát của nàng.

Có lẽ nàng chết đi còn khoái lạc hơn so với lúc còn sống.

Nhưng còn phụ thân nàng ?

Vị lãnh tụ vô lâm Giang Nam đó, người anh hùng cái thế đó, trong tay tuy có thể cải biến quyền thế, tài phú, và vận mệnh của rất nhiều người, nhưng lại vô phương cải biến vận mệnh của con gái mình.

Lão cho dù có dùng hết tất cả quyền thế và tài phú, cũng vẫn vô phương làm sống lại đứa con gái duy nhất của mình.

Đó không những là bi kịch hôm nay của lão cũng là bi kịch của tất cả nhân loại.

Tâm Sở Lưu Hương chùn xuống, chìm rất sâu.

Chàng vốn đến tìm Kim tứ gia.

Nhưng chàng hiện tại nhìn thấy Kim tứ gia, lại chỉ lùi thủi quay mình, lùi thủi bỏ đi.

Chàng đi không dừng bước.

Chàng chợt phát hiện trước mặt có một dòng suối trong vắt cắt ngang lối.

Trắng trên trời, trắng trong nước.

Sở Lưu Hương ngây người đứng đó, cúi đầu si si đại đại nhìn mình nguyệt trong nước.

Chàng bỗng có cảm giác chuyện trên thế gian giống hệt như trăng trong nước.

Trăng rành rành trong nước, mình rành rành có thể nhìn thấy trăng, nhưng đợi đến lúc muốn vớt trăng lên, không những chắc chắn vớt không được, hơn nữa có thể còn chìm trong nước.

Thậm chí có thể chết đuối.

Sở Lưu Hương không bắt trăng trong nước nữa, bởi vì chàng bắt nhầm một vốc cát.

Chàng đã học một bài học khôn khổ.

Chỉ bắt quá hiện tại trong nước lại có trăng, vẫn có thể nhìn thấy trăng qua mặt nước.

Trương Khiết Khiết ! Chàng đã tìm không thấy nàng.

Có lẽ nào nàng cũng giống hệt trăng trong nước, căn bản chưa từng thật sự tồn tại ?

11. Thần Bí Lão Ấu

Đêm càng lạnh, nước cũng càng lạnh.

Sở Lưu Hương quỳ xuống đất, ngâm đầu trong dòng nước lạnh.

Chàng muốn làm cho mình thanh tỉnh, chàng thật sự cần phải thanh tỉnh.

Nước róc rách qua mặt chàng, quần quện đầu tóc chàng, chàng đột nhiên nhớ tới một câu nói của Hồ Thiết Hoa.

“Rượu tốt hơn nước duy nhất ở một chỗ, rượu vĩnh viễn không thể làm cho người quá thanh tỉnh”.

Lời nói của Hồ Thiết Hoa có vẻ xa vời, xem chừng rất không thông, lại xem chừng rất có đạo lý.

Kỳ quái là đầu chàng vào lúc này nghĩ đến không phải là cô gái vừa chết, cũng không phải là Trương Khiết Khiết, mà là Hồ Thiết Hoa.

Bởi vì trước mặt chỉ còn có Hồ Thiết Hoa chàng mới có thể đem tất cả thống khổ nói ra hết.

Bởi vì thống khổ của chàng chỉ có Hồ Thiết Hoa mới có thể liệu giải.

Bởi vì Hồ Thiết Hoa là bằng hữu của chàng.

“Ta sao lại không đi tìm hấn ?”.

Sở Lưu Hương ngẩng đầu, bỗng phát hiện trăng trong nước đã biến mất.

Dòng nước vẫn trong vắt, không biết từ hồi nào đã bốc lên một màn khói bạc mê nhân.

Nước lưu động, khói cũng lưu động.

Chàng chợt phát hiện trong dòng nước mờ khói lưu động đó, không biết từ hồi nào đã xuất hiện một bóng người đen sì.

Người đó chừng như xuất hiện đồng thời với màn khói sương thần bí đó.

Sở Lưu Hương định quay đầu, ai biết ngay lúc đó, đằng sau lưng chàng đã vọng lên thanh âm một người.

Thanh âm già cỗi, khàn khàn, trầm trầm, gần như mang theo một lực lượng ma quái, gần từng tiếng:

- Đừng quay đầu lại, nếu không vĩnh viễn đừng mong tìm được nàng ta.

Câu nói đó thật sự còn mạnh bạo hơn bất kỳ thứ ma chú nào trên thế gian.

Lúc Sở Lưu Hương muốn quay đầu, không ai có thể làm cho chàng không quay đầu, nhưng hiện tại tất cả các lực lượng trên thế gian lại tuyệt đối vô phương làm cho chàng quay đầu.

Bóng đen trong nước phẳng phất đã rõ ràng hơn, xem ra phẳng phất là một lão ẩu đầu tóc bạc trắng, trong tay còn chống một cây gậy rất cao.

Sở Lưu Hương nhin không được phải hỏi:

- Bà biết người ta muốn tìm là ai ?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Người người vốn đã vĩnh viễn vô phương tìm được.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Bà ... bà là ai ?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Ta là người duy nhất có thể giúp người tìm ra nàng ta.

Một tia hy vọng bùng cháy trong lòng chàng:

- Bà biết nàng ở đâu ?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Chỉ có ta biết.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Bà có thể nói cho ta biết không ?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Không thể, ta chỉ có thể giúp ngươi tìm, nhưng đó cũng không phải là chuyện dễ.

Sở Lưu Hương nắm chặt song quyền, tựa hồ tiếng nói không còn phát ra nổi.

Hắc y lão ẩu hỏi:

- Ngươi không sợ lao sức ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Không sợ.

Hắc y lão ẩu hỏi:

- Ngươi không sợ chết ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Có khi sợ ...

Hắc y lão ẩu hỏi:

- Nhưng vì để tìm người, cả chết ngươi cũng không sợ ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Phải.

Hắc y lão ẩu bỗng thở dài một tiếng:

- Ta quả nhiên không nhìn lầm ngươi, ngươi đích xác là người đáng để ta giúp đỡ.

Sở Lưu Hương thốt:

- Bà ...

Hắc y lão ẩu lại ngắt lời chàng:

- Ta hỏi ngươi như vậy, chỉ vì ta muốn ngươi hiểu rõ, chỉ có người không sợ lao khổ, cả chết cũng không sợ, mới có thể tìm được nàng.

Sở Lưu Hương thốt:

- Ta ... ta đã hiểu rõ.

Hắc y lão ẩu phảng phất chậm chậm gật đầu, qua một hồi rất lâu, mới từ từ nói:

- Trên thế gian này có một gia đình rất thần bí, có người nói bọn họ từ thiên nhai đến, lại có người nói bọn họ từ góc biển đến, có người nói bọn họ là tuyết nguyên băng thủy tích tụ thành, lại có người nói bọn họ là phi điều tuyết tích ở hoang mạc, kỳ thực ...

Thanh âm bà ta nói càng nhỏ:

- Kỳ thực trên thế gian căn bản không có ai biết bọn họ từ đâu đến.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Bà nói là gia đình họ Ma ?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Có người nói bọn họ họ Ma, có người nói bọn họ không phải họ Ma, kỳ thực ...

Sở Lưu Hương xen lời:

- Kỳ thực trên thế gian căn bản không có ai biết họ thật của bọn họ là gì.

Hắc y lão ẩu đáp:

- Không sai.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Bọn họ và Trương Khiết Khiết có quan hệ gì ?

Hắc y lão ẩu không hề đáp, qua một hồi rất lâu mới từ từ nói:

- Người đã biết về gia đình đó, tưởng tất cũng biết bọn họ trú ẩn ở đâu ?

Sở Lưu Hương gật gật đầu:

- Tương truyền bọn họ ở trong một sơn động trên ngọn núi cao, nhưng lại chưa từng có ai gặp qua bọn họ, cũng không có ai dám đi tìm.

Hắc y lão ẩu lạnh lùng thốt:

- Có người đã đi tìm, nhưng lại không có ai quay về.

Sở Lưu Hương thở dài:

- Hiện tại bà muốn tìm bọn họ ?

Hắc y lão ẩu hỏi:

- Người không muốn ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Chỉ cần có thể tìm được nàng, nơi nào ta cũng đi.

Hắc y lão ẩu hỏi:

- Nếu như đi mà không thể quay về, người cũng không hối hận ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Đến lúc đó hối hận có lợi ích gì ?

Hắc y lão ẩu hỏi:

- Ta hối hận không phải là có lợi ích hay không, chỉ hối người có hối hận không ?

Sở Lưu Hương thở dài:

- Tuyệt không hối hận.

Hắc y lão ẩu hỏi:

- Đã không hối hận, sao lại phải thở dài ?

Sở Lưu Hương nói không được. Chàng đương nhiên không thể nói cho bà ta biết, chàng thở dài chỉ bởi vì chàng có cảm giác câu hỏi của bà ta quá dư thừa, có những câu hỏi căn bản bất tất phải hỏi lại, bà ta lại khơi khơi phải hỏi, hơn nữa hỏi một lần còn chưa thấy đủ, còn muốn hỏi nữa.

Vốn chàng không thể xác định bóng người trong nước có phải thật sự là rất già không, hiện tại lại đã không còn nghi ngờ gì nữa.

Rắc rối nhất trong nhân loại, nhất định là nữ nhân, khó chịu nhất trong nữ nhân, nhất định là lão thái bà, đạo lý đó cũng không còn nghi ngờ gì nữa.

Vô luận bà ta là dạng người gì, vô luận thân phận của bà ta có cao tới đâu, vô luận bà ta thần bí, đáng sợ tới cỡ nào, lão thái bà vẫn là lão thái bà.

Sự bất hạnh lớn nhất của nam nhân, có lẽ là mình biết đã đến lúc vội vã gấp rút muốn chết, lại khơi khơi đứng phải lão thái bà, khơi khơi còn vô phước bị hỏi những câu quái đản, lại khơi khơi không hồi đáp không được.

Vào lúc đó, mình trừ việc thở dài ra, còn có thể nói gì khác ?

Hắc y lão ẩu lần này không ngờ không cưỡng bách chàng hồi đáp.

Chính bà ta xem chừng cũng thở dài nhẹ, từ từ thốt:

- Hiện tại có lẽ ngươi có cảm giác ta hỏi quá nhiều, nhưng sau này ngươi mới hiểu rõ ta hỏi những câu đó thật không phải là dư thừa đâu.

Sở Lưu Hương chỉ còn nước lắng nghe.

Hắc y lão ẩu lại nói:

- Ta hỏi ngươi câu cuối cùng, nếu như ngươi đã biết lần đi này vĩnh viễn không trở về được, ngươi có còn muốn đi không ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Đi.

Hắc y lão ẩu thốt:

- Được, vậy ngươi đi đi, đi tìm đám người họ Ma đó.

Sở Lưu Hương nhin không được:

- Người ta muốn tìm tịnh không phải là bọn họ, ta muốn tìm Trương Khiết Khiết.

Hắc y lão ẩu thốt:

- Ta biết rõ.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nhưng cho đến bây giờ, bà còn chưa nói cho ta biết Trương Khiết Khiết và bọn họ có quan hệ gì ?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Ta không nói.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Bà cũng không nói cho ta biết nàng ở đâu ?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Ta cũng không nói.

Sở Lưu Hương cười khổ:

- Thật ra bà muốn nói cho ta biết cái gì ?

Bóng người của Hắc y lão ẩu lay động trong nước, từ từ thốt:

- Ta cái gì khác cũng không nói cho ngươi biết, chỉ bất quá muốn ngươi đi đến chỗ bọn họ, tìm đến thánh đàn của bọn họ.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Thánh đàn ?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Thánh đàn ở trong sơn động mà người biết.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Chỗ đó ra sao ?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Không ai biết, trừ bọn họ ra, chưa từng có ai đi qua.

Thanh âm của bà ta càng phiêu diêu, càng xa xăm, từ từ nói tiếp:

- Bọn họ phụng thờ một tôn giáo rất thần bí, Thần của bọn họ ở thánh đàn của bọn họ, đó không những là thánh địa của bọn họ, cũng là cấm địa của bọn họ, tuyệt không để người ngoài bước vào một bước.

Sở Lưu Hương nói:

- Nhưng hiện tại bà lại muốn ta đi.

Hắc y lão ẩu thốt:

- Người không thể không đi, bởi vì chỉ có Thần của bọn họ mới có thể nói cho người biết tin tức về Trương Khiết Khiết.

Sở Lưu Hương hỏi lại:

- Thần ?

Hắc y lão ẩu hỏi:

- Người không tin Thần của bọn họ ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta nguyện ý tin tưởng, nhưng ta chỉ bất quá là người phàm, Thần làm sao có thể nói chuyện với người phàm như ta ?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Bởi vì Thần của bọn họ khác với thần của người khác.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Khác chỗ nào ?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Thần của bọn họ không phải là một bức tượng, cũng không phải là tiên, Thần của bọn họ là Thần sống, người không những có thể nhìn thấy hình dáng của Thần, cũng có thể nghe giọng nói của Thần.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Làm sao có thể tìm được Thần ?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Đó còn tùy vào người, coi người có thể tìm đến thánh đàn của bọn họ không.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Làm sao mới có thể tìm ra thánh đàn của bọn họ ?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Dùng tài nghệ của người, dùng dũng khí của người, nhưng quan trọng nhất, nhất thiết phải có quyết tâm không lùi bước, phải chuẩn bị từ bỏ tất cả những gì thuộc về hồng trần quá khứ trước đây của người, sau đó ...

Thanh âm của bà ta lạnh lùng đến mức thấm sâu vào ruột gan, làm cho huyết dịch người ta đều ngưng kết.

Sở Lưu Hương nghiêng rằng:

- Sau đó thì sao ?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Sau đó người phải không quản gì tới hậu quả, không quản bất cứ thủ đoạn nào ...

Thanh âm của bà ta đột nhiên lại nóng như lò lửa trong địa ngục, nói tiếp:

- Người phải dùng mọi thủ đoạn, vô luận là thủ đoạn ti tiện bỉ ổi đến cỡ nào, chỉ cần người có thể tìm đến thánh đàn của bọn họ, gặp được Thần của bọn họ, bọn họ tuyệt không thể thương hại đến người nữa.

Sở Lưu Hương thốt:

- Nhưng ...

Hắc y lão ẩu ngắt lời chàng:

- Nhưng còn có một chuyện, người phải ghi nhớ.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Chuyện gì ?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Bất kể người dùng kế mưu gì lừa gạt bọn họ, dùng binh khí gì để đánh gục bọn họ, thậm chí dùng ám khí hay mê dược cũng đều không quan hệ, nhưng lại ngàn vạn lần không thể làm bất cứ người nào trong bọn họ đổ máu.

Bà ta gần từng tiếng, nói tiếp:

- Chỉ cần người nhuộm một giọt máu của bọn họ, tất nhất định hối hận cả đời ...

Hiện tại người đã biết tất cả, không đi cũng nhất định hối hận cả đời.

Gió tịnh không quá lạnh, nước cũng tịnh không quá lạnh.

Nhưng Sở Lưu Hương lại nhịn không được, lạnh đến nổi rùng mình.

Chàng rất ít khi sợ hãi, nhưng trong giọng nói của hắc y lão ẩu, lại phảng phất mang theo một thứ ma lực thần bí, phảng phất chỉ cần một câu phù chú của bà ta đã có thể cải biến mệnh vận cả đời chàng.

Mệnh vận cuộc đời này của Sở Lưu Hương, có phải do giờ phút này mà đã cải biến ?

Chàng không biết.

Bởi vì không biết, cho nên mới sợ hãi.

Lời nói của hắc y lão ẩu đó thật ra là thật hay giả ? Chàng cũng không biết.

Nhưng chàng lại không thể không tin, cũng không dám không tin.

Trí tuệ và ý chí của chàng phảng phất đã bị một lực lượng thần bí khống chế, lực lượng không phải là của người, cũng không phải là của Thần.

Là một thứ ma lực yêu dị quỷ bí.

oo - Đó không phải là ma lực.

Hồ Thiết Hoa ngồi đường đường chính chính, nhìn Sở Lưu Hương đang ngồi đối diện, ánh mắt hoàn toàn không có chút say sưa rượu chè.

Hắn đã rất lâu chưa từng tỉnh táo như vậy.

Mình nếu có hảo bằng hữu lẫn lộn hai ngày đi tìm mình, mặt mày lại ngập tràn biểu tình mệt mỏi mà mình chưa từng thấy qua, mình cho dù là tửu quỷ siêu cấp, cũng tận lực kiểm cách bảo trì sự bình tĩnh của mình.

Ánh mắt Hồ Thiết Hoa không những thanh tỉnh, hơn nữa còn rất kiên định, nhìn Sở Lưu Hương nói từng tiếng:

- Đó tuyệt không phải là ma lực gì.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Sao lại không phải ?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Bởi vì trên trời dưới đất tuyệt không có bất cứ yêu ma quỷ quái nào có thể làm khó được người.

Sở Lưu Hương “ồ” một tiếng.

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Người biến thành hồ đồ mê muội, ngoan ngoãn vâng lời, chỉ bắt quá vì một chuyện.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Chuyện gì ?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Tên khờ người đã thật sự yêu ả tiểu yêu tinh đó rồi.

Sở Lưu Hương cúi đầu.

Chàng đích xác rất mệt mỏi, hai ngày nay, chàng cơ hồ chưa chớp mắt – vô luận là ai muốn tìm Hồ Thiết Hoa tuyệt không phải là chuyện dễ.

Chàng cũng không có cách phản bác lời nói của Hồ Thiết Hoa. Trên thế gian có lực lượng ma quái nào có thể đáng sợ hơn lực lượng của ái tình được ?

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Chưa từng có ai đến thánh đàn, nói chuyện với Thần ... Người thật sự tin những lời quỷ thoại đó ?

Sở Lưu Hương nắm chặt song thủ:

- Đó tuyệt không phải là quỷ thoại.

Hồ Thiết Hoa lạnh lùng hỏi:

- Lão thái bà đó không phải là quỷ sống ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Không phải.

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Người làm sao biết bà ta là người hay là quỷ ? Người căn bản không thật sự nhìn thấy bà ta.

Sở Lưu Hương đích xác không.

Chàng nhìn thấy chỉ bắt quá là cái bóng của bà ta trong nước ... khói nước mù mịt.

Bóng người trong nước giống như quỷ hồn trong gió, cũng không biết một trận cuồng phong từ đâu vụt thổi tới lồng lộng, đùa loạn mặt nước. Đợi đến lúc mặt nước yên bằng trở lại, cả người lẫn bóng đã biến mất trong đêm tối.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Lão yêu tinh đó đã đến như vậy ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Phải.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Lẽ nào người từ đầu tới cuối đều không quay đầu nhìn một cái ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Không.

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Lúc đầu, người không dám quay đầu là vì người sợ bà ta không chịu nói ra tin tức về Trương Khiết Khiết.

Sở Lưu Hương đáp:

- Không sai.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Nhưng đợi đến khi bà ta nói ra rồi, người sao lại không quay đầu nhìn bà ta ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta ... ta cũng không biết vì sao.

Đợi đến lúc chàng quay đầu lại nhìn, đằng sau đã không còn ai.

Lúc bóng người trong nước biến mất, hắc y lão ẩu đó biến mất, cũng không biết biến mất trong nước, hay là biến mất trong gió.

Cũng không biết bà ta là người, hay chỉ là một con quỷ trong nước ?

Nếu không phải là người, sao lại có bóng ?

Hồ Thiết Hoa tròn mắt nhìn Sở Lưu Hương, một hồi lâu sau mới thở dài một hơi:

- Người lần này có điểm biến đổi !

Sở Lưu Hương “ồ” một tiếng.

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Không chỉ có một chút biến đổi, mà là biến đổi rất lợi hại, trước đây người cho dù có đánh chết ta, ta cũng không tin người lại biến thành như vậy.

Sở Lưu Hương cười khổ:

- Bộ dạng hiện tại thì sao ?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Bộ dạng cúi đầu chán nản bơ phờ, không còn sinh khí.

Hắn chợt đập bàn:

- Lão thái bà đó có lẽ tịnh không phải là lão yêu quái, nhưng Trương Khiết Khiết lại không biết có phải là tiểu yêu bà không.

Sở Lưu Hương thốt:

- Nàng không phải ...

Hồ Thiết Hoa la lớn:

- Ắ không phải là ai ? Nếu không phải tại ả, người làm sao lại biến thành bộ dạng như vậy ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Nhưng ... người cũng không thể trách nàng.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Không trách ả thì trách ai ?

Sở Lưu Hương thốt:

- Thật ra nàng sống chết ra sao, cho đến bây giờ cũng không ai biết, người làm sao trách nàng được ?

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Cho nên người còn muốn kiếm ả ?

Sở Lưu Hương không nói gì, ý tứ không nói thông thường là thừa nhận.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Vì sao phải tìm ả ? Người thật sự muốn bỏ tất cả, hy sinh tất cả ?

Sở Lưu Hương thốt:

- Ta ...

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Người thật sự có thể bỏ chiếc thuyền của người ? Còn rượu bồ đào Ba Tư lâu năm ?

Còn có một chút thanh danh bao nhiêu năm nay bán mạng đổi lấy ? ...

Hắn càng nói, giọng càng lớn, đột nhiên đứng dậy hét lớn:

- Cho dù những thứ đó người có thể không cần, có lẽ nào cả bằng hữu cũng không cần ?

Sở Lưu Hương không nói.

Ý tứ không nói, cũng tịnh không nhất định là thừa nhận.

Hồ Thiết Hoa lại trừng mắt nhìn chàng rất lâu, cả người lại ngồi ịch xuống, thở dài:

- Kỳ thực ta đương nhiên biết người vẫn cần bằng hữu, nếu không người làm sao lại cực khổ lặn lội đi tìm ta ?

Sở Lưu Hương vẫn không nói gì, bởi vì chàng đã không cần phải nói nữa.

Chỉ cần mình thật sự biết rõ hữu tình vẫn tồn tại, bất tất phải nói gì nữa.

Qua một hồi rất lâu, Hồ Thiết Hoa mới từ từ nói tiếp:

- Nhưng người tốt hơn hết là đừng quên, ngoại trừ ta ra, người còn có rất nhiều bằng hữu.

Sở Lưu Hương đương nhiên không quên.

Ai có thể quên Tô Dung Dung ? Tống Diễm Nhi ? Lý Hồng Tụ ?

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Bọn họ ngày ngày đợi người, thậm chí còn quan tâm người hơn cả ta, người không hiểu sao ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta hiểu rõ.

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Ta cũng biết người tuyệt không thể không cần những bằng hữu đó, nhưng lần đi này của người, lại thật sự có thể vĩnh viễn không trở về.

Sở Lưu Hương thốt:

- Ta ... ta có thể trở về ...

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Người không cần phải lừa gạt ta, truyền thuyết đó ta cũng từng nghe qua, cứ như ta biết, người trên thế gian đáng sợ hơn bọn họ, chỉ sợ cả một người cũng không có.

Sở Lưu Hương cúi đầu.

Hồ Thiết Hoa lại nói tiếp:

- Bởi vì Thạch Quan Âm, Thủy Mẫu Âm Cơ, Huyết Y Nhân, bọn chúng vô luận lợi hại cỡ nào, cũng chỉ bất quá là một người, bọn họ lại là một gia đình, nghe nói mỗi người võ công đều xuất thần nhập hóa.

Sở Lưu Hương thốt:

- Truyền thuyết là truyền thuyết, kỳ thực ... tính chưa có ai thật sự thấy qua.

Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

- Bởi vì không có người thấy qua, cho nên mới càng đáng sợ.

Hắn không để Sở Lưu Hương nói gì, lại nói tiếp:

- Nhưng đáng sợ nhất, vẫn không phải là bọn họ, mà là sơn động bọn họ trú ẩn.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Vì sao ?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Bởi vì ai cũng không biết trong sơn động thật ra có cơ quan gì, có mai phục gì.

Sở Lưu Hương miễn cưỡng cười cười:

- Cả sơn động như Biên Bức đảo, ta cũng từng đi qua, còn có chỗ nào không thể đi chứ ?

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Đừng quên lần đó có bao nhiêu người đi với ngươi. Nếu không có Hoa Chân Chân, lần đó ngươi đừng mong có thể trở về.

Hắn lại nói lớn:

- Lần này ngươi còn có thể tìm người như Hoa Chân Chân phụ giúp ngươi sao ?

Sở Lưu Hương ngắt lời hắn:

- Cho dù có thể kiếm được nàng, ta cũng không thể để nàng theo phụ ta.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Sao vậy ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Bởi vì chuyện này chỉ có thể do một mình ta đi làm, nếu không ...

Hồ Thiết Hoa xen lời:

- Nếu không ngươi vĩnh viễn đừng mong gặp lại được Trương Khiết Khiết.

Sở Lưu Hương thở dài, gật gật đầu.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Lời đó là lão thái bà nói ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Không sai.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Cho nên người chuẩn bị một mình đi đối phó đám người đó, cả ta cũng không thể phụ giúp người ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Không sai.

Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

- Người nghĩ người là người nào ? Thần thánh ba đầu sáu tay ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta không phải.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Ấ thật sự đáng để người làm như vậy ?

Trên mặt Sở Lưu Hương lộ xuất vẻ thống khổ:

- Không cần biết nàng có đáng hay không, ta đều nhất định phải làm như vậy.

Sở Lưu Hương nói tiếp:

- Bởi vì ta nhất định phải tìm ra chân tướng chuyện này, nhất định phải điều tra ra người đó thật ra là ai, người nếu là ta, ta tin rằng người cũng nhất định làm như vậy.

Hồ Thiết Hoa bỗng không nói gì được nữa.

Sở Lưu Hương cũng không nói gì nữa, trầm mặc cả nửa canh giờ, từ từ đứng lên, bước qua, dụng lực bóp chặt tay hắn, sau đó xoay người bước dài đi ra.

Bước chân của chàng rất vững chãi, nhưng lại đã rất nặng nề.

Hồ Thiết Hoa tịnh không đứng dậy tiễn chàng, thậm chí cả nhìn cũng không nhìn chàng.

Ngoài cửa một màn hắc ám.

Không trăng không sao, người chàng đã tan biến trong bóng tối.

Sau đó Hồ Thiết Hoa mới quay đầu, ngưng thị nhìn một màn hắc ám, tai hắn phảng phất còn nghe lời ma chú của lão ấu.

“Nếu muốn đi, phải chuẩn bị từ bỏ tất cả những gì thuộc về hồng trần quá khứ trước đây của người”.

“Nếu không đi, cũng nhất định cực kỳ thống khổ cả đời”.

“Lần này nếu có đi mà không có về, người cũng không thể hối hận ...”.

Hiện tại Sở Lưu Hương chung quy đã đi.

Chàng thật ra đi trên con đường nào ?

Có phải là con đường có đi mà không có về ?

Hồ Thiết Hoa không biết ... không có ai biết.

Hắn chỉ có cảm giác mồ hôi lạnh đang toát ra trên trán hắn, từ từ rỉ rả xuống mũi hắn.

Hắn chỉ biết lần đi này, vô luận có thể trở về hay không, đều nhất định phải chịu đựng rất nhiều phiền não, rất nhiều thống khổ.

Nguy hiểm đối với bọn họ mà nói, tịnh không lo sợ gì, nhưng có những phiền não và thống khổ lại không thể chịu đựng được.

Hồ Thiết Hoa đột nhiên nhảy dựng, hét lớn:

- Nếu người là Hồ Thiết Hoa, người làm sao có thể ngồi nhìn Sở Lưu Hương một mình đi vào tuyệt lộ ?

12. Núi Hư Vô, Mây Phiêu Diêu

Núi, đỉnh núi.

Đỉnh núi chót vót trong dãy núi, giữa mây trắng.

Mây vẫn lơ phêu phưởng, sương cũng phập phồng lượn lờ, dãy núi ẩn hiện trong sương khói, vừa phẳng phất là thật, vừa phẳng phất là ảo.

Chỉ có dòng nước trong vắt chảy siết mới là chân thật, bởi vì Sở Lưu Hương đang đứng cạnh dòng nước ấm.

Chàng đi lần ngược dòng nước, hiện tại đã đến tận đầu.

Một dòng thác gắt gỏng từ trên đỉnh núi đổ xuống, bắn tung tóe bốn phía.

Đó chính là nét bút của trời cao, nếu không còn có ai có thể vẽ ra một bức họa tráng lệ trên quý như vậy ?

Chuyện xưa tương truyền, nơi tận đầu dòng thác đó, có một một thạch động, trong đó ẩn cư một gia đình thần bí nhất trong võ lâm. Không ai biết hành tung của bọn họ, càng không ai biết lai lịch của bọn họ.

Hiện tại, đó đã là nguồn nước, thạch động thần bí trong truyền thuyết ở đâu ?

Sở Lưu Hương vẫn chưa nhìn thấy.

"Có lẽ nào dòng phi tuyến này lại là tấm màn che phủ cửa thạch động của bọn họ ?

Sở Lưu Hương định bước qua, lại dừng chân.

Cho dù đằng sau phi tuyến đó là động phủ của bọn họ, chàng cũng không thể khơi khơi tiến vào như vậy.

Không có thần chú kỳ bí làm sao có thể khai mở tường đài đá rong rêu thần bí đó ?

Sở Lưu Hương ngồi xuống.

Mặt mày chàng đã mất đi thần thái ngày xưa, hiển lộ một màu trắng nhợt mệt mỏi.

Trương Khiết Khiết nếu còn sống thấy chàng mang bộ dạng như vậy, làm sao mà không nhỏ lệ cho được ?

Sở Lưu Hương thở dài nhẹ nhàng, ngẩng đầu vọng mây trắng vây thành núi.

Chàng phẳng phất muốn hỏi mây trắng, nhưng mây trắng lại lặng câm.

Trên thế gian còn có ai có thể cho chàng tin tức của nàng ?

Một vầng kim quang xuyên phá cụm mây, chiếu sáng ven suối.

Chàng đột nhiên phát hiện ven suối đã xuất hiện một bóng người, tóc đen búi cao, toàn thân vận thanh y, đôi mắt chằm chằm như ẩn hiện trong khói sương, lại rực rỡ như sao sáng, giống như tiên tử giáng phàm giữa mây trắng.

Đôi tay nàng bông một bình bạch ngọc, tay áo rũ xuống, để lộ làn da trắng như phấn, đang cúi mình hứng nước sơn tuyền.

Ánh mặt trời vàng chói chiếu rọi trên lưng ong bạch ngọc của nàng.

Sở Lưu Hương nhìn nàng, hơi thở chợt đình đốn.

Mây trắng chung quy đã có tin.

Thiếu nữ đó có lẽ chính là mây trắng sai đến, truyền tin cho chàng ?

Sở Lưu Hương cơ hồ nhận không được, đứng lên kêu lớn:

- Ngải Thanh.

Thiếu nữ đó chính là Ngải Thanh.

Phong thái nàng vẫn như xưa, vẫn mỹ lệ như xưa, vẫn thống mị như xưa.

Bộ y phục vận trên người cũng phẳng phất còn là bộ y phục đã mặc hôm bái thọ ở Vạn Phúc Vạn Thọ viên, trên tai vẫn còn đeo đôi hoa tai thụy ngọc.

Nhìn thấy đôi hoa tai thụy ngọc, Sở Lưu Hương không khỏi nhớ tới đêm trong căn nhà nhỏ dưới chân núi đó.

Sự ôn nhu của nàng, sự triền miên của nàng, làm cho tất cả nam nhân trên thế gian vĩnh viễn khó quên.

Nhưng những ngày qua, Sở Lưu Hương lại đã hoàn toàn quên nàng.

Chàng thật sự có cảm giác rất xấu hổ, rất lúng túng, cơ hồ không dám tái kiến nàng.

Nhưng gặp nàng chàng lại đang có trăm ngàn câu hỏi muốn hỏi.

“Hôm đó sao nàng đột nhiên biến mất?”.

“Bàn tay bị chặt đứt nhiếp hồn đó thật ra tượng trưng cho ý tứ gì?”.

“Hiện tại nàng sao lại đến đây?”.

“Có phải nàng cũng là người trong gia đình thần bí đó?” Ngải Thanh đã hứng đầy bình, đứng dậy xoay mình, phẳng phất muốn chui trở lại đám mây.

Nàng chừng như hoàn toàn không nghe tiếng gọi của Sở Lưu Hương hồi nãy.

Tiếng kêu của Sở Lưu Hương càng lớn hơn:

- Ngải Thanh, đợi một chút.

Nàng vẫn không nghe. Nhưng lúc đó Sở Lưu Hương đã như con chim bay vụt qua sơn tuyền, lại giống như một áng mây, bỗng rơi trước mặt nàng.

Ngải Thanh dừng chân nhìn chàng, trên mặt không có vẻ kinh ngạc, cũng không có vẻ vui mừng.

Nàng giống như đang nhìn một người xa lạ.

Sở Lưu Hương miễn cưỡng mỉm cười:

- Đã rất lâu không gặp, nghĩ không ra lại gặp nàng ở đây.

Trên mặt Ngải Thanh vẫn không có biểu tình gì, lạnh lùng nhìn chàng:

- Người là ai? Vì sao lại chặn đường ta?

Thanh âm nhu mì trong veo, vẫn giống hệt như trước, chỉ bất quá đã biến thành lạnh như băng, không có một chút tình cảm.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng ... nàng làm sao mà không nhận ra ta được?

Ngải Thanh lạnh lùng đáp:

- Ta căn bản chưa từng gặp qua người.

Sở Lưu Hương thở dài một tiếng, cười khổ:

- Ta biết ta đã phụ lòng nàng, nhưng ... ta cũng có nỗi khổ riêng. Ta cũng từng tìm trăm phương ngàn kế để kiếm nàng.

Ngải Thanh nhíu mày:

- Người nói gì vậy? Ta căn bản nghe không hiểu gì hết.

Sở Lưu Hương không tự chủ được, lại sờ sờ chót mũi:

- Có lẽ nào nàng đã thật sự quên ta?

Ngải Thanh đáp:

- Ta vốn không biết người.

Sở Lưu Hương thốt:

- Nhưng ta lại nhận ra nàng, nàng là Ngải Thanh.

Ngải Thanh đáp:

- Ta cũng không biết Ngải Thanh, tránh ra.

Nàng chợt huy thủ nhắm mặt Sở Lưu Hương đánh qua.

Sở Lưu Hương chỉ còn nước tránh đường.

Chàng đương nhiên còn có phương pháp đối phó nàng, nhưng dưới tình huống đó, lại chỉ còn nước tránh đường.

Một cô gái nếu ngiên rãng nói là không biết mình, mình ngoại trừ để nàng đi, còn có thể làm gì khác ?

Nhưng, nàng vì sao lại phải làm như vậy ? Có phải nàng có nỗi khổ không thể nói ra ?

Có lẽ nào tình yêu của nàng đã biến thành hận ?

Sở Lưu Hương nghĩ không thông.

Ngải Thanh đã bước qua người chàng, người nàng tỏa một hương thơm dịu dịu.

Cả hương thơm đó, Sở Lưu Hương cũng đã quá quen thuộc.

Chàng có chết cũng không thể tin thiếu nữ đó không phải là Ngải Thanh.

Mây trắng phiêu diêu.

Thân ảnh của Ngải Thanh lại chùng như đã biến mất trong mây trắng.

Sở Lưu Hương đột nhiên chuyển mình phóng theo.

Ngải Thanh đi tịnh không nhanh, bước chân uyển chuyển, phảng phất cánh hoa rung rinh trong nắng sớm, nhàn nhã phất phơ trong gió nhẹ .

Phong thái thiếu nữ bước đi vốn mê nhân.

Nhưng Sở Lưu Hương hiện tại lại đã không còn tâm trí để thưởng thức, chàng chỉ lò dò đi theo nàng.

Sơn lộ gồ ghề, không biết đi bao lâu, cũng không biết đang ở đâu.

Tận đầu sơn lộ chỉ có mây trắng, nhìn không thấy động đá lộ thiên, cũng không thấy quỳnh lâu ngọc phủ.

Sở Lưu Hương càng lúc càng đi nhanh, càng đi gần nàng, chùng như sợ mất bóng nàng.

Ngải Thanh bỗng quay đầu lại, mục quang càng bén nhọn lạnh lẽo hơn so với ngọn núi, nhìn Sở Lưu Hương chằm chằm, lạnh lùng hỏi:

- Sao người lại theo ta ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta ... còn muốn hỏi nàng mấy câu.

Ngải Thanh hỏi:

- Được, hỏi đi.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng thật sự không phải là Ngải Thanh ?

Ngải Thanh đáp:

- Ta chưa từng nghe qua cái tên đó.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Còn Vạn Phúc Vạn Thọ Viên ?

Ngải Thanh hỏi lại:

- Nơi đó là nơi nào ?

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng chưa từng ghé qua nơi đó ?

Ngải Thanh đáp:

- Mười năm nay ta căn bản chưa từng hạ sơn một bước.

Sở Lưu Hương nhìn nàng, thật sự đã không còn có thể nói gì nữa. Tất cả mọi chuyện toàn là do một cái đánh rắm của nàng ở Vạn Phúc Vạn Thọ Viên mà ra. Hiện tại nàng lại nói chưa từng ghé qua Vạn Phúc Vạn Thọ Viên, hơn nữa còn chưa từng gặp qua Sở Lưu Hương.

Sở Lưu Hương thở dài:

- Có lẽ ta đã lầm, có lẽ ta căn bản không nên tái kiến nàng.

Ngải Thanh đáp:

- Không sai, người căn bản không nên đến, ngày hôm đó cũng không nên đến Vạn Phúc Vạn Thọ Viên.

Sở Lưu Hương ngẩng đầu:

- Nàng đã không nhận ra ta, làm sao biết ta đã đến Vạn Phúc Vạn Thọ Viên ?

Ngải Thanh lập tức biến sắc, thân hình đột nhiên phóng lên, toàn thân ẩn vào mây trắng phiêu diêu.

Sở Lưu Hương đang muốn rượt theo, nhưng ngay lúc đó, giữa mây trắng đột nhiên xuất hiện hai người.

Hai trung niên nhân vận áo vải gai dầu đội mũ.

Bọn họ không những mặc đồ hoàn toàn giống hệt lão nhân đội mũ mà Sở Lưu Hương đã gặp hôm trước, cả thần tình đều phẳng phất tương đồng.

Mặt bọn họ trắng nhợt không có chút máu, hiển lộ vẻ lạnh lùng khó tả, cao ngạo khó tả.

Có lẽ bọn họ đến từ trên trời, có lẽ đến từ dưới đất. Vô luận là bọn họ đến từ đâu, đều không có chút nào giống người phàm.

Sở Lưu Hương chợt đã minh bạch.

Hai vợ chồng lão nhân đội mũ đó nghĩ tất chính thị là người trong gia đình đó.

Trương Khiết Khiết và gia đình đó nghĩ tất có mối quan hệ thần bí không tầm thường.

Hôm đó nàng đột nhiên thất tung, cũng không chừng là bị đôi vợ chồng lão nhân đội mũ đó bức bách bắt đi, nếu không, nàng làm sao lại nhẫn tâm bỏ đi không cáo biệt, hơn nữa mất biệt không có tin tức gì.

Trong lòng Sở Lưu Hương chừng như có ngọn lửa phừng phừng thiêu đốt.

Chàng đã thề, vô luận ra sao, cũng phải cứu cho được nàng thoát khỏi tay gia đình đó. Vô luận chàng phải trả một giá cao tới cỡ nào, chàng đều không ngại, thậm chí cả chết cũng quyết không lùi bước.

Gió núi lùa nhẹ, lúc thổi tan, lúc đùa hợp mây trắng.

Hai trung niên nhân vận ma y vẫn đứng lạnh lùng giữa mây trắng, lạnh lùng nhìn Sở Lưu Hương.

Kỳ trung có một người thân hình cao ốm tiêu tụy, nhưng nhìn lại càng uy nghiêm, đột nhiên thốt:

- Người từ chỗ nào tới, tốt hơn hết là mau quay về chỗ đó.

Thanh âm của lão cùng thần tình của lão đều lạnh lùng cao ngạo như nhau, giống như thần thánh ban phát hiệu lệnh cho dân thường.

Sở Lưu Hương trái lại vẫn trấn định, từ từ thốt:

- Tại sao ta nhất định phải trở về ?

Ma y nhân đáp:

- Bởi vì đây vốn không phải là chỗ người phạm nên đến.

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Đây không phải là chỗ người phạm nên đến ? Người không phải là phạm nhân sao ?

Ma y nhân đáp:

- Ta không phải.

Thần tình của y vẫn lạnh lùng cao ngạo, xem chừng thật sự đã nghĩ mình là thần.

Sở Lưu Hương cười hỏi:

- Người nếu không phải là người, thì là gì ?

Ma y nhân lạnh lùng đáp:

- Người đã không nên đến, càng không nên hỏi.

Sở Lưu Hương thốt:

- Ta cũng đã đến, cũng đã hỏi.

Ma y nhân kia bỗng nói:

- Người đã đến, bắt tất trở về.

Sở Lưu Hương thốt:

- Ta vốn không nghĩ tới trở về nữa.

Hai ma y nhân nhìn nhau một cái, thân hình đột nhiên đồng thời lay động.

Mỗi một người đều có thể chuyển thân, nhưng tư thế và phương pháp chuyển động của bọn họ lại tuyệt không tương đồng với ai khác.

Thân hình của bọn họ chợt xoay về bên trái, lại bỗng quay về bên phải, không những quay vòng vòng tự do, hơn nữa quay người không ngừng.

Cả Sở Lưu Hương cũng nhìn không ra bọn họ đang muốn làm gì.

“Lẽ nào bọn họ muốn xoay mình làm chong chóng ?” Ngay lúc đó, hai ma y nhân đột nhiên lại đồng thời chuyển mình về hướng chàng, quay vòng vòng bao vây người chàng.

Sở Lưu Hương đương nhiên cũng biết có một loại công phu tàn độc “Bát Phong Du Thân Chuyển”. Người sử dụng thứ công phu lợi hại này xoay gió lồng lộng cuốn cuộn xung quanh mình, làm cho đầu óc mình choáng váng, sau đó thừa cơ xuất thủ. Minh căn bản không biết lúc nào bọn họ xuất thủ, càng không biết bọn họ nhắm chỗ nào xuất thủ, cho nên rất khó phòng bị.

Nhưng thứ công phu “Bát Phân Du Thân Chuyển” lại tuyệt không giống bộ dạng này.

Thứ công phu đó chỉ bắt quá mượn gió xua hơi lạnh, thân hình tịnh không lay chuyển.

Đằng này hai người lại giống như hai luồng gió xoáy.

Sở Lưu Hương vui cười vừa nói:

- Ta hiện tại mới biết bọn người là gì, bọn người quả nhiên không phải là người, là ...

Chàng chưa nói dứt lời, hai ma y nhân đột nhiên đồng thời xuất thủ.

Bọn họ tổng cộng chỉ có bốn bàn tay, nhưng bóng tay lại giống như có tới hai ba chục cái, bốn phương tám hướng quật về phía Sở Lưu Hương.

Ai cũng nhìn không ra đôi tay nào của bọn họ là thật, đôi tay nào là giả.

Sở Lưu Hương xem chừng cũng nhìn không ra.

Chỉ nghe “phách phách phách phách” liên tục bốn chương, Sở Lưu Hương đã ngã quỵ.

Chàng sao lại dễ dàng bị người ta đánh quỵ như vậy ?

Có phải vì chàng chưa từng thấy qua thứ võ công đó ?

Thứ võ công đó quả thật quá quỷ dị, quá kỳ diệu.

“Mang hấn về”.

“Tại sao phải mang hấn về ?” “Người đó tuyệt không phải vô ý xông đến đây”.

“Cho nên phải mang hấn về hỏi cho rõ ?” “Không sai”.

Đó đương nhiên là lời đối thoại của hai ma y nhân, thanh âm vẫn lạnh lùng như nhau, tuy bọn họ vừa xuất thủ đã đánh quỵ đối phương, nhưng bọn họ tịnh không có ý vui mừng, cũng không có cảm giác kỳ quái”.

Bởi vì bọn họ biết thứ võ công của bọn họ một khi xuất thủ, vốn không có ai có thể tránh né.

Cho dù bọn họ biết người mình đánh ngã là Sở Lưu Hương, bọn họ bắt tất phải kinh ngạc.

Trên sự thật, Sở Lưu Hương thật ra là ai, bọn họ căn bản không biết.

Cho nên Sở Lưu Hương có phải thật sự bị bọn họ đánh ngã hôn mê hay không, bọn họ cũng không biết.

oo Sở Lưu Hương từ từ hí mắt.

Cho đến bây giờ, chàng mới hé mắt.

Hai ma y nhân khiêng chàng đi một mạch, chàng đều một mực bế khí nhắm mắt.

Tuy chàng rất muốn nhìn đường đi nước bước của bọn họ, nhưng chàng vẫn miễn cưỡng nhắm nạy, miễn cưỡng khống chế mình.

Bởi vì chàng biết kinh nghiệm giao thủ của bọn họ tuy không phong phú, nhưng tai mắt lại nhất định linh mẫn hơn so với người thường.

Bọn họ có lẽ nhìn không ra chân tướng của chàng, nhưng vô luận mình có động tác gì, đều nhất định đừng hòng qua mắt được bọn họ.

Vô luận là chuyện gì, phán đoán của Sở Lưu Hương đều rất ít khi sai lầm.

Cơ hồ chưa từng sai lầm !

Đó là một gian thạch thất đơn sơ, chường như cũng đơn sơ như bản thân hai ma y nhân đó, làm cho người ta có cảm giác có một ý tứ cao ngạo đến mức trân quý khó tả, làm cho người ta không dám khinh thị.

Vô luận là ai đến đó, đều đột nhiên có cảm giác đến sự ngắn ngủi của sinh mệnh quá phiêu diêu.

Tường đá trơn láng không một vết nứt, láng bóng như một tấm gương.

Nóc động rất cao, không cách nào leo lên tới, trong phòng ngoại trừ một cái bàn đá rất rộng ra, cơ hồ hoàn toàn không trần thiết thứ gì khác.

Hiện tại, Sở Lưu Hương đang nằm trên cái bàn đá đó, mục quang đảo từ nóc động xuống tường đá, lại từ tường đá ra cửa.

Cửa khép chặt.

Ngoài cửa là nơi nào ? Có những thứ gì ? Có người canh giữ không ?

Sở Lưu Hương hoàn toàn không biết.

Chàng chỉ có cảm giác hai ma y nhân quẹo rẽ rất nhiều lần, leo lên rất nhiều bậc thang, mới đem chàng lên đến tận đây.

Sau đó không còn nghe tiếng bọn họ nữa.

Hai ma y nhân đã đi đâu ? Chuẩn bị xử trí chàng ra sao ?

Sở Lưu Hương hoàn toàn không biết.

Hiện tại chàng chỉ muốn biết một chuyện:

thánh đàn đó thật ra ở đâu ? Phải dùng cách nào mới có thể lọt vào ?

Nằm đợi ở đó, đợi đến lúc có người đơn độc tiến vào, có thể dùng thủ pháp cầm nã thủ chế ngự, thay đổi y phục, lại dùng thuật dịch dung cải biến dung mạo của chàng, sau đó lại đi ra.

Ngoài thánh đàn nghĩ tất có những tiêu chí đặc thù.

Nếu như vận khí của chàng có một chút may mắn, không chừng có thể trà trộn lén vào, một khi có thể lọt vào đó, bằng vào khinh công của chàng, rất ít người có thể cản chặn được chàng.

Đó là phương pháp mà Sở Lưu Hương nghĩ được, nhưng tự mình chàng cũng biết, phương pháp đó thật sự không quá cao minh, chẳng những không cao minh, hơn nữa còn có rất nhiều kẻ hở.

Thứ nhất, nếu như không phải một người một mình đi vào, cách của chàng căn bản không dùng được.

Thứ hai, dịch dung thuật cũng căn bản không thể hoàn hảo. Chàng có thể cải biến thành Trương Tam, Lý Tứ, làm một người không ai nhận ra, nhưng người nơi đây lại là một đại gia tộc, mỗi một người đều rất quen thuộc lẫn nhau, chàng rất dễ dàng bị người ta nhận ra.

Thứ ba, bên ngoài thánh đàn đó có lẽ cả một chút tiêu chí cũng không có, cho dù chàng có thể tìm đến đó, cũng nhận không ra, có lẽ chàng căn bản không thể tìm ra.

Phương pháp đó không những quá mạo hiểm, đơn giản có thể nói là có chút hoang đường.

Nhưng chàng lại chỉ có thể nghĩ ra một phương pháp đó, hà huống vận khí của chàng lại luôn luôn không tệ.

Cho nên chàng chỉ còn nước đợi.

Thạch động lạnh muốn chết, tỉnh lặng muốn chết, nằm trên bàn đá, xương xẩu chừng như ê ẩm, cả cốt tủy cũng chừng như kết băng.

Chàng thật sự muốn nhảy xuống, vươn vai thư giãn gân cốt, sắp tới còn không biết bao nhiêu trận tử chiến phải trải qua, những ngày qua, tinh thần và thể lực của chàng lại suy giảm rất nhiều.

Nhưng, rủi như lúc chàng đang vung tay múa chân, lại có người tiến vào, chàng làm sao mà biện hộ ?

Cho nên chàng chỉ còn nước ngoan ngoan ngoãn ngoãn nằm yên bất động trên mặt bàn cứng lạnh, chỉ còn nước tự mình cười khổ.

Trong cả cuộc đời Sở Lưu Hương, cơ hồ chưa bao giờ làm chuyện không chắc chắn, sợ sệt sệt như vậy.

Lòng can đảm của chàng quả thật đã co rút đến mức này sao ? Thật sự sợ chết như vậy sao ?

Sở Lưu Hương lẳng lặng ngấm ngấm thở dài, chỉ có mình chàng biết chàng sao lại biến thành bộ dạng như vậy.

Trong giang hồ truyền thuyết, Sở Lưu Hương căn bản không phải là người, mà là quỷ, là thần.

Trước đây chàng hành động thật sự như thần, hiện tại lại đã biến thành người thường.

Trên trời dưới đất, cũng chỉ có một thứ lực lượng có thể làm cho người biến thành thần, làm cho thần biến thành người.

Bên ngoài cửa chung quy đã vang lên tiếng bước chân.

Tiếng bước chân của hai người.

Tâm Sở Lưu Hương lập tức chùn xuống, từ khi đụng phải đào hoa vận, chàng đã không còn may mắn như trước nữa.

Hai người tiến vào thạch ốc, một người cước bộ nhẹ nhàng, bước chân của người kia lại nặng nề, đi đằng sau.

Trong tâm Sở Lưu Hương đã tính trước, chàng tin chắc trong một sát na có thể chế ngự người đứng sau, đồng thời cản đường người đứng trước.

Người đứng trước có muốn chạy cũng không chạy ra khỏi cửa được.

Đó đương nhiên cũng là mạo hiểm, nhưng chàng thực sự đã không còn cách đợi chờ nữa, hà huống, sau này có khi càng có nhiều người tới.

Ý niệm trong đầu chàng thoáng qua rất nhanh, động tác lại càng nhanh, vừa nghĩ đến đó, người chàng đã vụt bay lên.

Nếu không phải là người đã từng tận mắt chứng kiến, tuyệt vô phương tưởng tượng được lúc Sở Lưu Hương đột ngột hành động lại có bộ dạng như vậy.

Giống như phi ưng, lại phát động còn nhanh hơn so với phi ưng. Giống như thỏ, lại linh mẫn hơn cả thỏ.

Lúc chàng bay lên như phong vân, lúc hạ xuống lại như lôi điện. Chàng tịnh không nhìn thấy cục diện sau lưng, nhưng thân hình vừa lóe lên một cái, đã như lôi điện đánh thẳng vào thân người đó.

Chỉ tiếc chàng đã tính sai một điểm.

Cước bộ của người đó tuy nặng, phản ứng lại nhanh đến kinh người, thân hình đột nhiên xoay một vòng, người đã phóng xéo ngoài bảy thước.

Sở Lưu Hương lảng không phi thân, phi thân truy kích, xoay chưởng đập vào lưng người đó.

Thân hình người đó lại xoay một vòng, ngón tay bấu về phía mạch môn của Sở Lưu Hương, chiêu thức linh biến dĩ công vi thủ, chỉ bằng vào bao nhiêu chiêu đó, đã có thể coi là cao thủ nhất lưu.

Gã cũng nghĩ không ra một chiêu đó của Sở Lưu Hương lại là một hư chiêu, cũng nghĩ không ra thân hình của Sở Lưu Hương còn ở trên không, chiêu thức vẫn còn có thể cải biến, hơn nữa biến chuyển càng làm cho người ta vô phương tưởng tượng được. Chỉ thấy thân hình Sở Lưu Hương giữa không trung như con cá quẫy mình, hai chân đã tổng thẳng vào huyết đạo trên sườn gã. Gã tuy đã nhìn thấy, cũng đã biết nên dùng cách nào để tránh né, nhưng đợi đến lúc gã muốn tránh né, đã không còn kịp nữa.

Tư tưởng của gã vẫn còn chuẩn bị phát huy động tác, người đã té xuống.

Sở Lưu Hương nhất kích đắc thủ, lòng bàn tay lại đã dẫm mồ hôi lạnh.

Chàng tuy đánh quỵ người đó, cự ly tới cửa lại đã cách tới bảy thước, tịnh không ngăn chặn được người kia bỏ chạy.

Người kia không cần biết có đào thoát được hay không, một khi y bước ra khỏi căn ốc này, Sở Lưu Hương đừng mong thoát khỏi.

Chàng lại tính sai.

Chàng cũng vĩnh viễn nghĩ không ra người đó không ngờ vẫn tĩnh lặng đứng yên nhìn chàng.

Chàng cho tới bảy giờ mới nhìn rõ người đó.

Ngải Hồng.

Sở Lưu Hương vừa giật mình vừa hoan hỉ, cơ hồ nhện không được muốn kêu lên thất thanh.

Trên mặt Ngải Hồng lại không có một chút biểu tình gì, trên người cũng không còn vận bộ hồng y xưa kia.

Toàn thân nàng vận bộ y phục vải gai dầu rộng rãi, hoàn toàn che khuất thân hình thon thả của nàng.

Mặt mày cũng tựa hồ đang mang mặt nạ, tình cảm của nàng chừng như hoàn toàn giấu kín sau lớp mặt nạ lạnh lùng đó.

Nhưng sao nàng lại không thừa cơ thoát thân báo động ?

Trong tâm Sở Lưu Hương ngập tràn niềm cảm kích, nhin không được phải phóng người qua, muốn nắm tay nàng.

Tay nàng giấu trong tay áo, chân lại thoái lui hai bước.

Có lẽ nào nàng cũng đã biến đổi, đã không còn là cô gái yêu kiều nhu mì lúc trước ?

Nàng nhìn Sở Lưu Hương như nhìn một người xa lạ.

Sở Lưu Hương cũng chỉ còn nước dừng chân, miễn cưỡng vừa cười vừa nói:

- Cám ơn nàng.

Sở Lưu Hương vẫn còn muốn hỏi:

- Sao nàng lại ở đây ? Có lẽ nào nàng cũng là người của gia đình bọn họ ? Nàng có biết Trương Khiết Khiết ? Nàng ta có ở đây không ?

Chàng hỏi thì hỏi, chẳng khác nào nói chuyện với một khối đá chìm dưới nước, hoàn toàn không có phản ứng gì.

Sở Lưu Hương thở dài, cười khổ:

- Ta biết nàng có rất nhiều bí mật không thể nói ra, nhưng ta chỉ xin nàng nói cho ta biết, thánh đàn thật ra ở đâu ?

Ngải Hồng lạnh lùng nhìn chàng, đột nhiên giơ tay, phản thủ điểm vào huyệt đạo của chính mình. Nàng cũng ngã quỵ xuống.

Sở Lưu Hương thất kinh, nhưng kinh ngạc không lâu lắm.

Chàng đã minh bạch ý tứ của nàng.

Nàng bắt nhả hai chàng, nhưng cũng không thể vì Sở Lưu Hương mà nói ra.

Đó đã là cực hạn nàng có thể làm được.

Sở Lưu Hương chỉ còn nước cảm kích, nàng đã tận tâm ý của nàng, chàng đối với nàng còn có thể có yêu cầu gì khác nữa ?

oo Hành lang đá bên ngoài rất dài, hai bên đương nhiên còn có những cánh cửa khác, mỗi một cánh cửa đều nhìn giống hệt nhau.

Ai cũng không biết sau khi xô cửa, sẽ phát hiện ra cái gì ? Sẽ gặp chuyện gì ?

Đằng sau bất kỳ cánh cửa nào, đều có thể là thánh đàn mà Sở Lưu Hương muốn tìm.

Đằng sau bất kỳ cánh cửa nào, đều có thể ẩn tàng nguy cơ trí mệnh.

May mắn là bên ngoài tịnh không có người phòng thủ.

Trong đây đã là hổ huyệt, vô luận là ai tiến vào, đều đừng mong còn sống đi ra, hà tất phải cần người phòng thủ ?

“Đương nhiên đã là thánh đàn, thì nên là địa phương đặc biệt”.

Sở Lưu Hương đã hạ quyết tâm, cúi đầu khoanh tay, tận lực ráng kèm giữ cước bộ an tường ổn định.

Chàng vẫn còn nhớ tư thái của lão nhân đội mũ, có lẽ người ở đây đi đứng đều giống như vậy.

Ánh đèn từ ngọn đèn đồng gắn trên tường đá phát xuất, quang tuyến nhu hòa, tịnh không quá sáng. Sở Lưu Hương có cảm giác rất may mắn, chàng tuy đã thay y phục vài gai dầu, nhưng đầu cổ không có gì bao phủ.

Đã không có gương, lại không có đủ công cụ dịch dung, càng không có đủ thời gian, dưới tình huống đó, muốn dịch dung thành một lão thái bà sáu chục tuổi, hay một tiểu cô nương mười sáu, cũng giống như nhau.

Đi tới cuối hành lang dài ngoằn đó, y phục trên người chàng cơ hồ đã ướt đầm mồ hôi.

Queo ra ngoài sẽ đựng chỗ nào ?

Chàng lo đầu thám thính, lén nhìn ra ngoài, vẫn không có ai, cả một tiếng động cũng không có.

Chàng mới định hít một hơi, hô hấp đột nhiên đình đốn.

Trước mặt nhìn không thấy ai, cũng không nghe tiếng ai.

Nhưng đằng sau thì sao ?

Sở Lưu Hương không dám quay đầu, lại không thể quay đầu.

Chàng đã phát giác đằng sau phảng phất có tiếng hô hấp.

Đằng sau không chỉ có một người – có bảy tám người.

Bảy tám bóng u linh nối đuôi theo sau chàng, giống như quỷ hồn từ dưới đất đột nhiên chui lên.

Sở Lưu Hương quay đầu lại, cổ họng chừng như bỗng biến thành một khối đá, hoàn toàn cứng ngắc.

Một khuôn mặt không có một chút biểu tình đang đối diện chàng, đôi mắt lạnh như băng đang nhìn chàng.

Sở Lưu Hương đột nhiên có cảm giác ánh đèn quá sáng chói.

Người đó vẫn lạnh lùng nhìn chàng, không động đậy, không nói gì.

Sở Lưu Hương nhìn y gật gật đầu.

Người đó không ngờ cũng hướng về phía Sở Lưu Hương gật gật đầu.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Người khỏe chứ ?

Người đó hỏi lại:

- Người khỏe chứ ?

Sở Lưu Hương hỏi:

- Ăn cơm chưa ?

Người đó đáp:

- Hồi nãy ăn rồi.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Ăn cái gì ?

Người đó đáp:

- Thịt.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Thịt gì ? Thịt heo hay thịt bò ?

Người đó đáp:

- Không phải, là thịt người, ít khi có thịt người để ăn.

Sở Lưu Hương cười cười:

- Nhất định rất hiếm.

Câu nói của chàng chưa dứt lời, người đã phóng lên tường đá, lộn một vòng, trườn xa ba bốn trượng.

Sau đó thân hình chàng giống như một mũi tên xuyên thẳng tới trước mặt.

Chàng không dám quay đầu, chỉ sợ vừa quay đầu là tạo cơ hội cho người sau lưng đuổi kịp.

Tận cuối lối là một bức tường đá, cũng giống hệt như bức tường hồi nãy.

Địa phương quỷ quái này cũng không biết có bao nhiêu bức tường đá, bao nhiêu lối đi.

Sở Lưu Hương đột nhiên cảm thấy một nỗi khủng bố không tả được.

Chàng quẹo sang trái, rẽ sang phải, quẹo tới quẹo lui, không còn biết mình đã đi vòng vòng tới đâu.

Người ta căn bản bắt tất phải truy đuổi, chỉ ngồi đợi chàng lạc bước, quay trở lại chỗ cũ.

Địa phương đó nhìn rất đơn sơ, rất bình thường, tịnh không có nguy cơ mai phục gì đáng sợ.

Sở Lưu Hương cho đến bây giờ mới biết chỗ đó lúc nào cũng chỉ có một khúc quanh có thể quẹo, một con đường có thể đi.

Chàng căn bản không còn đất lựa chọn.

Đám trẻ tinh nghịch thông thường tạo dựng một mê trận nhiều đường lối, rượt đuổi con chuột lọt vào trong, nhìn con chuột chạy loạn đông tây.

Sở Lưu Hương đột nhiên phát giác mình hiện tại cũng lọt vào tình huống đó, cũng không khác gì con chuột, không chừng bên trên có người đang nhìn mình. Vừa nghĩ tới đó, chàng lập tức dừng chân.

Vô luận suy luận ra sao, vô luận vì nguyên nhân gì, chàng đều không chịu coi mình là con chuột.

Cho dù người ta tịnh không có ý tưởng đó, ít ra chính chàng đã có cảm giác đó.

Thứ cảm giác đó thật không hay ho chút nào.

Người đằng sau không ngờ vẫn không truy đuổi đến đó, có phải vì khinh công của Sở Lưu Hương quá cao, hay là vì bọn họ đã biết rõ Sở Lưu Hương không có đường thoát ?

Vô luận ra sao, bọn họ sớm muộn gì cũng truy tìm chàng.

Sở Lưu Hương thở dài một hơi, quyết định mở cánh cửa gần nhất.

Nhưng đến lúc đó, cánh cửa gần nhất lại đột nhiên mở ra, bên trong có người đang vẫy vẫy chàng.

Chàng nhìn không thấy người đó, chỉ nhìn thấy bàn tay – ngọc thủ thon thon nhu nhược, có lẽ chính là bàn tay thôi hồn đoạt mệnh đó.

Sở Lưu Hương lại đã xông vào.

Dưới tình huống này, chàng đã vô phương nghi kỵ, cho dù là long đàm hổ huyệt chàng cũng phải xông vào.

Hiểm nguy làm sao mà không phải là một bộ phận không thể tách rời trong sinh mệnh của Sở Lưu Hương được ? Lại là một bộ phận quan trọng nhất.

Chàng vừa tiến nhập cánh cửa đó, cửa lập tức đóng lại, đóng rất chặt.

Trong phòng không có đèn, Sở Lưu Hương cả bàn tay cũng không nhìn thấy.

Đó thật ra là bày tay ai ?

Tối đen, giơ tay ra cũng không nhìn thấy năm ngón tay.

Cái gì cũng không nghe thấy, cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ có thể ngửi được một hương thơm thoang thoảng.

Hương khí đó phảng phất rất quen thuộc.

Sở Lưu Hương vừa muốn nói, bàn tay đó đã bịt miệng chàng.

Một bàn tay mềm mại mịn màng, lại lạnh như băng.

Không ai có thể bịt miệng Sở Lưu Hương. Có đèn cũng không thể, tối hù cũng không thể.

Trừ phi là người chàng nhận ra, là người chàng tín nhiệm, là người chàng biết tuyệt không thương hại đến chàng.

Người đó là ai ?

Tại Sở Lưu Hương đã vang vọng giọng nói ôn nhu ai oán:

- Đảm khí của chàng thật lớn, không ngờ dám đến đây ! Chàng còn muốn sống để thoát ra sao ?

Thanh âm càng quá quen thuộc, là thanh âm của Ngải Thanh:

- Tôi hồi nãy giả không nhận ra chàng, chàng nên minh bạch ý tứ của tôi, nên bỏ đi. Tôi thật sự không tưởng nổi có khi chàng cũng không khác gì một con lừa.

Sở Lưu Hương nắm chặt tay nàng, từ từ buông lỏng, thở dài nhẹ nhẹ:

- Ta đã minh bạch ý tứ của nàng, nhưng không thể không vào.

Ngải Thanh hỏi:

- Vì sao ? Có lẽ nào ... có lẽ nào chàng muốn tìm tôi ?

Sở Lưu Hương không đáp được.

Ngải Thanh cũng thở dài nhẹ nhẹ, u uẩn thốt:

- Tôi cũng biết không phải vậy, tuyệt không phải vì tôi mà chàng mạo hiểm như vậy, tôi ... tôi có lẽ chỉ bất quá là một trong số nhiều nữ nhân mà chàng biết. Chàng có thể quên người ta, đương nhiên cũng có thể quên tôi như vậy.

Thanh âm của nàng quá u oán, làm cho Sở Lưu Hương không khỏi động tình.

Trong tâm Sở Lưu Hương dâng đầy niềm thương tiếc và hối hận, đột nhiên có cảm giác mình thật sự đã đối đãi không tốt với cô gái này, nhịn không được càng nắm chặt tay nàng, dịu dàng thốt:

- Ta tịnh không quên nàng, ta đã từng tìm trăm phương ngàn kế để tìm kiếm nàng, nhưng ... nhưng ...

Ngải Thanh nói tiếp:

- Nhưng lần này chàng tịnh không phải đến đây để tìm tôi, chàng căn bản không biết tôi đang ở đây.

Sở Lưu Hương chỉ còn nước thừa nhận.

Giọng nói của Ngải Thanh bỗng biến thành rất lạnh đậm:

- Kỳ thực chàng cũng không cần phải thương tiếc gì đến tôi, tôi đi kiếm chàng, đích xác vốn là muốn giết chàng.

Sở Lưu Hương thốt:

- Nhưng sau đó nàng ...

Ngải Thanh xem lời:

- Sau đó tôi vẫn lừa gạt chàng, lần đó tôi đột nhiên thất tung, tịnh không phải có ai bắt tôi, là tôi tự mình bỏ đi.

Sở Lưu Hương buông tay nàng, lại bắt đầu sờ sờ chót mũi, phảng phất cả mũi cũng cay xót, vừa đắng vừa cay.

Ngải Thanh thốt:

- Có lẽ nào chàng nghĩ tất cả nữ nhân trong thiên hạ đều nghe lời chàng ? Có lẽ nào chàng nghĩ mình thật sự rất vĩ đại ?

Sở Lưu Hương cười khở:

- Vô luận là sao, nàng hôm nay đã mạo hiểm cứu ta.

Ngải Thanh hững hờ thốt:

- Tôi cứu chàng, chỉ bất quá là vì tôi có cảm giác chàng rất khờ dại, khờ dại đến nỗi tội nghiệp, bị người ta lừa gạt mà vẫn nghĩ là mình thông minh.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Ta thật ra bị ai lừa gạt ? Thật ra ai đã ngấm ngầm sai nàng đi giết ta ?

Ngải Thanh đáp:

- Tôi nghĩ chàng không biết thì tốt hơn, hà huống chàng căn bản không cần biết.

Sở Lưu Hương thốt:

- Ta nhất định phải biết.

Ngải Thanh cười lạnh:

- Chàng nghĩ ai có thể nói cho chàng biết ? Chàng nghĩ một mình chàng có thể điều tra ra ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta muốn nàng nói cho ta biết thánh đàn ở đâu, sau đó ta có thể tự mình điều tra.

Ngải Thanh hỏi:

- Thánh đàn ? Chàng muốn đi tới thánh đàn ?

Thanh âm của nàng bỗng biến thành tê dại, chừng như ngập tràn một nỗi sợ hãi khủng khiếp.

Sở Lưu Hương thốt:

- Ta đến đây là vì muốn tìm đến thánh đàn để kiếm một người.

Ngải Thanh hỏi:

- Tìm ai ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Tìm thánh nữ của bọn nàng.

Ngải Thanh trầm mặc rất lâu, mới lạnh lùng hỏi:

- Chàng có biết loại người nào mới có thể gặp thánh nữ không ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Không biết.

Ngải Thanh gần từng tiếng:

- Có lẽ liều chết còn có thể có hy vọng thoát khỏi đây. Nhưng chàng muốn gặp nàng, không thể không chết.

Sở Lưu Hương thốt:

- Ta cũng không thể không gặp nàng ta.

Ngải Thanh hỏi:

- Chàng muốn chết ?

Sở Lưu Hương thở dài, dùng thở dài để đáp lại câu hỏi, thông thường là thừa nhận.

Ngải Thanh lại trầm ngâm một hồi rất lâu, đột nhiên đáp:

- Được, lần này tôi giúp chàng.

Sở Lưu Hương mừng rỡ:

- Cám ơn nàng.

Câu nói của chàng chưa dứt, đột nhiên có cảm giác hông mình bị điểm huyết mềm nhũn. Lần này chàng thật sự té quỵ.

Giọng nói của Ngải Thanh càng lạnh lùng:

- Tôi vốn vẫn muốn tìm cách cứu mạng chàng, nhưng chàng không ngờ lại cứ muốn chết. Tôi đành phải thành toàn cho chàng.

Sở Lưu Hương chỉ còn nước lắng nghe. Hiện tại chàng cho dù còn có thể mở miệng nói, cũng không biết nói gì.

Chàng vĩnh viễn không nghĩ ra cả nàng cũng đối phó chàng như vậy.

Chàng đột nhiên phát giác sự hiểu biết của mình về nữ nhân, tịnh không hơn kém một con lừa bao nhiêu.

13. Kỳ Tích

Cửa đã mở.

Ánh đèn từ bên ngoài rọi vào, Ngải Thanh lại đã bước qua người Sở Lưu Hương, đi ra ngoài.

Nàng cả quay đầu lại cũng không quay, cả nhìn cũng không nhìn Sở Lưu Hương một cái.

Ai nói nam nhân bạc bẽo ? Ai nói tâm trường nam nhân cứng cỏi ?

Tâm nữ nhân lúc bắt đầu cứng, cả đập lên đỉnh cũng không xao động.

Sở Lưu Hương nhắm mắt, không dỗi nhìn, không nghĩ ngợi.

Có thể chân chính không nghĩ ngợi gì hết, chỉ có một hạng người.

Người chết.

Sở Lưu Hương chưa từng có cảm giác mình là người chết, cũng chưa từng có cảm giác mình là người gần chết.

Vô luận dưới tình huống gian nan tới cỡ nào, nguy hiểm tới cỡ nào, tâm lý chàng lại vẫn sung mãn hy vọng.

Một người chỉ cần có hy vọng, là có dũng khí phấn đấu. Chỉ cần có dũng khí phấn đấu, là có thể sống còn.

Thậm chí có người nói:

mình cho dù đã kề dao lên cổ Sở Lưu Hương, chàng cũng có cách tránh thoát lưỡi dao.

Nhưng hiện tại, chàng lại bỗng có cảm giác mình đơn giản đã là người chết.

Tất cả chuyện này đều là từ Ngải Thanh mà khởi sự, tất cả kế hoạch này, hiển nhiên cũng do Ngải Thanh ngầm ngầm chủ trì.

Nếu không phải là Ngải Thanh, căn bản chuyện gì cũng đều không thể phát sinh.

Chỉ cần còn là người sống, chỉ cần có một chút động não, tất nhất định có thể nghĩ Ngải Thanh là người chân chính muốn giết Sở Lưu Hương.

Chính Sở Lưu Hương lại khơi khơi không nghĩ tới, thậm chí từ đó tới giờ cũng không hoài nghi nàng.

Đó giống như một người đang tìm chìa khóa mở cửa, chìa khóa rành rành nằm trước mặt hắn, hắn lại khơi khơi nhìn không thấy, khơi khơi phải mò móc cống rãnh, đào bới rác rưởi, tìm kiếm đến mức toàn thân phủ đầy bùn sinh.

Đến mức cả mắt cũng bị bụi đất bám che, đương nhiên càng nhìn không thấy chìa khóa ở đâu.

Hạng người đó không phải là hạng người chết thì là gì ?

Sở Lưu Hương thở dài, cổ họng đắng nghét giống như mới nuốt bảy chục cân huỳnh liên.

Tối hôm nọ, hắc y lão ẩu xuất hiện ở khe thủy, hiển nhiên cũng đã quán xuyên thông đồng cùng Ngải Thanh, có thể chính là Ngải Thanh.

Bà ta cố ý nói những chuyện đó cho Sở Lưu Hương biết, chỉ bất quá là muốn Sở Lưu Hương tự chui đầu vào lưới.

A Quyên cũng đã từng cố lừa gạt chàng giống hệt như vậy.

Chuyện lần đó Sở Lưu Hương thật sự đắc ý, bao nhiêu quỷ kế thiết kế tinh xảo lần đó, toàn bộ đều bị chàng phá tan từng cái từng cái.

Nhưng lần này, vô luận là hoán đổi ai đi nữa, có lẽ đều không thể bị lừa gạt, Sở Lưu Hương lại khơi khơi lọt bẫy.

Chỉ cần phương pháp của mình dùng đúng chỗ, thiên hạ căn bản không có người vĩnh viễn không bị lừa gạt, cả Sở Lưu Hương cũng không ngoại lệ.

Bất cứ người nào cũng không ngoại lệ, cho dù là người thông minh nhất, trước mặt vài người cũng biến thành ngốc tử.

Nơi này có lẽ căn bản không có thánh đàn quỷ quái gì, không có Thần quỷ quái gì.

Thứ chuyện đó vốn quá hoang đường, cho dù thật sự là ngốc tử, có lẽ cũng không thể tin.

Nhưng con người thông minh như Sở Lưu Hương lại tin.

Hiện tại chàng cho dù đã nghĩ thông suốt, lại không còn kịp nữa.

Bên ngoài lại nghe tiếng bước chân vang vọng, là tiếng bước chân của nhiều người.

Sở Lưu Hương nhắm mắt.

Chàng thật sự không nguyện nhìn thấy bộ dạng đắc ý, nụ cười trào phúng của Ngải Thanh nữa.

Chàng chịu không nổi – không phải là không chịu được người ta, mà là không chịu được mình.

Ngải Thanh lại không có bộ dạng đắc ý, cũng không cười.

Trên sự thật, trên mặt nàng cả một chút biểu tình cũng không có.

Ánh đèn đã soi sáng.

Nàng đứng yên tại đó, lạnh lùng nhìn Sở Lưu Hương.

Còn có năm người tiến vào cùng nàng, người cuối cùng là Ngải Hồng.

Nàng cũng đứng gần Sở Lưu Hương nhất, cũng không chịu nhìn Sở Lưu Hương – nàng đã bắt chấp nguy hiểm đến tính mạng mà cứu chàng, chàng lại chẳng khác gì một con cá ngu si, không ngờ còn tự chui đầu vào lưới.

Trong bốn người kia, kỳ trung có một người thân thể ốm yếu tiều tụy nhất, chính là một trong hai ma y nhân hồi nãy khiêng Sở Lưu Hương đem về.

Gã nhìn Sở Lưu Hương, vừa phần nộ vừa thất kinh, trầm giọng:

- Ta rõ ràng đã điểm huyết của hắc, mang hắc quang trong căn ốc đó, hắc làm sao lại trốn thoát đến đây ?

Ngải Thanh lạnh lùng thốt:

- Câu đó ngươi không nên hỏi ta.

Người đó hỏi:

- Không hỏi người thì hỏi ai ?

Ngải Thanh không hỏi đáp, ánh mắt lại nhìn trên người Ngải Hồng.

Người tiều tụy đó lập tức quay đầu trừng mắt nhìn Ngải Hồng, hét lớn:

- Hồi này có phải người đã cùng Thập Tam Lăng vào trong căn ốc đó một lúc không ?

Ngải Hồng cúi đầu nhìn ngón chân mình, không nói tiếng nào.

Ngải Thanh lại đã thay nàng hỏi đáp:

- Không sai, Thập Tam Lăng hiện tại còn chưa về.

Người tiều tụy thốt:

- Bằng vào võ công của người đó, căn bản không thể nào đánh ngã được Thập Tam Lăng, hà huống hắn đã sớm bị điểm trụ huyết đạo.

Ngải Thanh thốt:

- Có lẽ huyết đạo của hắn đã được người ta giải khai từ trước, sau đó hai người mới đồng thời đối phó Thập Tam Lăng.

Người tiều tụy hỏi:

- Ý của người muốn nói ai ?

Ngải Thanh lạnh lùng đáp:

- Không muốn nói ai, chỉ bất qua muốn nói chuyện đó có khả năng đã xảy ra như vậy.

Người tiều tụy hỏi:

- Người nghĩ có thể là Tiểu Hồng ?

Ngải Thanh đáp:

- Câu đó người cũng không nên hỏi ta, tự người nên nghĩ ra.

Người tiều tụy hỏi:

- Tiểu Hồng vì sao lại làm như vậy ?

Ngải Thanh đáp:

- Ai biết, ta chỉ biết Tiểu Hồng gần đây đã từng xuống núi mua lương thực, cũng đã gặp người vừa anh tuấn vừa không thành thật đó.

Người tiều tụy hỏi:

- Người nói như vậy, bọn họ đã sớm có tư tình, hắn đến đây vốn là muốn tìm Tiểu Hồng, cho nên Tiểu Hồng mới mạo hiểm cứu hắn ?

Ngải Thanh hững hờ đáp:

- Ta không nói gì hết.

Ngải Hồng đột nhiên cười lạnh:

- Cho dù người có nói, cũng căn bản không có cách chứng minh.

Người tiều tụy hét lớn:

- Người không thừa nhận ?

Ngải Hồng hỏi:

- Người muốn ta thừa nhận cái gì ?

Người tiểu tụy chợt xuất thủ, ngũ chỉ như vuốt ưng bầu về phía Ngải Hồng.

Ngải Hồng thần nhiên thần sắc bất động, lạnh lùng hỏi:

- Người đã quên ta là người nào ở mặt trong ? Người dám động tới ta ?

Người tiểu tụy tuy mặt mày giận dữ, nhưng chung quy vẫn từ từ hạ tay xuống.

Ngải Hồng thốt:

- Cho dù quả thật có chuyện đó, bọn người cũng không thể hỏi tội ta, đặc biệt là người.

Nàng chỉ tay trừng mắt nhìn Ngải Thanh, lạnh lùng nói tiếp:

- Ta đã sớm biết người luôn luôn đổ kị ta, hận ta, mặt ngoài người có thể phóng đao chém đứt một tay ta, nhưng hiện tại ta đã là người mặt trong, người còn dám đối với ta như vậy sao ?

Ngải Thanh trầm mặt, cũng lạnh lùng thốt:

- Ta tuy không thể đối phó người, vẫn có người có thể đối phó người.

Ngải Hồng hỏi:

- Có lẽ nào người dám cùng ta đến đó đối chứng ?

Ngải Thanh hét lớn:

- Đi thì đi, sự thật phản chính ra sao, người cho dù có cãi cũng không được.

Sở Lưu Hương tuy tịnh khẩu không nói gì, mắt cũng nhắm chặt, nhưng tai lại vẫn có thể nghe.

Lời nói chàng nghe được càng chứng thực ý nghĩ của chàng không sai.

Ngải Thanh quả nhiên là người muốn giết chàng, chủ sử trong bóng tối ngấm ngấm bày mưu, cả tay của Ngải Hồng đều là bị nàng chém đứt.

Ngày hôm đó, nếu không nhờ Trương Khiết Khiết ám thị, đôi hoa tai của nàng có lẽ đã lấy mạng Sở Lưu Hương.

Kế đó bất thành, cho nên nàng mới lợi dụng bàn tay của Ngải Hồng bày nghi trận, muốn Sở Lưu Hương nghĩ nàng cũng là người bị hại.

Đợi đến lúc nàng phát hiện Ngải Hồng đi tìm Sở Lưu Hương, lập tức sai người bắt Ngải Hồng trở về, bởi vì nàng sợ Ngải Hồng sẽ tiết lộ bí mật.

Hiện tại nàng làm vậy, chính là kế nhất thạch nhị diệu, không những trừ khử được Sở Lưu Hương, cũng thừa cơ trừ khử luôn Ngải Hồng.

Lúc đó nàng không giết Ngải Hồng, có lẽ chỉ vì Ngải Hồng là người mặt trong, cho nên mới không dám vọng động.

Sở Lưu Hương tuy đã minh bạch nhiều chuyện, nhưng vẫn còn những chuyện làm cho chàng càng nghĩ không ra.

“Mặt trong” thật ra là chỗ nào ? Bọn họ vốn là người cùng một gia tộc, sao còn phân mặt trong mặt ngoài ?

Còn Trương Khiết Khiết ? Có lẽ nào nàng cũng là người của gia tộc bọn họ ? Hay chỉ bất quá bị Ngải Thanh lợi dụng ?

Nàng có phải cũng đã phát hiện chân tình của Trương Khiết Khiết đối với Sở Lưu Hương ?

Trương Khiết Khiết có phải cũng đã bị nàng hạ độc thủ ?

Vô luận là sao, Sở Lưu Hương đã biết hy vọng gặp lại Trương Khiết Khiết trong cuộc đời này đã không còn nhiều.

Cơ hội chàng còn có thể trốn thoát đương nhiên càng ít.

“Mỗi người đều khó tránh bị người ta lừa gạt, mỗi người đều khó tránh khỏi tử vong”.

Chàng chợt có cảm giác rất mệt mỏi, rất mệt mỏi ...

Chết, không phải chính là cách nghỉ ngơi tốt nhất sao ?

Một người khi có cảm giác sống không còn thú vị nữa, có nên duy trì dùng khí tiếp tục phấn đấu cầu sinh không ?

Lúc đó hẳn có thể có cảm giác rất mệt mỏi, mệt mỏi đến mức tình nguyện bỏ cuộc tất cả, đổi lấy một phút giây nghỉ ngơi.

Sở Lưu Hương đột nhiên cũng có thứ cảm giác đó.

Vô luận là ai trong cả cuộc đời, đều khó tránh khỏi có lúc có cảm giác như vậy.

Cũng không biết là ai đã dùng khăn đen bịt mắt Sở Lưu Hương, lại khiêng chàng đi.

Sở Lưu Hương biết bọn họ muốn đem chàng đến nơi “mặt trong” đó.

Đó thật ra là chỗ nào ? Có Thần không ?

Queo rē nhiều lần, lên xuống nhiều bậc thang, bọn họ mới dừng chân.

Chợt ngay lúc đó, một tràng tiếng chuông trong trẻo vang vọng, dư âm quẩn quện không ngừng.

Sau khi tiếng chuông tan biến, Sở Lưu Hương nghe thanh âm một phiến cửa đá hoạt động, sau đó bọn họ mới bước vào.

Cước bộ của bọn họ càng nhẹ, càng thận trọng, cả hô hấp phẳng phất đều lộ vẻ cẩn thận đặc biệt.

Sở Lưu Hương tuy không nhìn thấy gì, nhưng lại có cảm giác kỳ dị khôn tả, phẳng phất như một người lạc vào một mê thất nhìn bốn bề không có bến bờ, lại phẳng phất như đột nhiên xâm nhập vào một thần điện hoành đại, trang nghiêm, thần bí.

Cảm giác đó có nhiều phần giống như kính nể, lại nhiều phần giống như khủng bố, nhưng lại không phải vậy, chỉ là một sự mơ hồ không nói nổi.

Cho nên đợi đến lúc có người tháo khăn bịt mắt ra, chàng vẫn không nhận được phải giương mắt nhìn.

Nơi đây quả nhiên là thần điện, trang nghiêm vĩ đại hơn nhiều so với bất cứ miếu phủ điện đường nào trên thế gian.

Tầng tầng lớp lớp bậc thang đá. Từ chỗ bọn họ quỳ, nhìn lên phía trước mặt, cũng cách xa hơn mười trượng.

Bốn bề khói hương quện phủ, giống như sương mù trong hoang dã.

Từ trong khói hương nhìn ra, có thể thấy ngay trước mặt có một cái ghế bành rất rộng.

Ghế không ai ngồi, bốn bức tường lại hoạch vẽ đầy phù chú kỳ dị.

Đột nhiên giữa lúc đó, lại có một tràng tiếng chuông vang lên.

Tất cả mọi người lập tức quỳ rạp cúi đầu bái lạy. Cả người Sở Lưu Hương đã bị đặt xuống đất.

Một người quỳ bí thần kỳ khôn tả xuất hiện.

Trên người y vận trường bào thất sắc rộng rãi, kim quang sáng lạn, chói rọi phẳng phất giống như dương quang vô thượng.

Trên mặt y đeo một mặt nạ kỳ dị đen ác, cũng phẳng phất dùng hoàng kim đúc thành.

Xa xa nhìn lại, toàn thân người đó đều phẳng phất bị một thứ kim quang thất sắc kỳ dị bao trùm.

Cho nên y căn bản nhìn giống như một ngọn lửa, một mặt trời, người khác căn bản vô phương thấy rõ.

Sau lưng y xem chừng vẫn còn có bóng người.

Nhưng dưới ánh sáng vàng chói, bóng người đó cũng đã biến thành huyền ảo phiêu diêu, lúc có lúc không.

Sở Lưu Hương chỉ ngẩng đầu nhìn một cái, toàn thân huyết nhục đã hưng phấn gần như cứng đờ.

Chàng lập tức nghĩ đến đêm trăng thần bí lần trước, nghĩ đến lời nói của hắc y lão ẩu.

Giọng nói như trù ếm đó lại khởi lên trong tâm chàng.

“Bọn họ phụng thờ một thứ tôn giáo thần bí, Thần của bọn họ ở thánh đàn của bọn họ”.

“Thần của bọn họ không phải là một bức tượng, cũng không phải là tiên, Thần của bọn họ là Thần sống, người không những có thể nhìn thấy hình dáng của Thần, thậm chí có thể nghe giọng nói của Thần”.

“Người chỉ cần có thể vào đến thánh đàn của bọn họ, gặp được Thần của bọn họ, không ai còn có thể thương hại đến người”.

“Tất cả mọi bí mật, Thần đều có thể giải đáp cho người”.

Lời nói của hắc y lão ẩu càng không phải lừa gạt chàng.

Nơi này thật sự là thánh đàn, thật sự có Thần sống trong thánh đàn.

Nhưng y có thật sự có thể giải đáp mọi bí mật cho Sở Lưu Hương biết không ?

Hiện tại Sở Lưu Hương cả cơ hội mở miệng cũng không có, nhưng trong tâm chàng lại đã có hy vọng.

Sau đó, chàng quả nhiên nghe được giọng nói của Thần. Một thứ thanh âm hư vô phiêu diêu, mang theo một thứ ma lực khó tả:

- Ai mang người lạ đó vào đây ?

Người tiều tụy và Ngải Thanh đồng thời lên tiếng:

- Bọn tôi.

- Tại sao ?

Người tiều tụy đem sự tình kể qua một lượt, thanh âm của gã vốn tràn đầy sự uy nghiêm và quyền lực, nhưng hiện tại lại đã biến đổi, thậm chí đã biến thành ấp úng không rõ tiếng.

Thần chăm chú lắng nghe, qua một hồi rất lâu mới từ từ hỏi:

- Người là hoa nữ trong thần điện, làm sao lại có tư tình với người ta ?

Câu hỏi đó rõ ràng là hỏi Ngải Hồng.

Ngải Hồng lập tức quỳ rạp xuống, không kháng biện, cũng không cầu xin.

Nàng cơ hồ đã tự nhận tội, hay là vì chuyện này vốn giải thích không được ?

Đó hiển nhiên là đại tội không thể tha thứ.

-Tội phạm thiên điều, nên thụ hình gì ?

Thần trầm mặc, tựa hồ đang đắn đo, chung quy cũng nói ra hai chữ:

- Huyết hình ?

Xem thần sắc khủng bố trên mặt Ngải Hồng, đã có thể tưởng tượng hình phạt đó tất là một cực hình đáng sợ.

Tâm Sở Lưu Hương cũng không khỏi chùn xuống.

Hiện tại chàng cho dù đã đến được thánh đàn của bọn họ, cho dù đã thấy được Thần của bọn họ, nhưng những bí mật có ai có thể giải đáp cho chàng ?

Chàng còn chưa nghe tin tức về Trương Khiết Khiết.

Chỉ bất quá chàng hiện tại lại nghĩ không ra một chuyện.

Ngải Thanh làm như vậy, nguyên lai là muốn mượn tay Thần của bọn họ trừ khử Sở Lưu Hương, từ đó tới giờ đều muốn tiêu diệt Sở Lưu Hương.

Nhưng, nàng và Sở Lưu Hương thật ra có mối thù gì ? Vì sao lại nhất định muốn giết chàng ? Một điểm quan trọng đó, Sở Lưu Hương gần sắp chết cũng không hiểu !

Hình cụ đã mang đến.

Thần điện là hình trường.

Ngải Hồng sợ đến mức toàn thân mềm nhũn.

Ý tứ của huyết hình, nguyên lai là bắt mình chảy hết máu đến chết, muốn mình dùng máu mình để rửa tội.

Hiện tại cương đao đã kề cổ Sở Lưu Hương, chàng có cách nào có thể đào thoát ?

Ngải Thanh lạnh lùng nhìn chàng, cả một chút biểu tình cũng không có, giống như đang nhìn một người xa lạ.

Có ai có thể tưởng tượng tâm cơ của nàng lại thâm trầm như vậy, thủ đoạn càng tàn độc như vậy.

Chỉ sợ cả bọn họ đều tưởng không được.

Huyết hình, hình phạt tàn khốc đáng sợ như vậy, cả Thần của bọn họ cũng bắt nhẩn ngồi nhìn, đột nhiên đứng dậy đi.

Tiếng chuông lại vang lên.

Trên mặt Sở Lưu Hương đột nhiên lộ xuất biểu tình kỳ quái phi thường.

Thần tựa hồ đã muốn đi ra.

Sở Lưu Hương đột nhiên hét lớn:

- Đợi một chút.

Tiếng hét đó giống như tiếng sấm chấn động giữa trời, chấn động mọi người.

Trong tiếng hét, người của Sở Lưu Hương đã hoành không phi thân.

Chàng rõ ràng đã bị điểm huyết mà ?

Không ai biết nguyên nhân nào đã làm cho chàng khôi phục lại năng lực siêu nhân đó. Không ai có thể hình dung thứ năng lực đó của chàng, cũng không ai có thể hình dung thân pháp của chàng giây phút đó đã không còn là người nữa, cơ hồ đã biến thành đại bàng triển cánh ngàn dặm giữa đại mạc, cơ hồ đã biến thành rồng vút chín tầng mây trong thần thoại.

Giữa giây phút đó, năng lực của chàng đã vượt hẳn cả chư thần trên trời dưới đất.

Chàng nhắm hướng vị Thần sống kỳ bí đó mà bộc phát sang. Vị Thần sống đó cũng bị lực lượng của chàng làm chấn động, cơ hồ ngậy người tại đương trường.

Bên dưới thần điện, đám ma y nhân đều giật mình phóng người rượt theo.

Chỉ có Ngải Thanh vẫn tĩnh lặng đứng nhìn, ánh mắt cũng xuất hiện biểu tình kỳ dị.

Đó không phải là giật mình sợ hãi, cũng không phải là ghét hận, ngược lại, lại chừng như một người buồn bã nhìn con yến tử thân yêu của mình tung cánh rời khỏi thân mình.

Có ai thật sự có thể hiểu thấu tâm nàng ?

Đó đích xác là một gia tộc đáng sợ, võ công của mỗi người đều thuộc hàng cao thủ nhất lưu, hành động của mỗi người vừa tấn tốc, vừa chuẩn xác.

Nhưng đến khi thân hình của bọn họ bộc phát, Sở Lưu Hương đã phóng lên tới đỉnh thạch cấp trên mười trượng.

Thần vẫn bao trùm trong kim quang, nhưng lực khí thần bí lại đã nhiều phần tan biến.

Sở Lưu Hương bộc phát tới, đột nhiên xuất thủ như thiểm điện.
Thần không tránh né.
Sở Lưu Hương xuất thủ, cả Thần cũng vô phương tránh né.
Sở Lưu Hương đã lộ mặt nạ hoàng kim trên mặt Thần xuống.
Đó mới là một sát na chân chính kinh tâm động phách.
Đó mới là một sát na chân chính trọng yếu nhất.
Giữa sát na đó, Thần đột nhiên đã biến thành người phàm !
Giữa sát na đó, cả đám ma y nhân đang phóng lên lại rập người bái lạy.
Nhưng người thất kinh nhất, tịnh không phải là bọn họ, cũng không phải là Thần của bọn họ, mà là Sở Lưu Hương.
Không ai có thể hình dung biểu tình trên mặt của Sở Lưu Hương lúc đó.
Cũng không ai có thể hình dung biểu tình trên mặt của “Thần”.
Sở Lưu Hương nhìn y, thậm chí cả tim đã ngừng đập, cả hô hấp đều đã đình chỉ.
Thần cũng ngăn người nhìn Sở Lưu Hương như vậy.
Đôi mắt lại dâng tràn nhiệt lệ.
Một đôi mắt như đôi vàng trắng khuyết mê nhân.

14. Hữu Tình Nhân Chung Thành Quyển Thuộc

Thần cũng có thể rơi lệ sao ?
Phải.
Mình có thể nói trên thế gian căn bản không có Thần, nhưng lại không thể nói Thần tuyệt không rơi lệ. Bởi vì Thần cũng có cảm tình. Không có cảm tình, người không thể thành Thần, cũng không thể coi là người.
Hiện tại rơi lệ đương nhiên tịnh không phải là Thần, là người.
Mặt nạ Thần đã tháo xuống, lộ xuất một khuôn mặt trắng nhợt mỹ lệ, một đôi mắt như đôi vàng trắng khuyết.
Khuôn mặt đó vốn vĩnh viễn tươi tắn vui vẻ, ánh mắt đó vốn vĩnh viễn làm say lòng người.
Nhưng hiện tại, mặt đã kinh hãi, ánh mắt cũng sung mãn mâu thuẫn và đau khổ.
Sở Lưu Hương lại không tưởng tượng nổi giờ phút này lại gặp nàng.
Trương Khiết Khiết.
Sở Lưu Hương có nằm mộng cũng không tưởng tượng được Thần của bọn họ là Trương Khiết Khiết. Mặt nạ còn trong tay Sở Lưu Hương phẳng phất nặng ngàn cân.
Trong tay Sở Lưu Hương đã đầm mồ hôi lạnh.
Đột nhiên có một bàn tay từ bên người chàng thò qua, đón lấy mặt nạ. Một bàn tay già cỗi khô cần.
Sở Lưu Hương quay đầu, nhìn thấy một lão phụ nhân toàn thân vận y phục đen, dùng một tấm khăn sa che mặt. Có lẽ nào bà ta là lão ẩu đã xuất hiện trong sương khói giữa đêm trăng ?
Hiện tại Sở Lưu Hương vẫn không nhìn thấy mặt bà ta, chỉ thấy đôi mắt lóe sáng sau tấm hắc sa.
Bà ta ngưng thị nhìn Sở Lưu Hương, từ từ thốt:

- Không phải ta đã nói với người, chỉ cần có thể tìm đến đây, không những tất cả bí mật đều được giải đáp, hơn nữa nhất định có thể kiếm ra nàng ?

Thanh âm của bà ta vừa nhu hòa, vừa từ tốn, hoàn toàn bất đồng với đêm hôm đó, lại chậm chậm hỏi:

- Ta có phải không lừa gạt người chút nào ?

Sở Lưu Hương thất thần gật gật đầu. Kỳ thực chàng vẫn không hiểu, so với hồi này lại càng hoang mang hơn.

Những đáp án hồi này nghĩ ra, hiện tại đã hoàn toàn bị xô ngã.

Ngải Thanh không những không phải là người chủ mưu hại chàng, hơn nữa luôn luôn ngấm ngầm trợ giúp chàng.

Nàng hồi này cố ý điểm trụ huyết đạo của chàng, nghĩ chắc chỉ bất quá là vì trợ giúp chàng tiến nhập thánh đàn này.

Có lẽ đó chính là con đường duy nhất mà chàng có thể đến đây được.

Nàng không những hạ thủ rất chừng mực, hơn nữa tính toán thời gian cực chuẩn, lực lượng phong bế huyết đạo của Sở Lưu Hương ngay vào sát na chính yếu nhất đã tự động tan biến, nếu không, Sở Lưu Hương làm sao có thể bay lên ?

Ngải Hồng hiển nhiên cũng đã sớm thông đồng cùng nàng, cùng diễn xuất vở kịch đó.

Cho nên nàng ta vô luận đối với tội danh gì cũng đều không phủ nhận.

Người chủ mưu muốn giết Sở Lưu Hương đã không phải là bọn họ, thì lại là ai ?

Có lẽ nào là Trương Khiết Khiết ?

Nàng cũng tuyệt không thể – nàng nếu muốn giết Sở Lưu Hương, cơ hội thật sự có quá nhiều.

Tất cả bí mật vì vậy vẫn còn là bí mật, còn chưa giải quyết.

Nhưng vô luận ra sao, chàng cuối cùng đã gặp được Trương Khiết Khiết, đối với chàng mà nói, đó mới là điểm trọng yếu nhất.

Vô luận nơi đây là thánh đàn cũng được, là hổ huyết cũng được.

Vô luận Trương Khiết Khiết là thần, hay là người.

Những chuyện đó không quan trọng. Quan trọng là chàng vẫn yêu nàng nồng nhiệt, hơn nữa chung quy đã tương tự.

Chàng giang rộng vòng tay, ngưng thị nhìn nàng.

Nàng lao đầu vào lòng chàng.

Giữa giây phút đó, bọn họ hoàn toàn quên tất cả. Không những quên đi bọn họ đang ở đâu, cũng quên đi tất cả những người ở đó.

Nước mắt mặn nồng, lại mang theo hương vị ngọt ngào thoang thoảng.

Sở Lưu Hương nhẹ nhàng vuốt ve vết lệ ngần trên má nàng:

- Nàng là tiểu quý, tiểu yêu quái, lần này coi nàng còn muốn chạy đi đâu.

Trương Khiết Khiết cẩn nhẹ lên cổ chàng, thở thê:

- Chàng là lão quý, lão xú trùng, chàng sao lại tìm đến đây ?

Sở Lưu Hương thốt:

- Nàng đáng lẽ phải biết rõ ta sẽ tìm đến. Nàng cho dù bay lên trời, chui xuống đất, ta vẫn có thể tìm ra nàng.

Trương Khiết Khiết tròn mắt:

- Chàng tìm tôi làm gì ? Muốn tôi cắn chết ?

Nàng cắn rất mạnh, cắn lên cổ chàng, cắn lên môi chàng, nhiệt tình của nàng đã đủ làm cho hai người bọn họ cháy rụi.

Nhưng nàng hồi nãy sao lại lạnh lùng như vậy ?

Sở Lưu Hương nghĩ tới chuyện hồi nãy, liền nhớ ra chỗ này tịnh không chỉ có hai người bọn họ.

Chàng nhin không được phải len lén liếc nhìn, mới phát hiện tất cả mọi người đều quỳ bái rạp người trên đất, không ai dám ngẩng đầu nhìn bọn họ một cái.

Nàng lẽ nào thật sự là Thần ?

Nếu không, đám người đó sao lại tôn kính nàng như vậy ?

Trương Khiết Khiết bỗng kí đầu chàng:

- Chàng biến thành người gỗ hồi nào vậy ?

Sở Lưu Hương cười cười:

- Hồi nãy.

Trương Khiết Khiết hỏi lại:

- Hồi nãy ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Hồi nãy nàng nhìn thấy ta, lúc lại cố ý giả không nhận ra ta, lúc đó nàng đã biến thành người gỗ.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Không phải là người gỗ, là Thần.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Thần ?

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Chàng không tin ?

Sở Lưu Hương thở dài:

- Ta thật sự nhìn không ra nàng có chút gì giống Thần.

Mặt Trương Khiết Khiết ửng hồng, cắn môi:

- Đó chỉ vì tôi hiện tại đã không còn là Thần.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng lại biến thành người từ hồi nào ?

Trương Khiết Khiết cũng cười cười:

- Hồi nãy.

Sở Lưu Hương hỏi lại:

- Hồi nãy ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Hồi nãy lúc chàng lột mặt nạ của tôi xuống, tôi lại đã biến thành người.

Nàng lại bắt đầu cắn cổ Sở Lưu Hương:

- Không những lại biến thành người, hơn nữa còn biến thành người có thể cắn, một nữ nhân có thể nhéo, một nữ nhân sống.

Không ai có thể phủ nhận câu nói đó của nàng, cắn và nhéo là hai phương diện mà nàng là chuyên gia.

Sở Lưu Hương lại thở dài cười khổ:

- Ta vẫn không hiểu, không những không hiểu, hơn nữa càng lúc càng hồ đồ.

Chỉ nghe một người thốt:

- Người từ từ sẽ hiểu.

Hắc y lão ẩu đó lại xuất hiện, đứng bên cạnh bọn họ, nhìn bọn họ mỉm cười.

Mặt mày Sở Lưu Hương không khỏi nóng bừng lên, muốn đẩy Trương Khiết Khiết ra, lại có chút không muốn xa. Chàng có thể còn ôm được nàng vào lòng, thật sự quá không dễ dàng gì, hà huống nàng lại quá thật ôm quá chặt.

Hắc y lão ẩu cười thốt:

- Người không cần phải mắc cỡ, nàng đã là người của người, sau này cứ tùy tiện ở đâu ôm nàng, đều tuyệt không có ai dám can thiệp.

Bà ta chợt giơ cao song thủ, nói lớn một tràng ngữ âm quái dị phức tạp, Sở Lưu Hương cả một chữ cũng không hiểu.

Bên dưới thánh đàn lập tức vang lên một trận hoan hô.

Sở Lưu Hương đang không biết chuyện gì xảy ra, thánh đàn lại đã đột nhiên bắt đầu bắt đầu chìm xuống.

oo Chìm rất mau, chìm rất êm.

Chàng chợt phát giác bọn họ đã lọt vào một gian phòng lục giác, trên một cái bàn hình lục giác không ngờ bày biện đầy rượu thịt.

Hắc y lão ẩu cười thốt:

- Rượu là rượu bồ đào Ba Tư, đồ ăn cũng là thứ người thích ăn.

Trương Khiết Khiết vỗ tay cười thốt:

- Xem chừng còn có món vi cá mà ta thích ăn.

Nàng cười tươi giống như một đứa bé.

Sở Lưu Hương lại cười không nổi, nhin không được hỏi:

- Bọn nàng đã sớm tính toán là ta sẽ đến đây ?

Hắc y lão ẩu không ngờ cũng nháy nháy mắt cười đáp:

- Ta chỉ biết Sở Hương Soái muốn đi đâu, từ xưa tới nay chưa từng có ai có thể ngăn cản.

Vô luận là bí mật gì, lại luôn luôn có giải đáp.

Hắc y lão ẩu chung quy đã nói ra đáp án đó.

Lần này làm cho Sở Lưu Hương giật mình hơn hết là hai chuyện.

Thứ nhất, Trương Khiết Khiết là con gái của hắc y lão ẩu.

Thứ hai, người muốn giết Sở Lưu Hương, cũng chính là hắc y lão ẩu.

Bà ta đã muốn giết Sở Lưu Hương, tại sao lại chỉ điểm dẫn đường cho Sở Lưu Hương ?

Nguyên nhân nhất định quỷ bí phức tạp, Sở Lưu Hương nếu chưa từng trải, sợ cả chàng cũng không thể tin được.

“Bọn ta đích xác là một gia tộc rất thần bí, chưa từng có ai biết gia tộc đến từ đâu, thậm chí cả bọn ta cũng vô phương tìm ra cổ hương xưa kia của bọn ta là ở đâu”.

“Bọn ta cũng thờ phụng một tôn giáo rất thần bí, nguồn gốc là từ Bái Hỏa Giáo ở Ba Tư, cũng có điểm tương tự với Phật giáo ngoại lai truyền vào trung thổ”.

“Thần bọn ta sùng kính là Thánh nữ trong giáo”.

“Thánh nữ là một xử nữ tuyển ra từ trong gia tộc bọn ta, Thánh nữ đời trước của bọn ta tuyển chọn người kế thừa là nàng – cũng là con gái của ta”.

“Vô luận là ai một khi được chọn làm Thánh nữ, cả đời nàng phải hy sinh vì tôn giáo và gia đình, không thể sinh hoạt với người phàm, càng không thể có cảm tình với người phàm”.

“Vô luận là ai một khi được chọn làm Thánh nữ, không ai có thể cải biến sự thật đó, càng không ai dám phản đối, trừ phi có người xa lạ từ mặt ngoài có cách tiến nhập thánh đàn, lột bỏ mặt nạ tượng trưng cho thánh linh và thần lực trên mặt nàng”.

“Nhưng nơi đây không những bí mật, hơn nữa chưa từng có người ngoài tiến nhập, vô luận là ai đến đây, đơn giản còn khó hơn so với lên trời”.

“Pháp lệnh đó đã trải qua mười thời đại, chưa từng có Thánh nữ nào có thể đào thoát ách vận cô độc tịch mịch cả đời”.

“Người khác thấy đó có lẽ là quang vinh, nhưng ta biết một thiếu nữ được coi là Thánh nữ, nàng sẽ thống khổ đến chừng nào”.

“Bởi vì ta từ lúc sinh ra nó, đã làm hộ pháp trong giáo, không ai có thể tiếp cận Thánh nữ đời trước bằng ta, cũng chỉ có ta mới từng chứng kiến lúc Thánh nữ nửa đêm chợt tỉnh, sự cô độc tịch mịch làm cho phát điên, nàng thậm chí muốn ta dùng kim đâm lên người nàng, đâm đến nổi máu chảy không ngừng”.

“Ta đương nhiên bắt nhãn nhìn con gái ta chịu đựng nỗi thống khổ đó, ta nhất định phải nghĩ ra cách giải thoát cho nó”.

“Nhưng ta tuy là hộ pháp trong giáo, lại cũng vô phương cải biến mệnh vận của nó, trừ phi quả thật có thần thánh trên trời có thể ban phát cho ta một con người xa lạ, để hãm ta vì con gái ta mà đến đây tháo gỡ mặt nạ đáng sợ đó”.

“Cho nên ta mới nghĩ đến người”.

Hắc y lão ẩu ngồi xếp bằng trong hương khói phiêu diêu, kể lại đoạn cổ sự.

Sở Lưu Hương phẳng phất giống như đang nghe chuyện thần thoại, không khỏi ngây người.

Nghe đến đó, chàng nhịn không được:

- Cho nên bà mới kêu nàng đi tìm ta.

Hắc y lão ẩu thốt:

- Là ta muốn nó đi.

Sở Lưu Hương nhịn không được, sờ sờ chót mũi, cười khổ:

- Nhưng bà hà tất phải kêu nàng đi giết tôi chứ ?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Có hai nguyên nhân.

Sở Lưu Hương thốt:

- Tôi đang nghe.

Hắc y lão ẩu nói tiếp:

- Ta biết người rất hiếu kỳ, rất thích mạo hiểm, nhưng nếu đi mời người, người nhất định vẫn không chịu, bởi vì người và nó vốn không có cảm tình.

Sở Lưu Hương thừa nhận.

Hắc y lão ẩu thốt:

- Cho nên ta chỉ còn nước trước hết dùng phương pháp khơi dậy tâm hiếu kỳ háo thắng của người, để cho hai người bọn người có cơ hội tiếp xúc, để cho bọn người tự nhiên phát sinh tình cảm.

Sở Lưu Hương nhin không được phải hỏi:

- Bà biết bọn tôi nhất định có thể phát sinh cảm tình ?

Hắc y lão ẩu điềm tĩnh nhìn chàng, lại nhìn con gái mình, mỉm cười đáp:

- Một cô gái giống như con gái ta, có nam nhân nào mà không thích nó ?

Sở Lưu Hương thở dài:

- Nàng quả thật hiếm có.

Trương Khiết Khiết cười tươi:

- Nam nhân như chàng, nữ nhân như tôi mà không thích chàng cũng rất khó kiếm.

Sở Lưu Hương gấp một miếng vi cá đút vào miệng nàng:

- Nói không ngửi được, phải bịt miệng nàng.

Hắc y lão ẩu thốt:

- Nó nói không sai, ta nếu còn trẻ cỡ ba mươi tuổi, sợ cũng không tránh khỏi thích người.

Trương Khiết Khiết cười ngất:

- Mẫu thân hiện tại lẽ nào không thích chàng ?

Sở Lưu Hương nghe nói đỏ cả mặt, chàng hỏi tiếp:

- Hồi nãy bà nói có hai nguyên nhân.

Hắc y lão ẩu gật gật đầu:

- Ta hồi nãy cũng đã từng nói, vô luận là ai muốn đến đây, còn khó hơn cả lên trời, ta tuy từng nghe qua danh tiếng của người, nhưng lại chưa gặp qua người.

Sở Lưu Hương thốt:

- Cho nên bà mới muốn thử nghiệm ta.

Hắc y lão ẩu cười cười:

- Ta muốn thử nghiệm để xem võ công và cơ trí của người, coi có giống trong truyền thuyết hay không, xem người có tư cách làm con rể của ta hay không.

Sở Lưu Hương cười khổ:

- Ta nếu bị bà thử tới chết thì sao ?

Hắc y lão ẩu điềm đạm đáp:

- Trong đời mỗi người đều khó tránh khỏi chết, không phải sao ?

Bà nói vừa nhẹ nhàng vừa thản nhiên, xem chừng sinh mệnh của người ta trong mắt bà ta không có giá trị gì hết.

Đó có lẽ bởi vì bà ta sinh trưởng trong hoàn cảnh lạnh lẽo, phụng thờ tôn giáo kỳ quái, không quan tâm đến mọi người, căn bản quả thật chưa từng tiếp cận người ngoài có máu có thịt, cho nên trừ con gái của mình ra, đối với người khác bà không quan tâm, cũng không coi trọng.

Sở Lưu Hương nghe xong không khỏi toát mồ hôi lạnh. Chàng vốn vẫn còn muốn hỏi vì sao lại phải chém đứt bàn tay của Ngải Hồng. Nhưng hiện tại chàng đã phát giác câu hỏi đó quá dư thừa.

Một người cả tính mệnh của người khác đều không coi trọng, làm gì để ý tới một bàn tay của người ta ?

Hắc y lão ẩu thốt:

- Mỗi một chuyện bọn người trải qua, đều là ta an bày, người quả nhiên không làm ta thất vọng, cho nên ta mới đến gặp người đêm đó, sau đó lại sai Ngải Thanh và Ngải Hồng ra ngoài tiếp người, cho nên cho dù có trầy da tróc vẩy cũng nhất định có thể đến đây được.

Sở Lưu Hương nhin không được phải thở dài:

- Hiện tại ta còn có chuyện còn chưa minh bạch.

Hắc y lão ẩu thốt:

- Người cứ hỏi.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Bà vì sao không tìm người khác, lại chọn đúng ta ?

Hắc y lão ẩu cười cười:

- Ta biết người là nam nhân rất dễ nhìn, rất dễ làm cho nữ nhân vui vẻ, cũng biết võ công và cơ trí của người trong giang hồ rất ít có người có thể so sánh bằng, hà huống người cho tới nay vẫn độc thân, ta tin có rất nhiều lão thái thái nếu muốn chọn con rể, đều nhất định muốn chọn người.

Sở Lưu Hương chỉ còn nước vuốt vuốt chót mũi.

Hắc y lão ẩu nói tiếp:

- Nhưng những nguyên nhân đó vẫn không phải là quan trọng nhất.

Sở Lưu Hương “ồ” một tiếng.

Hắc y lão ẩu nói tiếp:

- Ta chọn người, nguyên nhân quan trọng nhất là người đã làm một chuyện làm cho ta cao hứng nhất, cho nên ta luôn luôn nghĩ tới cách báo đáp người.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Chuyện gì ?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Người đã giết Thạch Quan Âm giùm ta.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Bà và ả có thù ?

Trong mắt của hắc y lão ẩu lộ xuất vẻ oán độc:

- ả không phải là người, là yêu quái ăn thịt người, hơn nữa chuyên ăn nam nhân.

Sở Lưu Hương không cần hỏi nữa, chàng đã có thể tưởng tượng.

Lạc thú lớn nhất của Thạch Quan Âm vốn là giết lấy tình nhân và trượng phu của người ta, khi chàng giết Thạch Quan Âm, trên thế gian nhất định có rất nhiều nữ nhân muốn báo đáp chàng, cảm kích chàng.

Nhưng Sở Lưu Hương lại hy vọng lần này là lần cuối cùng, phương pháp đền ơn như vậy, chàng thật sự không nhận nổi.

Hắc y lão ẩu thốt:

- Bọn người đã rất nhiều ngày không gặp nhau, nhất định có nhiều chuyện hàn huyên, ta đi ra tốt hơn.

Sở Lưu Hương nhìn bà ta đi ra, lần đầu tiên có cảm giác bà ta ít nhiều gì cũng còn chút nhân tính.

Trương Khiết Khiết đã từ sau lưng ôm vòng qua hông chàng, lại dịu dàng cắn lên cổ chàng.

Sở Lưu Hương thở dài cười khổ:

- Cái miệng nàng ngoài việc cắn người và ăn vi cá ra, không biết còn làm gì khác được ?

Trương Khiết Khiết nháy mắt một cái:

- Còn dùng làm gì nữa chứ ?

Sở Lưu Hương thốt:

- Mẫu thân nàng hồi nãy không phải đã nói bọn ta nên hàn huyên sao ?

Trương Khiết Khiết thốt:

- Tôi không muốn nói chuyện, tôi muốn ...

Nàng lại cắn lên cổ Sở Lưu Hương một cái, sau đó mới cười ngất:

- Tôi muốn làm gì, chàng có biết không ?

Sở Lưu Hương giật mình, thất thanh hỏi:

- Ở đây ?

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Không ở đây thì ở đâu ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ở đây không được ?

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Sao không được ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta phải dẫn nàng trở về với ta.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Không được.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Sao lại không được ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Không được là không được.

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Có phải nàng lo sợ ta bị nữ nhân khác câu dẫn ?

Trương Khiết Khiết cười mỉa:

- Chàng nghĩ chàng thật sự ai vừa nhìn cũng thích sao ?

Nàng đột nhiên trừng mắt, nghênh mặt hét lớn:

- Chàng có muốn đi thì đi một mình đi. Tôi không ngăn cản chàng ... Chàng hiện tại có đi vẫn còn kịp.

Nàng xem chừng chợt biến thành một con mèo bị chọc giận, sẵn sàng tung vuốt cào người ta.

Sở Lưu Hương nhìn nàng, vẫn mỉm cười, dịu dàng nói:

- Ta đã quyết định, bọn ta hoặc đi chung, nếu không bọn ta cùng ở lại đây.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Thật ? Chàng thật sự nguyện ý ở lại đây với tôi ?

Sở Lưu Hương giang tay ôm nàng vào lòng:

- Đương nhiên là thật, có lẽ nào ta còn có thể rời bỏ nàng ?

Trương Khiết Khiết nắc một tiếng, chui sát vào lòng chàng.

Sở Lưu Hương dịu dàng nâng mặt nàng, bỗng phát hiện trên khuôn mặt trắng nhợt mỹ lệ của nàng đã dâng tràn lệ châu:

- Nàng khóc ? Sao nàng khóc ? Nàng lẽ nào không tin ta ?

Trương Khiết Khiết cắn môi:

- Tôi tin chàng, nhưng tôi cũng biết cưới chồng phải theo chồng, hiện tại tôi đã là vợ chàng, chàng vô luận muốn đi đâu, tôi đáng lẽ nên theo chàng mới phải.

Nước mắt của nàng càng trào dâng, thủ thủ:

- Nhưng cũng vì tôi là vợ chàng, cho nên mới liên lụy tới chàng, hại chàng.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Sao vậy ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Chàng hồi nãy không nghe đám người đó hoan hô sao ?

Sở Lưu Hương gật đầu.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Chàng có biết đó là ý gì không ?

Sở Lưu Hương lắc đầu.

Trương Khiết Khiết từ từ nói:

- Ý tứ hoan hô đó cho biết bọn họ đã thừa nhận chúng ta là phu thê, đã tiếp thụ chàng làm một phần tử trong gia tộc của bọn tôi, cho nên ...

Sở Lưu Hương hỏi:

- Cho nên làm sao ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Một khi trở thành một phần tử của gia tộc này, vĩnh viễn đừng hòng nghĩ tới thoát ly.

Sở Lưu Hương thốt:

- Ý tứ của nàng có phải muốn nói bọn ta vĩnh viễn không thể ly khai chỗ này ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Vĩnh viễn không thể.

Sở Lưu Hương không khỏi biến sắc, phải ở chỗ không thấy ánh mặt trời cả đời, đối với chàng mà nói, đơn giản là chuyện không thể tưởng tượng được.

Trương Khiết Khiết ngừng thị nhìn chàng, từ từ nói:

- Tôi cũng biết chàng tuyệt không thể vĩnh viễn lưu lại chỗ này, chàng nếu như quả thật muốn đi, cũng tình không phải tuyệt đối không có cách.

Sở Lưu Hương lập tức hỏi:

- Còn có cách nào ?

Trương Khiết Khiết chậm chậm xoay người, nói từng tiếng:

- Vì chàng là trượng phu của tôi, cho nên mới thành người trong gia tộc này, tôi nếu ...

Sở Lưu Hương bỗng choàng vai nàng, dụng lực ôm nàng vào lòng:

- Nàng không cần nói nữa, ta đã hiểu rõ ý của nàng.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Tôi ... tôi ...

Sở Lưu Hương lại ngắt lời nàng:

- Nàng nếu có chết, ta cũng không còn là người của gia tộc này, bọn họ không thể không cho ta đi, có phải không ?

Trương Khiết Khiết chợt cười đáp:

- Nếu phải để chàng sống không sinh thú, tôi thà chết.

Trong mắt Sở Lưu Hương cũng đã ngấn lệ quang, ôm chặt nàng, dịu dàng thốt:

- Hiện tại ta chỉ hy vọng nàng có thể hiểu rõ một chuyện.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Chàng cứ nói.

Sở Lưu Hương nói:

- Lúc cuộc đời ta có cảm giác khoái lạc, là lúc sống cùng nàng, cho nên nàng nếu thật sự muốn ta sống khoái lạc, vĩnh viễn đừng rời xa ta.

Trương Khiết Khiết mỉm cười.

Nụ cười của nàng giống như mặt trời xua tan bóng tối, như một tia sáng ấm áp phá tan mây đen.

Nàng cũng ôm chặt chàng:

- Tôi làm sao mà rời xa chàng được ... Tôi có chết cũng không thể rời xa chàng.

Trên thế gian vốn không có chuyện tuyệt đối, nhưng “thời gian” có phải là ngoại lệ ?

Có những lúc trong cảm giác của con người, thời gian một ngày phẳng phất chớp mắt đã thành quá khứ, bởi vì bọn họ vui sướng, sốt sắng, bọn họ biết cách hưởng thụ lạc thú, biết cách thưởng thức nhân hạ. Cho nên bọn họ vĩnh viễn không có cảm giác thời gian quá nặng nề.

Có những lúc khác trong cảm giác của con người, thời gian một ngày xem chừng vĩnh viễn không qua khỏi. Bởi vì bọn họ bi ai sầu khổ, bởi vì bọn họ ngồi rồi rảnh việc, cho nên mới có cảm giác ngày dài như năm.

Nhưng vô luận có cảm giác gì đi nữa, một ngày là một ngày, một tháng là một tháng.

Trên thế gian chỉ có thời gian mới tuyệt không thể vì bất cứ người nào, vì bất cứ chuyện gì, mà cải biến, lại có thể cải biến rất nhiều chuyện, thậm chí có thể cải biến tất cả.

Một tháng đã qua, Sở Lưu Hương có cải biến không ?

Trương Khiết Khiết ngưng thị nhìn chàng, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt gầy gò của chàng, dịu dàng thốt:

- Chàng gầy quá.

Sở Lưu Hương cười cười:

- Cũng tốt, ta vốn luôn sợ phát phì.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Chàng cũng xem chừng ít nói hơn so với lúc trước.

Sở Lưu Hương nói:

- Lê nào nàng thích ta biến thành ông chồng nhiều chuyện ?

Trương Khiết Khiết thốt:

- Chàng đã ở đây một tháng rồi.

Sở Lưu Hương ậm ừ:

- Ừm ?

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Chàng có cảm giác một tháng nay đặc biệt dài không ?

Sở Lưu Hương không hồi đáp, lại nắm chặt tay nàng, hỏi ngược:

- Nàng thật ra muốn nói gì đây ?

Trương Khiết Khiết cúi đầu, trầm mặc rất lâu, mới từ từ nói:

- Tôi biết chàng chưa từng có thói quen trải qua những ngày như vậy, cho nên biến đổi, kiểu này chàng chắc vô phương chịu đựng thêm một ngày.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Ai nói ?

Trương Khiết Khiết cười cười:

- Trên thế giới này còn có ai tiếp cận chàng hơn tôi ? Còn có ai có thể hiểu rõ chàng hơn tôi ? Tôi làm sao mà nhìn không ra chứ ?

Nàng cười rất thê lương, nói tiếp:

- Tôi đương nhiên thấy chàng rất thương tôi, cũng như tôi rất thương chàng, cho nên tôi hy vọng có thể giữ chàng, hy vọng chàng có thể ở đây mà vẫn khoái lạc như trước.

Sở Lưu Hương thốt:

- Nàng vốn không nghĩ sai.

Trương Khiết Khiết lắc đầu:

- Tôi vốn cũng nghĩ mình không nghĩ sai, hiện tại mới biết đã sai, hơn nữa sai rất ghê gớm.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Vì sao ?

Trương Khiết Khiết thốt:

- Bởi vì chàng ... chàng vốn không thuộc về bất cứ người nào, vốn không ai có thể chiếm hữu chàng.

Sở Lưu Hương thốt:

- Nói bậy.

Trương Khiết Khiết nói:

- Chàng nên nghe tôi nói.

Nàng thở dài một tiếng, nói tiếp:

- Bởi vì ngoại trừ tôi ra, trên thế gian còn có rất nhiều người cũng cần chàng như tôi, tôi tuy không nguyện rời bỏ chàng, bọn họ cũng không thể xa chàng như vậy.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng muốn nói những bằng hữu ngày xưa của ta ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Không những là bằng hữu của chàng, còn có nhiều người khác.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Người nào ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Người cần được giúp đỡ, cần người giải quyết khốn nạn và thống khổ của bọn họ.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng nghĩ ta nên sống vì người ta ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Tôi không có ý tứ đó.

Nàng trầm ngâm, lại nói tiếp:

- Vô luận là ai sống trên thế giới này, đều nên sống có lạc thú, có ý nghĩa, có phải không ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Phải.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Có người chỉ khi trợ giúp người ta, hẳn mới biến thành sống có lạc thú, có ý nghĩa, nếu không sinh mệnh của hẳn cũng biến thành hoàn toàn vô giá trị.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng nghĩ ta là dạng người đó sao ?

Trương Khiết Khiết hỏi lại:

- Lẽ nào chàng không biết sao ?

Sở Lưu Hương không nói gì.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Nữ nhân đều rất ích kỷ, tôi vốn cũng hy vọng có thể hoàn toàn độc chiếm được chàng, nhưng bộ dạng của chàng dần dần đã biến thành một người khác, dần dần không còn là Sở Lưu Hương. Đến một ngày nào đó, không chừng tôi cũng không thích chàng nữa.

Nàng lại cười tươi:

- Đã như vậy, bọn ta hà tất nhất định phải đợi đến ngày đó ... cho nên ...

Sở Lưu Hương hỏi:

- Cho nên ?

Trương Khiết Khiết thốt:

- Cho nên tôi có cảm giác tôi nên để chàng quyết định, bởi vì chàng có sinh hoạt riêng của chàng, tôi không nên quá ích kỷ, không nên dùng nỗi thống khổ cả đời chàng mà đổi lấy hạnh phúc của tôi.

Nàng nhẹ nhàng vuốt ve mặt Sở Lưu Hương, dịu dàng thốt:

- Có lẽ đây chỉ bất quá là vì tôi đã trưởng thành, đã hiểu rõ ái tình chân chính tuyệt không thể quá ích kỷ.

Sở Lưu Hương ngưng thị nhìn nàng, cũng không biết là thống khổ, là đau lòng, hay là cảm kích.

Chàng đột nhiên phát giác nàng đích xác đã trưởng thành rất nhiều, chín chắn rất nhiều, chừng như đã hoàn toàn biến đổi.

Nguyên nhân nào đã cải biến nàng ?

Sở Lưu Hương thốt:

- Vô luận là sao, nàng không thể ở lại một mình ở đây.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Tại sao không thể ? Không phải có rất nhiều nữ nhân đều một mình ở nhà sao ?

Bọn họ nếu cũng ích kỷ như tôi, trên thế gian làm sao có bao nhiêu danh tướng và anh hùng như vậy ?

Sở Lưu Hương thốt:

- Nhưng nàng lại khác.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Khác chỗ nào ? Tại sao tôi lại không thể học theo những nữ nhân vĩ đại ? Tôi vì sao không thể để trượng phu của tôi ra ngoài giúp đỡ người khác ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Bởi vì nàng quá tịch mịch cô độc, ta nếu đi ...

Trương Khiết Khiết chợt ngắt lời chàng:

- Chàng có biết tôi hiện tại vì sao lại đột nhiên muốn chàng đi không ?

Sở Lưu Hương hỏi:

- Vì sao ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Bởi vì tôi biết về sau tôi tuyệt không còn tịch mịch nữa. Tôi biết sau khi chàng đi, vẫn còn có người ở đây với tôi.

Mục quang của nàng bỗng lại biến thành ôn nhu khó tả, tươi tắn khó tả.

Sở Lưu Hương lại nhin không được phải hỏi:

- Người đó là ai ?

Trương Khiết Khiết cúi đầu, nhẹ nhàng đáp:

- Con của chàng.

Sở Lưu Hương thất thanh:

- Nàng đã có mang ?

Trương Khiết Khiết dịu dàng gật gật đầu.

Sở Lưu Hương dụng lực nắm chặt tay nàng, nói lớn:

- Nàng đã có mang mà còn muốn ta đi sao ?

Trương Khiết Khiết dịu dàng thốt:

- Bởi vì tôi đã có con của chàng, cho nên mới chịu để chàng đi. Cũng chính vì tôi đã có con của chàng, chàng mới có thể an tâm mà đi. Ý tứ đó chàng cũng nên minh bạch.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Bọn ta tại sao không thể cùng nhau đi ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Những ngày qua, chàng luôn luôn tìm đường dẫn tôi đào tẩu, có phải không ?

Sở Lưu Hương chỉ còn nước thừa nhận.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Chàng đã tìm ra cách chưa ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Chưa.

Trương Khiết Khiết thở dài:

- Chàng đương nhiên tìm không ra, bởi vì nơi đây vốn chỉ có hai đường ra.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Hai đường nào ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Một đường ở nghị sự sảnh, đường đó ai ai cũng biết, nhưng lại không ai có thể tùy ý xuất nhập, bởi vì ở đó ngày đêm đều có mười vị thái trưởng lão canh phòng, chàng cho dù có chuyện động trời, cũng đừng mong đám lão nhân đó cho đi ra.

Sở Lưu Hương cũng chỉ còn nước thừa nhận, lại nhin không được phải hỏi:

- Còn đường thứ hai ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Đường thứ hai chỉ có một người biết.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Ai ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Giáo trợ hộ pháp.

Ánh mắt Sở Lưu Hương phát sáng:

- Là mẫu thân nàng ?

Trương Khiết Khiết gật đầu:

- Tôi nếu cầu mẫu thân thả chàng đi, mẫu thân có lẽ có thể đáp ứng.

Trong mắt Sở Lưu Hương dâng đầy hy vọng:

- Mẫu thân có lẽ có thể cho bọn ta cùng đi.

Trương Khiết Khiết thở dài:

- Đương nhiên tôi hy vọng như vậy, nhưng ...

Sở Lưu Hương thốt:

- Vô luận ra sao, bọn ta nên trước hết hỏi thử, đừng quên bà ta vẫn làm mẹ ruột của nàng, không có người mẹ nào không hy vọng con gái mình được hạnh phúc.

Mẹ đương nhiên hy vọng con gái mình hạnh phúc, vấn đề là, cái gì mới là hạnh phúc chân chính ?

Hạnh phúc không phải là tuyệt đối, hạnh phúc trong mắt mình, có lẽ là bất hạnh trong mắt người khác.

Nơi đây mỗi một gian phòng vốn đều âm u, nhìn không thấy ánh mặt trời, không thấy gió.

Trong căn phòng này phảng phất có gió, lại càng âm u, càng hắc ám, ai cũng không biết gió từ đâu thổi tới.

Hắc y lão ẩu ngồi tĩnh tọa trên lộ đoàn trước thần án, không động đậy, lại phảng phất đã ngồi đó từ lâu, phảng phất đã hoàn toàn không còn cảm giác. Cho nên Trương Khiết Khiết tuy đã tiến vào, tuy đã quỳ trước mặt bà ta, bà ta vẫn không động, không mở mắt. Trương Khiết Khiết cũng quỳ im lặng, phảng phất cũng đột nhiên bị một thứ trầm tĩnh lấn chiếm không thoát được.

Sở Lưu Hương cúi đầu quỳ kế người nàng. Chàng biết đây là giây phút quyết định hạnh phúc cả đời bọn chàng, cho nên cũng chỉ còn nước nhẫn nại.

Cũng không biết đã bao lâu, hắc y lão ẩu chợt mở mắt, trong ánh mắt của bà ta xem chừng có một thứ lực lượng đáng sợ có thể nhìn thấu tâm của bọn họ.

Bà ta nhìn bọn họ chằm chằm, lại một hồi rất lâu sau mới hỏi từng tiếng:

- Bọn ngươi có phải muốn đi ?

Trương Khiết Khiết càng cúi thấp đầu, cả hô hấp cũng đều như đã đình đốn.

Sở Lưu Hương chung quy nhịn không được phải nói:

- Bọn tôi muốn đi, chỉ cầu xin lão nhân gia thả cho bọn tôi một con đường sống.

Chàng từ xưa đến nay chưa từng cầu xin bất cứ người nào, chưa từng nói qua lời ủy khuất cầu toàn như vậy. Nhưng vì nàng, vì hài tử của bọn chàng, chàng đã không ngần ngại hy sinh tất cả.

Hắc y lão ẩu ngưng thị nhìn chàng, chằm chằm hỏi:

- Ngươi đã không còn có thể ở lại đây ?

Sở Lưu Hương ngập ngừng.

Hắc y lão ẩu lạnh lùng thốt:

- Phải là phải, không phải là không phải, nói chuyện trước mặt ta không nên ấp a ấp úng như vậy.

Sở Lưu Hương thở dài:

- Phải, tôi đã không muốn ở lại chỗ này nữa.

Hắc y lão ẩu hỏi:

- Vì nó, ngươi cũng không nguyện lưu lại đây ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Tôi muốn mang nàng đi.

Hắc y lão ẩu hỏi:

- Ngươi đã quyết định chủ ý ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Phải.

Hắc y lão ẩu ngưng thị nhìn chàng rất lâu, đột nhiên thốt:

- Được, ta có thể để người đi.

Hắc y lão ẩu không để chàng nói gì, lập tức nói tiếp:

- Ta chỉ có một điều kiện.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Điều kiện gì ?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Trước hết hãy giết ta.

Sở Lưu Hương ngẩn người.

Hắc y lão ẩu thốt:

- Người nếu không giết ta, ta vẫn phải giết người, giết người rồi mới để người ra khỏi đây !

Bà ta từ từ đứng lên, lạnh lùng thốt:

- Vợ của người lẽ nào chưa nói chưa người biết, người đã làm trượng phu của Thánh nữ của bốn tộc, nếu còn muốn đi, phải chết.

Sở Lưu Hương thất kinh nhìn Trương Khiết Khiết:

- Đó cũng là quy củ của bọn họ sao ?

Trương Khiết Khiết gật gật đầu, thần sắc không ngờ vẫn rất bình tĩnh.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng ... nàng sao không nói cho ta biết ?

Trương Khiết Khiết từ từ đáp:

- Bởi vì hiện tại đã không còn ai có thể giết chàng.

Hắc y lão ẩu biến sắc:

- Tại sao ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Bởi vì tôi đã có hài tử của chàng, tôi cũng đã quyết định cho đứa con này làm Thánh nữ của gia tộc, cho nên chàng cũng đã là phụ thân của Thánh nữ.

Ánh mắt nàng phát sáng trong bóng tối, gần từng chữ:

- Ai cũng không thể giết chết phụ thân của Thánh nữ.

Hắc y lão ẩu giống như đột nhiên bị người đánh nặng nề, cả đứng cũng đứng không vững, qua một hồi rất lâu mới miễn cưỡng cười lạnh:

- Người làm sao biết hài tử trong bụng là nam hay là nữ ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Tôi không biết – Hiện tại ai cũng không biết, cho nên ...

Hắc y lão ẩu trầm giọng:

- Cho nên vẫn có thể giết hần, bởi vì con của người vị tất là nữ nhân.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Nếu như là nữ nhân ...

15. Đã Đến, Đã Sống, Đã Yêu

Ai biết thiên đường ở đâu ?

Ai biết thiên đường là chỗ ra sao ?

Ai biết làm sao mới có thể bước trên đường đến thiên đường ?

Không ai biết.

Nhưng chỉ cần tâm tình khoái lạc, nhân gian cũng có thiên đường, hơn nữa ở ngay trước mắt mình, ở tại đây.

Tại đây đương nhiên không phải là thiên đường.

Cho dù có giương tròn tới tét cả mắt, vĩnh viễn nhìn không thấy thiên đường.

Trong mắt của hắc y lão ẩu ngập tràn phần nộ, phần nộ đến nỗi đã bắt đầu thở gấp.

Thần tình của Trương Khiết Khiết lại càng bình tĩnh, từ từ nói tiếp:

- Tôi vẫn có quyền tuyển chọn người kế thừa tôi, có phải không ?

Hắc y lão ẩu trầm mặc, chung quy phải miễn cưỡng gật gật đầu.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Một khi đứa con của tôi ra đời, đã là Thánh nữ của bản giáo, có phải không ?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Phải.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Cho nên chàng lập tức trở thành Thánh phụ, có phải không ?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Phải.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Thánh phụ cũng thần thông bất khả xâm phạm, vô luận là ai hại chàng, đều tất phải thiên tru vạn kiếp không ngóc đầu, đó cũng là quy củ có ghi chú trên giáo kinh, có phải không ?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Phải.

Trương Khiết Khiết thở phào mỉm cười:

- Bà xem tôi đối với những quy củ và kinh điển đó rất rành rọt không ?

Hắc y lão ẩu ngưng thị nhìn nàng, từ từ thốt:

- Cho nên ngươi mới tìm ra nhược điểm đó, dùng mâu của bọn ta để công kích thuẫn của bọn ta.

Trương Khiết Khiết lại thở dài:

- Tôi vốn cũng không muốn làm vậy, chỉ tiếc thật sự tìm không ra biện pháp khác.

Hắc y lão ẩu lạnh lùng nói:

- Phương pháp đó đích xác xảo diệu, chỉ bất quá người đầu tiên nghĩ ra phương pháp đó, tịnh không phải là ngươi.

Trương Khiết Khiết giật mình, nhin không được phải hỏi:

- Không phải tôi thì là ai ?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Là ta.

Sự phẫn nộ và thù hận trong mắt bà càng dâng cao, gần từng tiếng:

- Bởi vì ta nghĩ ra phương pháp đó, cho nên phụ thân người mới có thể đi.

Hắc y lão ẩu nói tiếp:

- Lúc đó Thánh nữ đương thời là em gái của ta, ta yêu cầu nàng chọn người làm người kế thừa của nàng, bởi vì phụ thân người muốn đi.

Trương Khiết Khiết lại nhịn không được:

- Ông ta vì sao lại muốn đi ?

Hắc y lão ẩu nắm chặt song thủ:

- Bởi vì ông ta có cảm giác nơi đây giống như lao ngục, ông ta muốn đi ra tìm kiếm cuộc sống tốt đẹp hơn.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Bà đáp ứng ông ta ?

Hắc y lão ẩu nghiêng rằng:

- Ông ta cũng hứa với ta, chỉ cần có thể ra ngoài, nhất định nghĩ ra cách trở về đón ta.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Nhưng ông ta ...

Hắc y lão ẩu khàn giọng:

- Nhưng, ông ta không trở về, vĩnh viễn không trở về.

Khuôn mặt bà ta chợt biến thành tàn ác khôn tả – chỉ có cừu hận mới có thể làm cho mặt người ta biến thành đáng sợ như vậy.

Qua một hồi rất lâu, bà ta mới dịu giọng:

- Ta một mực chịu khổ đợi ông ta, vì ông ta mà gắng gồng chịu đựng, không ngờ ta mới biết ông ta vừa ra ngoài đã ngộ kiến một nữ nhân như con rắn độc, liền quên ta.

Sở Lưu Hương cũng nhịn không được phải hỏi:

- Bà nói nữ nhân đó có phải là Thạch Quan Âm ?

Hắc y lão ẩu chậm chậm gật đầu, cười lạnh:

- Ông ta tuy đã bỏ rơi ta, nhưng ông ta sau này lại đã chết dưới tay người đàn bà đó.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Bà không đi kiếm ông ta sao ?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Ta không thể đi, cũng không muốn đi.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Tại sao không thể đi ?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Bởi vì ông ta vừa đi ra, là đã thoát ly khỏi gia tộc này, vô luận xảy ra chuyện gì, đều không quan hệ tới gia tộc, cho dù có chết trên đường, bọn ta cũng không thể đi lượm xác ông ta.

Giọng nói của bà ta cũng tràn đầy vẻ oán độc khiến Sở Lưu Hương nổi da gà.

Qua một hồi rất lâu, Trương Khiết Khiết mới nói:

- Vô luận là sao, ông ta cuối cùng cũng đã đi.

Hắc y lão ẩu hỏi:

- Cho nên người muốn ta cũng thả cho Sở Lưu Hương đi ?

Trương Khiết Khiết cúi đầu:

- Tôi xin bà.

Hắc y lão ẩu hét lớn:

- Có lẽ nào người cũng muốn có những ngày như ta ? Người có biết những năm đó ta sống ra sao không ?

Trương Khiết Khiết không dám trả lời.

Hắc y lão ẩu hỏi:

- Người có biết ta hiện tại bao nhiêu tuổi không ?

Bà ta đột nhiên hỏi câu đó làm người ta vô phương hồi đáp.

Chỉ thấy trên mặt bà ta chợt lộ xuất một biểu tình rất kỳ quái, cũng không biết là đang mỉa mai, hay đang thống khổ.

Bà ta gằn từng tiếng, nói tiếp:

- Ta năm nay mới bốn mươi một tuổi.

Tay Sở Lưu Hương đột nhiên lạnh ngắt.

Chàng nhìn khuôn mặt đầy nếp nhăn, nhìn thân thể tiều tụy, nhìn đầu tóc bạc trắng của bà ta ...

Chàng thật sự không thể tin, lão ẩu già cỗi đó làm sao là một nữ nhân bốn mươi một tuổi được ?

Những ngày tháng qua, bà ta làm sao mà trải qua ? Mình không cần phải hỏi bà ta nữa.

Vô luận là ai chỉ cần nhìn thấy dáng vóc của bà ta, là đã có thể tưởng tượng được những năm qua bà ta đã chịu đựng bao nhiêu thống khổ lạnh lẽo.

Phẫn nộ, đố kị, cừ hận, tịch mịch, vô luận bất kỳ một cảm giác nào trong những thứ đó, đều đã đủ để làm cho một người sống phiền não như vậy.

Trương Khiết Khiết cúi đầu, lệ châu lả tả.

Hắc y lão ẩu lại trầm mặc rất lâu, mới từ từ thốt:

- Ta không biết vì sao người để cho hấn đi, nhưng ta lại biết, sau khi hấn đi, có ngày người cũng sẽ hối hận như ta.

Trương Khiết Khiết chợt ngẩng đầu, nói lớn:

- Tôi không thể, tuyệt không thể.

Hắc y lão ẩu cười lạnh.

Trương Khiết Khiết nhìn bà ta, biểu tình trên mặt cực kỳ kiên quyết:

- Bởi vì tôi để chàng đi, tịnh không phải vì chàng tự muốn đi, mà vì tôi muốn chàng đi.

Hắc y lão ẩu hỏi:

- Tại sao ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Bởi vì tôi biết bên ngoài còn có rất nhiều người cần đến chàng, tôi cũng biết chàng ở bên ngoài nhất định có thể sống khoái lạc hơn so với ở đây.

Hắc y lão ẩu thốt:

- Nhưng còn người ...

Trương Khiết Khiết đáp:

- Tôi giữ chàng ở lại đây, có lẽ tôi có thể sống khoái lạc hơn, nhưng tôi để chàng đi, có lẽ có thể có một ngàn, một vạn người có cảm giác khoái lạc.

Ánh mắt của nàng phát sáng, một thứ ánh sáng thần thánh vĩ đại, nói tiếp:

- Một người khoái lạc không thể nào sánh bằng một ngàn người, một vạn người khoái lạc, bà nói có phải không ?

Hắc y lão ẩu thốt:

- Nhưng người ... người sao lại không chịu nghĩ cho chính mình ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Tôi cũng đã nghĩ rồi.

Tình cảm trong ánh mắt nàng sâu xa như biển cả, ngưng thị nhìn Sở Lưu Hương:

- Chỉ có lúc chàng khoái lạc, tôi mới có cảm giác khoái lạc, nếu không cho dù tôi có thể giữ chàng bên cạnh, cũng có cảm giác khổ não như chàng.

“Tình yêu là hy sinh, không phải là chiếm hữu”.

Người có thể hiểu rõ đạo lý đó, mới có thể coi là nữ nhân chân chính.

Bởi vì đó vốn là một bộ phận vĩ đại nhất, ôn nhu nhất trong nữ tính, bởi vì trên thế gian còn có loại nữ tính như vậy, nhân loại mới có thể tiến bộ không ngừng, mới có thể vĩnh viễn sinh tồn.

Ánh mắt của Trương Khiết Khiết càng ôn nhu, nói tiếp:

- Hà huống, tôi đã có con với chàng, tôi nhất định có thể toàn tâm toàn ý chiều cố cho nó, tôi làm sao mà tịch mịch cho được.

Hắc y lão ẩu chỉ tay vào mặt nàng:

- Người nói như vậy, ta không chiều cố người đàn ông hoàng ?

Trương Khiết Khiết cúi đầu:

- Bà ... bà có thể đã làm rất tốt, chỉ tiếc ...

Hắc y lão ẩu hét lớn:

- Chỉ tiếc cái gì ?

Trương Khiết Khiết thở dài:

- Chỉ tiếc thống khổ và cừ hận trong tâm của bà quá thâm sâu, nếu thật sự hy vọng tôi khoái lạc, nên để chàng đi. Chàng tịnh không phải là phụ thân tôi, chàng là người khác, bà ... bà vì sao nhất định phải hận chàng ?

Hắc y lão ẩu nắm chặt song thủ, thân mình không ngớt run rẩy, qua một hồi rất lâu, chợt hét lớn:

- Được, người cứ để hắn đi.

Trương Khiết Khiết mỉm cười.

Nhưng nụ cười của nàng vừa mới hé, Hắc y lão ẩu lại nói tiếp:

- Chỉ bất quá hắn cũng chỉ có thể đi bằng con đường mà phụ thân người đã đi trước đây, tuyệt không có đất cho bọn người chọn !

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Đường nào ?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Thang trời.

Thang trời ? Sao lại gọi là thang trời ?

Đó có phải là đường lên thiên đường ?

Nghe đến hai chữ đó, sắc mặt Trương Khiết Khiết đã biến thành màu trắng nhợt, thất thanh hỏi:

- Tại sao nhất định phải đi con đường đó ?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Bởi vì đó cũng là quy củ ghi chú trong kinh điển, tuyệt không có ai có thể vi phạm.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Nhưng chàng ...

Hắc y lão ẩu hét lớn ngắt lời nàng:

- Người lẽ nào không biết, người trong gia tộc này, vô luận là ai muốn vĩnh viễn ly khai chỗ này, đều chỉ có một con đường để đi, hiện tại hắn đã là người trong gia tộc rồi.

Trương Khiết Khiết cúi đầu:

- Tôi biết. Chàng ... chàng sẽ đi.

Hắc y lão ẩu thốt:

- Rất tốt, bọn người hiện tại có thể lui ra, sáng sớm ngày mai, ta thân hành tống tiễn hắn.

Đêm rất tĩnh mịch.

Ở đây tuy không thấy tinh quang, cũng không thấy bóng đêm, nhưng bản thân bóng đêm phảng phất có một thứ cảm giác thần bí kỳ quái làm cho mình có thể cảm thấy nó đã đến.

Sở Lưu Hương ngẩng mặt lên, nhắm mắt.

Có phải chàng sợ phải rơi nước mắt ?

Trương Khiết Khiết nhẹ nhàng vuốt ve mặt chàng, trong ánh thu ba không biết đã lưu lộ bao nhiêu ôn nhu ? Bao nhiêu thâm tình ?

Sở Lưu Hương có phải không nguyện ý nhìn ?

Trương Khiết Khiết chung quy thở dài một tiếng:

- Chàng sao không nhìn tôi ? Có lẽ nào không muốn nhìn nữa ?

Vành môi Sở Lưu Hương run run, qua một hồi rất lâu mới đáp:

- Phải.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Tại sao ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Bởi vì nàng căn bản không muốn ta nhìn nàng nhiều.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Ai nói ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Nàng tự biết.

Trương Khiết Khiết miễn cưỡng cười hỏi:

- Tôi nói gì ?

Sở Lưu Hương cười lạnh:

- Đúng, nàng không nói gì hết, nhưng ta hỏi nàng, tại sao nàng không hỏi mẫu thân nàng cho nàng cùng đi với ta ?

Trương Khiết Khiết cúi đầu:

- Bởi vì tôi biết, nói cũng vô dụng.

Sở Lưu Hương hét lớn:

- Tại sao ?

Trương Khiết Khiết cười đáp:

- Thánh nữ đời sau còn nằm trong bụng tôi, tôi làm sao đi ?

Sở Lưu Hương thốt:

- Hừm ... cho nên nàng muốn ta đi một mình ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Phải.

Sở Lưu Hương chợt đứng dậy, nói lớn:

- Nàng nghĩ ta nhất định có thể khoái lạc ? Nàng nghĩ ta chịu để nàng cùng con của chúng ta ở địa phương quỷ quái này cả đời ?

Trương Khiết Khiết thốt:

- Chàng sai rồi.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Ta sai chỗ nào ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Rất nhiều chỗ.

Nàng bịt miệng Sở Lưu Hương, không để chàng nói gì, sau đó mới dịu dàng thốt:

- Bọn tôi không thể ở chỗ này thêm một đời nữa, cho dù bọn tôi có còn muốn ở lại, chỗ này có lẽ đã không còn có thể tồn tại.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Tại sao ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Tổ tiên của bọn tôi có thể đến địa phương này, chỉ bất quá bởi vì bọn họ đã trải qua quá nhiều đả kích, đã biến thành quỷ thể tật tặc, cổ quái cô độc. Người khác đã nhìn không lọt mắt bọn họ, bọn họ cũng nhìn không lọt mắt người ta, cho nên bọn họ mới chịu sống cách biệt cô độc cả đời.

Sở Lưu Hương lắng nghe.

Trương Khiết Khiết nói tiếp:

- Nhưng thế giới này biến đổi hàng ngày, ý tưởng của con người cũng hàng ngày mà biến đổi, ý tưởng của người đời trước, vĩnh viễn rất khác xa với ý tưởng của người đời sau.

Sở Lưu Hương vẫn lắng nghe.

Trương Khiết Khiết tiếp lời:

- Đợi đến lúc người đời trước đã qua đời, người đời sau vẫn còn ở đây, chỉ bất quá là vì bọn họ vẫn còn sợ hãi thế giới bên ngoài, sợ mình ra tới bên ngoài không thể thích ứng với hoàn cảnh, không thể sinh tồn.

Điểm đó Sở Lưu Hương đương nhiên không thể đồng ý, lập tức xen lời:

- Bọn họ sai rồi, một người chỉ cần chịu nỗ lực, nhất định có phương pháp sinh tồn.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Bọn họ đương nhiên biết, nhưng ý tưởng của bọn họ cũng nhất định phải chờ thời gian dần dần cải biến, đợi đến lúc bọn họ nghĩ thông, trên thế gian tuyệt không có bất cứ một thứ quy củ hay kinh điển nào còn có thể quản thúc bọn họ, cũng tuyệt không có bất cứ chuyện gì có thể hiệu lệnh bọn họ lưu lại trong lao ngục này.

Nàng cười cười:

- Đến một ngày đó, địa phương này căn bản không còn tồn tại nữa.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nhưng, một ngày đó phải đợi tới bao giờ ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Tôi có thể bảo đảm chàng nhất định có thể thấy ngày đó.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng bảo đảm ?

Trương Khiết Khiết gật đầu:

- Bởi vì tôi nhất định dùng hết lực lượng của tôi, nói với bọn họ, thế giới bên ngoài tịnh không phải tàn độc đáng sợ như trong sự tưởng tượng của bọn họ, tôi nhất định có thể làm cho bọn họ hiểu rõ, một người nếu muốn sống khoái lạc, tất phải có dũng khí.

Ánh mắt của nàng lại phát sáng:

- Đó không những là nghĩa vụ của tôi, cũng là trách nhiệm của tôi, bởi vì bọn họ cũng là huynh đệ tỷ muội của tôi.

Sở Lưu Hương thốt:

- Cho nên ... nàng mới nhất định ở lại đây.

Trương Khiết Khiết dịu giọng:

- Mỗi một người sống đều phải có mục đích, có ý nghĩa, tôi cho dù có thể theo chàng đi, cũng vì tất là khoái lạc, bởi vì tôi chưa tận tâm làm tròn nghĩa vụ và trách nhiệm của tôi, cả đời tôi có sống cũng biến thành vô giá trị, hoàn toàn vô nghĩa.

Sở Lưu Hương thốt:

- Theo ta biết, có rất nhiều nữ nhân đều vì chồng và con của bọn họ mà sống, hơn nữa nói là rất có ý nghĩa.

Trương Khiết Khiết mỉm cười:

- Tôi biết, tôi cũng rất hâm mộ bọn họ, chỉ tiếc vận mệnh tôi đã định không phải là hạng người đó, cũng không có hạnh vận như bọn họ.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Vì sao ?

Trương Khiết Khiết hỏi lại:

- Đạo lý đó chàng lẽ nào không minh bạch ? Thật sự không hiểu ?

Sở Lưu Hương không nói gì.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Bởi vì chàng cũng như tôi, chàng cũng không thể quên nghĩa vụ và trách nhiệm mà chàng phải tận lực, cho nên chàng mới phải đi, hơn nữa không thể không đi, cho dù chàng có thể miễn cưỡng giữ mình ở lại, cũng dần dần biến thành phế vật, thậm chí biến thành người chết.

Nàng nói không sai !

Một người nếu sống mà hoàn toàn không thể phát huy năng lực và tài năng của mình, hẳn nhất định có thể dần dần lụn bại, cho dù còn có thể sống, cũng không khác chết là mấy.

Sở Lưu Hương đương nhiên cũng minh bạch.

Trương Khiết Khiết vuốt nhẹ má chàng, dịu dàng thốt:

- Người tôi thích đích thị là chàng, không phải là người chết, cho nên tôi tuyệt không hy vọng chàng cải biến, cho nên chàng vì tôi, cũng không thể không đi.

Sở Lưu Hương chung quy thở dài một hơi:

- Ta cho đến bây giờ mới phát hiện ta vốn chưa từng chân chính hiểu rõ nàng.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Trên thế gian vốn không có một người nào có thể hoàn toàn hiểu rõ một người khác, vô luận là phu thê, là huynh đệ, là bằng hữu, đều như nhau, hà huống, nữ nhân vốn trời sinh không phải là để cho người ta hiểu thấu.

Sở Lưu Hương thốt:

- Nhưng hiện tại ta đã xác định được một chuyện.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Chuyện gì ?

Sở Lưu Hương ngưng thị nhìn nàng, trong mắt hiển lộ vẻ sùng kính:

- Ta trước đây chưa từng gặp qua nữ nhân như nàng, sau này sợ cũng vĩnh viễn không thể tái kiến được.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Nhưng chàng lại nhất định vĩnh viễn nhớ tới tôi, có phải không ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Đương nhiên.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Đó đã đủ quá rồi.

Sở Lưu Hương nhin không được, nắm chặt tay nàng:

- Ta hy vọng nàng đáp ứng ta một chuyện.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Chàng cứ nói.

Sở Lưu Hương nói:

- Nàng phải hứa để ta sau này còn có thể gặp lại nàng.

Trương Khiết Khiết đáp:

- Tôi nhất định có thể.

Giọng nói của nàng vừa kiên định, vừa tươi sáng, nhưng người nàng lại đã hóa thành một dòng nước xuân, òa vào lòng Sở Lưu Hương.

Đêm càng tĩnh lặng, hơi thở đã bình hòa.

Trương Khiết Khiết vuốt nhẹ mái tóc rối, chợt thốt:

- Tôi phải đi.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Đi ? Bây giờ đi ?

Trương Khiết Khiết gật đầu.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Đi đâu ?

Trương Khiết Khiết do dự, chung quy đã hạ quyết tâm:

- Người trong gia tộc này, vô luận là ai muốn thoát ly, đều chỉ có một con đường có thể đi.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng nói thang trời ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Không sai, thang trời.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Thang trời đó thật ra là đường gì ?

Thần tình của Trương Khiết Khiết rất trầm trọng, từ từ đáp:

- Đó có lẽ là con đường đáng sợ nhất trên thế gian, người không có dũng khí tuyệt đối không dám đi. Bà ta muốn chàng đi con đường đó là vì muốn khảo nghiệm xem chàng có thứ dũng khí đó không.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Dũng khí gì ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Tự phán đoán, dũng khí quyết định sinh tử và mệnh vận của mình.

Sở Lưu Hương thốt:

- Đó quả thật rất khó, người không có dũng khí tuyệt đối không dám có thứ phán đoán đó.

Trương Khiết Khiết nói:

- Không sai, một người khi nhiệt huyết dâng trào, tình cảm kích động, thông thường có thể bất chấp mọi thứ, thậm chí bất chấp cả cái chết, đó thật không khó, nhưng nếu muốn hấn tự phán đoán quyết định lấy sinh tử của chính mình, đó hoàn toàn là hai chuyện khác nhau, cho nên ...

Nàng thở dài một tiếng, nói tiếp:

- Tôi biết có những người đã quyết tâm thoát ly chốn này, nhưng đến lúc đối diện thang trời, lại cải biến chủ ý, từ bỏ ý định, thà bị người ta khinh khi.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Thang trời thật ra là gì ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Có hai phiến cửa, một phiến thông ra đường bên ngoài, là đường sống.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Còn phiến kia là tử lộ ?

Sắc mặt của Trương Khiết Khiết xanh dờn:

- Không phải tử lộ, căn bản không có đường – ngoài cửa nhìn xuống sâu vạn trượng không thấy đáy, chỉ cần bước ra một bước, vạn kiếp không đầu thai.

Nàng run giọng, hít một hơi dài mới nói tiếp:

- Không ai biết bên ngoài phiến cửa nào là đường sống, chàng có thể tự mình tuyển chọn mở cửa, nhưng một khi mở cửa, không thể không đi ra.

Sắc mặt Sở Lưu Hương cũng có chút tái nhợt, miễn cưỡng cười nói:

- Xem ra không những cần có dũng khí, còn phải có vận khí.

Trương Khiết Khiết cũng miễn cưỡng cười cười:

- Tôi vốn cũng không nguyện để chàng đi mạo hiểm, nhưng ... nơi đây cũng là vực thẳm không đáy, chàng ở lại đây cũng lún chìm như vậy, chỉ bất quá chậm hơn một chút.

Sở Lưu Hương thốt:

- Ta hiểu rõ.

Trương Khiết Khiết ngưng thị nhìn chàng:

- Chàng là trượng phu của tôi, là người thân cận nhất của tôi, tôi đương nhiên không hy vọng chàng là người hèn nhất lâm trận thoái lui, càng không nguyện có người khinh khi chàng, nhưng tôi cũng không nguyện nhìn chàng đi chết, cho nên ...

Sở Lưu Hương hỏi:

- Cho nên nàng hiện tại muốn vì ta mà đi tìm phiến cửa dẫn ra con đường sống ?

Trương Khiết Khiết gật đầu:

- Thang trời ở gần thánh đàn, hiện tại thời gian cho đến sáng còn hai canh giờ.

Sở Lưu Hương thốt:

- Nhưng ta thà có nàng ở đây gần gũi ta thêm một hai canh giờ càng tốt hơn.

Trương Khiết Khiết gượng cười, dịu dàng thốt:

- Tôi cũng hy vọng có thể ở lại với chàng, nhưng tôi còn hy vọng sau này tái kiến chàng.

Nàng cúi người hôn lên má Sở Lưu Hương, thanh âm càng ôn nhu:

- Tôi rất mau chóng trở về.

Đó là câu cuối cùng Sở Lưu Hương nghe nàng nói.

Tại sao nàng phải rời khỏi Sở Lưu Hương ? Tại sao phải nói rất mau chóng trở về ?

Lúc Sở Lưu Hương gặp lại nàng, đã ở dưới thang trời.

Sắc mặt nàng trắng nhợt, vết lệ ngấn trên mặt vẫn còn.

Ánh mắt nàng phảng phất có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói, nhưng lại nói không ra một chữ.

Lúc Sở Lưu Hương muốn xông qua, nàng đã đi mất, bị người ta bắt đi mất.

Nàng hoàn toàn mất hết năng lực kháng cự, chỉ bất quá lúc bị lôi đi đột nhiên quay về hướng Sở Lưu Hương nháy nháy mắt.

Mắt trái.

Mắt không phải chính là một loại công cụ thông truyền tin tức của nhân loại sao ?

Sở Lưu Hương tận lực khống chế lấy mình, chàng không nguyện bộc lộ thất thố trước mặt bất cứ người nào.

Nhưng trong tâm chàng quả thật đã tràn đầy sự phẫn nộ:

- Bọn ngươi vì sao lại phải bắt nàng đi ?

Hắc y lão ẩu lạnh lùng thốt:

- Không ai bắt nàng đi, cũng như không ai bắt ngươi đi.

Sở Lưu Hương thốt:

- Bà ít ra nên để bọn tôi nói vài câu.

Hắc y lão ẩu nói:

- Đã muốn đi, còn có gì để nói nữa chứ ?

Sở Lưu Hương thốt:

- Nhưng bà ...

Hắc y lão ẩu ngắt lời chàng:

- Nhưng ngươi nếu thật sự còn có chuyện muốn nói, hiện tại vẫn còn có thể ở lại.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Vĩnh viễn ở lại ?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Không sai, vĩnh viễn ở lại.

Sở Lưu Hương thở dài:

- Bà biết rõ tôi không thể ở lại.

Hắc y lão ẩu hỏi:

- Tại sao ? Ngươi nếu thật sự đối tốt với nó, tại sao không thể hy sinh ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Bởi vì nàng cũng không chịu để tôi làm như vậy.

Hắc y lão ẩu hỏi:

- Ngươi nghĩ nó thật sự muốn ngươi đi ?

Sở Lưu Hương hỏi lại:

- Bà không nghĩ vậy ?

Hắc y lão ẩu cười lạnh:

- Ngươi thật sự tin lời nói của nữ nhân ?

Bà ta cười lạnh, nói tiếp:

- Ta là mẫu thân của nó, ta cũng là nữ nhân, ta đương nhiên càng hiểu rõ nó, nó muốn người đi, chỉ bất quá vì nó đã tổn thương thấu tâm can, nó muốn người đi, chỉ bất quá vì nó vĩnh viễn không nguyện tái kiến người.

Sở Lưu Hương chậm chậm gật đầu:

- Ta đã minh bạch ý tứ của bà.

Hắc y lão ẩu thốt:

- Người hiểu thì tốt.

Thần tình Sở Lưu Hương trái lại rất bình tĩnh, điềm đạm nói:

- Bà không những hy vọng nàng hận tôi, còn hy vọng tôi và nàng cũng có tao ngộ cay đắng như các người.

Hắc y lão ẩu biến sắc. Bà đương nhiên biết chàng nói “các người” là nói bà và trượng phu của bà. Bà và chồng không phải đã không phá được mối hận đó sao ?

Thanh âm của Sở Lưu Hương càng bình tĩnh kiên quyết:

- Nhưng tôi có thể bảo đảm với bà, tao ngộ của con gái bà tuyệt không thể giống bà, bởi vì tôi nhất định vì nàng mà sống khỏe sống mạnh, nàng cũng vì tôi mà sống khỏe sống mạnh, vô luận bà muốn gì, bọn tôi đều không cải biến.

Mục quang của hắc y lão ẩu lóe chớp:

- Người thật sự tin những lời nói đó của mình ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Phải.

Hắc y lão ẩu chợt cười thốt:

- Người nếu thật sự tin, hà tất phải nói ra, hà tất phải nói cho ta nghe.

Nụ cười của bà giống như mũi châm nhọn bén đâm thấu tâm tạng Sở Lưu Hương.

Thang trời cao bốn mươi trượng, người trên thang như trên trời.

Hai phiến cửa cơ hồ hoàn toàn đồng dạng, không ai có thể nhìn ra chỗ sai biệt nào. Sở Lưu Hương đứng trước sinh tử cách biệt, mồ hôi lạnh đã bắt giắc toát ra.

Chàng đã trải qua rất nhiều nguy hiểm sinh tử mỏng manh như cọng tóc, cũng đã từng tiếp cận tử vong hơn bất cứ người nào, có lúc thậm chí cơ hồ tuyệt vọng.

Nhưng chàng chưa từng gặp tình trạng khủng bố như hiện tại, bởi vì sinh tử của chàng lần này là do chàng tự mình quyết định, nhưng chàng lại hoàn toàn không nắm chắc. Trên thế gian tuyệt không có chuyện gì đáng sợ bằng chịu để người ta ép mình quyết định làm một chuyện mình không nắm chắc, mình chưa từng thân hành thể nghiệm qua, cũng tuyệt đối nghĩ không ra đáng sợ tới cỡ nào.

Mắt trái.

Có phải Trương Khiết Khiết muốn nói cho chàng biết bên ngoài phiến cửa bên trái là đường sống ?

Sở Lưu Hương cơ hồ muốn nhắm phiến cửa bên trái bước tới, nhưng đôi chân lại không nhấc lên nổi.

“Người nghĩ nó thật sự muốn người đi ?” “Nó muốn người đi, chỉ bất quá vì nó đã tổn thương thấu tâm can, đã không còn muốn tái kiến người”.

Sở Lưu Hương không thể không tự hỏi mình:

“Ta có phải đã làm tổn thương tâm can của nàng ? Có phải không nên đi ?” Chàng chưa từng có cảm giác chuyện đó là làm sai, chỗ này vốn là lao ngục, con người như chàng đương nhiên không thể lưu lại đây.

Nhưng chàng lại không thể không tự hỏi mình:

“Ta nếu quả thật đối tốt với nàng, có phải cũng có thể vì nàng mà hy sinh, cũng có thể lưu lại đây ?” “Ta nếu là Trương Khiết Khiết, nếu biết Sở Lưu Hương muốn rời bỏ ta, có phải cũng rất thương tâm ?” “Mình nếu thật sự làm tổn thương tâm can của một nữ nhân, nàng không những vĩnh viễn không chịu tái kiến mình, thậm chí còn muốn mình chết”.

Đạo lý đó Sở Lưu Hương đương nhiên cũng minh bạch.

“Nàng cố ý nháy nháy mắt, có phải là hy vọng ta một bước rơi vào vực sâu vạn trượng không đáy ?” Sở Lưu Hương cơ hồ nhận không được muốn bước về phía phiến cửa bên phải.

Nhưng bên tai chàng lại vang vọng giọng nói ôn nhu của nàng:

” Người tôi thích đích thị là chàng, không phải là người chết, cho nên chàng vì tôi, cũng không thể không đi”.

“Chỉ có lúc chàng khoái lạc, tôi mới có cảm giác khoái lạc, chàng nhất định phải sống khỏe sống mạnh”.

Tưởng tượng đến giọng nói ôn nhu của nàng, thâm tình của nàng, chàng lại không khỏi có cảm giác sự hoài nghi của mình đối với nàng đơn giản là một thứ tội ác.

“Ta nên tín nhiệm nàng, nàng tuyệt không lừa gạt ta”.

“Nhưng, nàng ngấm ngầm nháy mắt trái, thật ra là muốn nói với ta cái gì ?” “Có phải muốn nói với ta phiến cửa bên trái mới là đường sống ? Hay muốn nói phiến cửa bên trái không thể mở ?” Tất cả những vấn đề đó đều phải đợi sau khi mở cửa mới có thể giải đáp được.

Nên mở phiến cửa nào ? Quyết định đó thật sự quá khốn nạn, quá thống khổ.

Sở Lưu Hương chỉ có cảm giác y phục trên người đã đầm mồ hôi lạnh.

Hắc y lão ẩu đứng bên cạnh chàng, lạnh lùng nhìn chàng đổ mồ hôi, đột nhiên cười lạnh:

- Hiện tại có phải ngươi đã hối hận ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Hối hận cái gì ?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Hối hận ngươi vốn không nên đến, không có ai bức ngươi đến, cũng không có ai ép ngươi đi.

Sở Lưu Hương thốt:

- Cho nên ta tuyệt không hối hận, vô luận kết quả ra sao, đều tuyệt không hối hận, bởi vì ta đã đến.

Phải !

Chàng đã đến, đã sống, đã yêu.

Chàng đã làm chuyện chàng có cảm giác nên làm, đó không phải đã đủ lắm sao ?

Mục quang của hắc y lão ẩu lóe chớp:

- Ngươi xem chừng cuối cùng đã nghĩ thông suốt.

Sở Lưu Hương gật gật đầu.

Hắc y lão ẩu hỏi:

- Vậy ngươi còn đợi gì nữa ?

Sở Lưu Hương bỗng cười cười, đẩy một phiến cửa – tay chàng chợt đã biến thành rất vững chắc.

Giữa giây phút đó, chàng đã khôi phục lại thần thái, đã là Sở Lưu Hương của ngày xưa.

Chàng nhắc chân bước qua cửa – chàng đã mở phiến cửa nào ?

Không ai biết.

Nhưng chuyện đó không còn quan trọng, bởi vì chàng đã đến, đã sống, đã yêu – vô luận đối với bất cứ người nào mà nói, đó đã đủ quá rồi. Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/so-luu-huong-7-dao-hoa-truyen-ky>